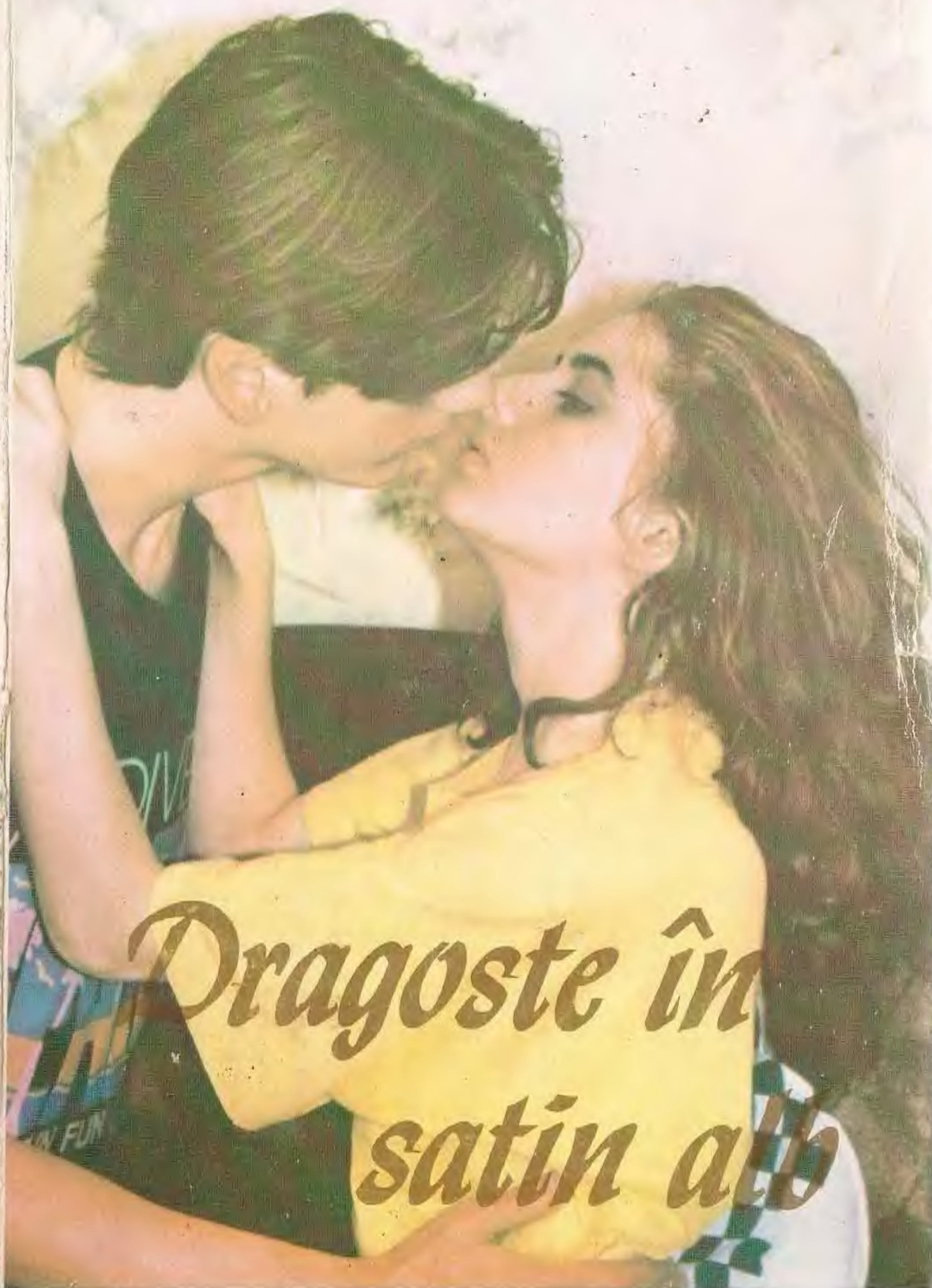

SANDRA BROWN

SANDRA BROWN e DRUGOSTE ÎN SATIN ALB

*Dragoste în
satin alb*

Prolog

Trei zile după naștere.

Iris își ținea cu dragoste micuța în brațe — copilul pe care ea și Jeff și-l doriseră atît de mult. Joy era o fetiță durdulie, cu obrăjorii roziori și cu un pufușor gălbior și mătăsos pe cap. Pentru Iris, era frumoasă și perfect normală. Refuzase să creadă că Joy nu va fi niciodată ca toți ceilalți oameni.

«Dacă pleoapele vă îngrijorează, îi declarase ea cu seninătate doctorului Hargraves, să știți că

și Jeff le are așa. Probabil, seamănă cu el...»

Iris continuase să susțină privirea doctorului, cu un aer sfidător, în timp ce acesta o pune pe fetița în leagănul ei. Apoi, doctorul luase mâinile lui Iris într-ale lui și o anunțase cu o voce gravă:

— Am făcut testele. Joy va fi un copil... retardat. Pentru moment, tot ce pot să vă spun e că va avea nevoie de multă, foarte multă dragoste și înțelegere.

— NU! urlase ea. NU! E NORMALĂ! Fetița mea e un copil drăgălaș și normal, și perfect ca toți ceilalți copii!

Anunțase pe toată lumea că ea, mama fetiței, ea, Iris McKenna, va rezolva problema lui Joy... Doar știa să repare totul: tencuiala căzută, robinetele care curg, motoarele recalcitrante... Când doctorul Hargraves îi repetase, îi explicase că ea nu va putea face *nimic* ca să-și ajute fetița, ea, Iris McKenna, făcuse o criză de isterie. Doctorul fusese nevoit să-i administreze cu forța un sedativ puternic, iar pe Joy — să o încredințeze, temporar, unei creșe.

După această crudă lovitură a sortii, Iris înțelesese că nimic altceva n-o va mai putea atinge.

Niciodată.

Un an mai târziu, Jeff o părăsise. O anunțase

Dragoste în satin alb

simplu, pe un ton egal, că nu mai putea trăi alături de ea, alături de creatura pe care ea o numea *fetița lor*. O acuzase că era singura vinovată de acea stare a lucrurilor și că era decis să renunțe la tot — mai puțin la casă, dar că această problemă o va rezolva tribunalul.

După acest nou *cadou* al vieții, Iris își acceptase propria singurătate, convinsă fiind că nimic nu mai putea fi dramatic. Că nimic nu o va mai putea răni...

Capitolul 1

Cu un gest nervos, Iris McKenna își îndepărtă buclele palid aurii, lăsându-și fața mîngîiată de soare. După gripa care o epuizase, căldura dulce a razelor de octombrie îi făcea bine; pastila luată de dimineață începea să-și facă efectul. Totul părea să reentre în normal.

Trase adînc aer în piept și se sprijini de bariera veche, roasă de carii, contemplînd casa la care visase dintotdeauna — dar, niciodată, neîndrăznind să se apropie prea mult de ea. Își

spuse în sinea ei că, printr-o luptă tenace și perseverență, *Kalmia Hill* ar fi putea fi a ei în cel mai scurt timp. Acest ultim gând o făcu să se binedispună.

Mai fusese de câteva ori acolo, dar împreună cu Jeff. De fiecare dată, se sprijineau de barieră și își imaginau amîndoi cam cum ar renova-o și cît de grozavă ar fi — într-un final! — această casă. Există, însă, amintiri pe care e mai bine să le uiți....

Preferă să se întoarcă la prezent și la numeroasele ei proiecte.

Plasată în vârful unei mici coline, *Kalmia Hill* părea să domine împrejurimile. Fațada ei albă se contura maiestuos în decorul sălbatic al copacilor, iar albastrul fără de pată al cerului o făcea să strălucească. Un drumeag — tăiat de-a curmezișul gardului de lemn al casei — cobora în pantă ușoară pînă la apele liniștite și argintii ale lacului *Willoree*.

Iris nu mai avea altceva de făcut decît să se întoarcă la Columbia, pentru a descărca provizia și a semna actul de vînzare. Pentru că, după mai multe refuzuri, bătrîna doamna Purdy acceptase — în sfîrșit — să-și vîndă proprietatea, urmînd să-și trăiască sfîrșitul vieții într-o casă de odihnă confortabilă.

Dacă nu ar fi fost bolnavă, Iris ar fi pus mîna pe casă de cel puțin o săptămînă. Așa însă...

Se hotărî să revină a doua zi și să întocmească o listă cu lucrările proritare. Imaginația începu să-i lucreze imediat: mai întîi, ar verifica dacă nu există infiltrații de apă — deși acoperișul vechi de ardezie părea încă solid. Ar repara eventualele fisuri și ar controla starea tencuielii. Apoi, ar angaja un instalator care să modernizeze instalațiile și un electrician care să înlocuiască circuitele defecte — și să adauge chiar cîteva prize de perete. Și, în fine, cel mai interesant ar fi să restaureze baghetele de pe plafon, să lăcuiască balustradele și să refacă parchetul de nuc.

Îndreptîndu-se visătoare către Chevrolet-ul ei, ridică privirea spre coasta colinei. Îi atrase atenția sclipirea metalică a unui autoturism care se apropia. Dar nu reuși să-l identifice, din cauza tufelor dese de azalee de pe marginea drumului, care îl ascunseră privirii imediat.

Tresări involuntar — își dorea prea mult casa și nu voia s-o piardă. Puteau fi turiști sau pensionari în căutarea unei locuințe sub cerul blînd al Carolinei de Sud... Mulți oameni urcau pînă acolo, minunîndu-se în fața acestei zidiri ce data din 1896. Din păcate, nu era de vînzare și

aproape toți se resemnau, mulțumindu-se cu locuințe mai modeste, pe care Iris le repara și le redecora cu dragoste.

Acum — cam târziu, ce-i drept — venise și momentul în care să poată face fericită o familie. Pentru că, imediat după restaurarea corespunzătoare, avea de gând să revîndă *Kalmia Hill*.

Încîntată de această perspectivă, sări sprinten în cabina furgonetei, avînd grijă să nu-și agate pliurile largi ale fustei de lînă. Făcu contactul, apăsă pe accelerație și mașină demară brusc. Vru să ridice imediat piciorul de pe pedală, dar constată stupefiată că tocul îi rămase fixat în ea. Furgoneta țîșni înainte — sfărîmînd bariera cu un zgomot sec — și se izbi violent de un stejar gros. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Iris rămase aplecată peste volan, privind speriată înainte, prin parbriz. Abia acum intrase în panică, dîndu-și seama că ar fi putut s-o ia în direcția lacului.

Avu, totuși, prezența de spirit să scoată imediat cheile din contact, înainte ca privirea să i se împăienjănească de tot. Își întoarse capul spre geamul lateral și observă că în cadrul portierii se afla un bărbat. Clipi de cîteva ori dar, spre marea ei surprindere, imaginea nu dispăru.

— Plecați, murmură ea.

Tipul își mușcă buza de jos. În ochii lui de culoarea tăciunelui — deasupra cărora se încruntară sprâncenele dese și întunecate — se putea citi îngrijorarea. O mustață fină îi acoperea buzele. Blazonul de lână gri și gulerul asortat dovedeau un bun gust de netăgăduit.

Iris scutură din cap cu putere spre a-și limpezi mai bine gândurile.

— Voiam să zic... Dați-vă la o parte, ca să pot coborî mai repede din cabină, se scuză ea. Am ceva defecțiuni?

— Sînteți rănită?

— Nu, doar amețită.

— În acest caz, cum vă puteți da seama că nu aveți nimic?

Necunoscutul deschise portiera prudent, de parcă s-ar fi așteptat s-o vadă leșinînd în brațele lui. Dar nu se întîmplă așa, ci dimpotrivă, mîinile ei erau atît de crispate pe volan, încît deveniseră livide. El îi desprinsе degetele unul cîte unul, cu gesturi blînde.

— Așa... Acum va fi mai bine, șopti el.

Apoi, o cuprinse pe după umeri și o ridică de pe scaun cu foarte multă grijă, de parcă ar fi fost vorba de un copil.

Lui Iris îi plăcu vocea lui gravă și melodioasă.

Își dădu seama că nu mai era chiar atît de amețită — din moment ce se înfiorase la atingerea lui, iar bătăile inimii deveniseră atît de intense...

Ridică fața către el, rugîndu-se încet s-o lase jos.

— Nu sînteți în stare să mergeți, îi răspunse tipul, cu un accent ce nu părea a fi din sud. Ar fi mai bine să vă așezați.

Deodată, Iris începu să vadă totul învăluit de o ceață tulbure, dansînd parcă într-un cerc de foc.

— Aveți... drepate...

Îi se părea că trăiește un vis. Puse asta pe seama medicamentului pe care-l luase cu cîteva ore înainte.

Înainte de a o pune jos, bărbatul își scoase cu dibăcie haina și o aruncă pe iarbă, așezînd-o cu piciorul. Iris simțea că o privește direct, cu insistență, dar, toropită ca de leșin, renunță la orice protest. Lăsă să-i cadă capul pe umărul lui și se sprijini de el, simțindu-se mai în siguranță.

Iată cum — datorită întîmplării — un bărbat se lăsase prins în capcana farmecului ei, a părului ei moale ca mătasea și a ochilor de culoarea ambrei. Iris nu fusese niciodată conștientă de frumusețea ei. Mai ales, atunci cînd se privea în oglindă... La fel, nimeni — în afară de ea — n-ar

fi contestat faptul că Iris McKenna avea o personalitate ieșită din comun. Era mult prea pretențioasă și prea severă cu ea însăși. Nu-i plăceau ochii ei aurii, năsulul cîrn, gura puțin cam prea mare pentru a fi senzuală și sprîncenele dese. Chiar dacă această configurație a feței nu corespundea neapărat unor criterii clasice de frumusețe... Cu toate acestea, străinul în bluzon gri nu înceta să-și repete în gînd: «Doamne, cît e de frumoasă!». Și nimeni n-ar fi reușit, în acel moment, să-l convingă de contrariu.

— Mă numesc Adam Hracek, se prezentă el, emoționat gestul tinerei de a-și lăsa capul pe umărul lui. N-ar fi bine să vă vadă un medic?

— Vă... asigur că mi-e bine, protestă ea slab, preocupată mai mult de studiul liniilor bine aruncate ale profilului său.

«Arată bine, chiar foarte bine», gîndi ea tulburată, admirîndu-i părul negru, pomeții înalți și conturul dur al maxilarelor. Rezista cu greu unei neînțelese porniri tandre; ar fi avut un chef nebun să urmărească cu degetul linia sprîncenelor lui, apoi ridurile fine care îi subliniau ochii, mustața lui seducătoare...

— Se pare că n-aveți nimic, obiectă el, dar vi s-au stricat pantofii. Ați pierdut un toc.

Iris coborî repede privirea și constată că avea dreptate.

— Tocul mi s-a prins sub pedala de accelerație, explică ea. Chiar îmi pare rău de acești pantofi... Erau noi...

— Iar mie — de barieră! Era foarte interesantă...

— Da, răspunse ea, rotindu-și prudentă capul și masîndu-și ceafa. Era cam veche, dar avea personalitatea ei... Cred că aş putea s-o înlocuiesc...

Nesimțind nici o durere în urma mișcărilor făcute, Iris se desprinse de lîngă el.

— Ce faceți? întrebă el, brusc alarmat.

— Vreau să evaluez stricăciunile.

Bărbatul o ajută galant să se ridice, apoi ridică haina de pe jos și i-o puse pe umeri. Urmînd-o, începu să culeagă firele de iarbă prinse de țesătură, în timp ce Iris se îndrepta cu pași inegali către barieră.

— Cumpăr niște scînduri de la joagărul din sat, gîndi ea cu voce tare, și le pun într-o soluție de sodă, pînă devin la fel de cenușii ca și celelalte. Vă promit că nu veți sesiza nici o diferență.

— Aveți aerul că știți despre ce vorbiți, se miră Adam.

Dragoste în satin alb

— Eu sînt arhitectul acestui orașel.

Tipul se uită la ea nedumerit.

— Glumiți!

— Deloc. Sînt specialistă în restaurarea caselor vechi. Repar dușumele, pun tapete, înlocuiesc lambriuri, curăț...

— Bine, bine... Am înțeles. Numai că nu vă închipuiam astfel...

Iris scotoci rapid în buzunarul fustei și scoase o carte de vizită. Adam o citi cu glas tare, ușor amuzat.

— *Iris McKenna. Reparații de toate tipurile.*

Se lăsă o clipă de tăcere, timp în care el o privea amuzat.

— Trebuie să plec, zise ea deodată, amintindu-și de întâlnirea cu doamna Purdy.

— Chiar trebuie? Îndrăzni el, imaginîndu-și-o, din ce în mai sedus, în mijlocul unor scări rabatabile și a borcanelor cu vopsele multicolore.

— Am o întâlnire de afaceri la Columbia, îi explică ea, uitîndu-se neliniștită la ceas.

Datorită șocului, ceasul se oprișe exact la secunda în care mașina izbise copacul.

— Aveți ceas? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Da, dar nu puteți pleca așa... cu un far spart și un cauciuc dezumflat.

— A! Roata... Pot s-o înlocuiesc imediat.

— Nici nu mă-ndoiesc. Sînt absolut convins că motoarele de automobile și generatoarele vapoarelor n-au nici un secret pentru dumneata. Dar, fiind deja trei și jumătate, de întors o să vă întoarceți... la noapte. Orice polițai întîlnit v-ar trînti o amendă sau, cel puțin, un avertisment! Mai mult, adăugă el pe un ton moralizator, e cam imprudent să conduci cu un singur far... Mașina mea le are pe amîndouă, rezervorul e plin... Așa că, dați-mi voie să vă însoțesc.

— Pînă la Columbia? Sînt 80 de kilometri pînă acolo!

— De ce nu? N-am nimic de făcut... Eu mă întorceam la hotel — hotelul *Willoree* ar cam avea nevoie de serviciile dumitale. Deci?...

Iris cunoștea bine singurul hotel din oraș: un *fel* de clădire, în care n-ar fi înnoptat pentru nimic în lume.

— Ce faci dumneata în locul acela imposibil? îl întrebă ea surprinsă.

— Sînt inginer independent și am semnat un contract de un an cu uzina *Polybags*. Stau puțin, deci... Slavă Domnului!

— *Adam Hracek*! Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră! Sînteți cel așteptat să facă minuni. Bine ați venit printre noi!

Iris îi întinse entuziasmată mîna. El i-o luă

Într-a sa și, spre marea ei surprindere, o întoarse să se uite în palmă.

— Nici o bățură! glumi el, privind-o pe sub sprâncene. Dimpotrivă, o piele moale precum catifeaua...

O lucire ironică păru că-i străbate privirea, dar atât de fulgerător, încît Iris crezu că se înșelase. Își ascunse repede mîna în buzunar.

— Port mănuși cînd lucrez, zise ea pe un ton neutru, implorînd cerul să-i potolească bătăile inimii.

Era clar că acest bărbat o impresiona.

— Mă duc să-mi aduc mașina, o anunță el, fără să-i lase timp să protesteze. Nu puteți merge fără tocuri.

— Bine, dar...

Adam pornise deja, cu pași ușori, fără prea multă grabă. Puloverul i se mula pe corp, punîndu-i în evidență mușchii puternici, bine făcuți. Iris se întrebă deodată ce vîrstă putea să aibă: trezeci și șapte, treizeci și opt de ani? Ei bine, fie! Dacă voia s-o însoțească, de ce să-l refuze? Avusese destule de tras în dimineața aceea și, într-un fel sau altul, trebuia să ajungă la Columbia.

Se urcă în Chevrolet-ul ei, își căută geanta și verifică dintr-o privire dacă mai avea contractul

de vânzare și cecul destinat doamnei Purdy. Apoi, alege o șurubeniță din trusa de unelte și-și recuperează tocul de sub pedala de accelerație. Tocmai voia să-și pună moccasini, pe care-i ținea mereu în lada mașinii, când apărură Adam la volanul unui Lamborghini albastru-metalizat. Era prima oară când vedea unul la Willoree și era foarte mirată. Renunță să mai schimbe cauciucul spart.

Iris deschise portiera luxoasei mașini și se lăsă să alunece pe scaunul scund al mașinii. Adam nu păru să remarce lipsa ei de eleganță.

Motorul torcea silențios, husele împrăștiu un miros plăcut, de piele naturală, nouă. Iris împături cu grijă haina lui Adam și și-o așeză pe genunchi. Gesturile ei stîrniră un parfum de mosc, care îi pătrunse dintr-o dată simțurile. Era sensibilă la parfumurile fine; capta orice adiere și se înfiora, încîntată.

Adam Hracek părea să stăpînească bordul mașinii cu siguranța unui pilot de performanță. Schimba vitezele cu o sprinteneală uimitoare. La încheietura mîinii stîngi purta un ceas impresionant; Iris ar fi jurat că e un *Piaget*. Cum se făcea că un bărbat cu o astfel de alură și cu maniere atît de elegante putea locui — un an întreg! — într-un orașel pierdut în Carolina de

Sud?

— De ce *Willoree*? întrebă ea ezitantă.

— Mă interesează munca asta, răspunse el imediat.

— Ați fi putut alege o regiune mai... însuflețită!

— Am fost deja peste tot. Chicago, Des Moines, Saint-Paul, New Orleans și Manchester în Anglia... Vancouver, New York și Portland. Portland pe Main, preciză el. Am lucrat chiar și la Milano, în Italia.

— Sînteți, cumva, un nomad modern?

Iris constată surprinsă că el se schimbase la față. Privirea îi rămase atentă la drum, dar buzele se strînseseră imperceptibil.

— Am călătorit mult, după bunul meu plac, reluă el, cu vocea destul de încordată. Am ales *Willoree* pentru că nu m-am oprit niciodată în Sud — mai ales, într-un astfel de orașel... Experiența mă atrăgea...

— Și contractul cu *Polybags*?

— *Polybags* va înlocui sacii de hîrtie aproape peste tot. E o simplă chestiune de timp.

— Cum puteți fi așa de sigur? îl chestionă ea curioasă.

— Acest fenomen s-a întîmplat, deja, în vestul țării... Acum cîțiva ani, explică el, fabricile de hîrtie intraseră în grevă. Imediat ce stocurile de

saci și pungi de hîrtie amenințau cu epuizarea, toate magazinele de alimentație au început să importe modelele de plastic, de proveniență italiană. Industriile *Polybags* pot să acapareze o bună parte din această piață. Asta poate să însemne pînă la un miliard de dolari pe an...

Părea să-și fi regăsit, în sfîrșit, buna dispoziție.

— Sînteți specialist în materiale plastice?

— A, pentru numele lui Dumnezeu! Nu folosiți acest termen cînd vorbiți de *Polybags*! Pungile noastre sînt din rășină de polietilenă, de mare densitate și...

Lui Iris puțin îi păsă de *Polybags* și de ceea ce producea această fabrică.

— Îl cunosc bine pe Ed Sheedy, îl întrerupse ea, ca să curme o discuție prea tehnică pentru gustul ei. E proprietarul fabricii. Zvonurile spun că merge spre faliment și populația e îngrijorată. Într-un astfel de orășel, închiderea fabricii *Polybags* ar putea fi catastrofală pentru economia locală.

— Da... Ed are ceva probleme, recunosc Adam. E și motivul pentru care m-a angajat. Împreună, însă, vom reechilibra situația. Sper!

«Oricum, e foarte sigur pe el și e foarte optimist», își spusese Iris în gînd. «De parcă simpla prezență e suficientă pentru a schimba mersul

lucrurilor.»

Iris își închipuise că o conversație neutră, impersonală, ar ajuta-o să treacă peste atracția ce o simțea față de el. Dimpotrivă! Transfigurat de entuziasmul lui subit, era și mai seducător. Împrăstia în jur forță și energie comunicativă.

Ea îl analiza în tăcere, fiind fascinată de profilul lui.

— Cred că o să-mi placă la Willoree, făcu el deodată. Cel puțin, imediat ce am să părăsesc hotelul!

— Apropo, unde o să locuiți? întrebă ea, vrînd să schimbe, bucuroasă, subiectul.

— La *Kalmia Hill*! Mîine mă mut acolo...

* Iris amuți.

Răspunsul lui o luă cu totul pe nepregătite. Rămase, pur și simplu, mută de uimire. Era singurul loc la care s-ar fi gîndit.

Capitolul 2

— *Kalmia Hill*? repetă Iris neîncrezătoare.

— Mda...

— Dar... Nu se poate! exclamă ea, căscînd ochii mari.

Adam tresări și întoarse capul spre ea. Observă că Iris privea, derutată, în toate direcțiile.

— Ce nu e în regulă? întrebă ei.

Bărbatul părea, cu adevărat, sincer mirat.

— Totul... Dacă mâine vă mutați la *Kalmia Hill*...

— Am semnat un contract de închiriere pentru un an, cu o anumită doamnă... Purdy, parcă așa o cheamă, o informă el.

Iris începuse să-și maseze templele.

— Nici... N-o să mă credeți..., murmură ea.

Nu reuși să-și termine fraza; nodul din gât amenința să se transforme în hohote de plîns. Ceea ce, oricum, n-ar fi rezolvat nimic.

— Ce se întâmplă? făcu el, încetinind mașina.

— Păi... Mergem la Columbia, nu? Ei bine, eu am în geantă un cec și un contract de vânzare pe care *doamna Purdy* însăși mi-a promis că o să-l semneze. Credeam că voi cumpăra *Kalmia Hill*... Dar, se pare că va trebui să renunț la proiectul meu.

Adam întinse mîna spre bord și scoase din torpedou un act împăturit.

— Citiți! spuse.

Iris îl luă și îl citi, ochii jucîndu-i în cap ca biluțele unui joc stricat.

— Da... E un contract de închiriere, rosti ea cu greutate, după ce parcursese rapid întreg documentul.

Era datat cu două zile mai devreme și purta două semnături: *Adam Hracek* și *Octavia Purdy*. Existau și paragrafele a doi martori; totul părea a fi în ordine.

— Proprietara n-a făcut aluzie la nici un eventual cumpărător, se scuză el, trecîndu-și jenat mîna prin păr.

— Doamna Purdy e o femeie în vîrstă, răspunse Iris, zîbind chipului care o privea, reflectat pe geamul lateral al mașinii — propriul chip, bineînțeles. Poate că a uitat..., adăugă, încercînd să facă haz de necaz.

Vocea îi scăzuse și în ton se ghiceau ușoare urme de regret.

— Și doar mi-a promis că-mi vînde casa, reluă ea. Voia să o restaurez. Dacă n-aș fi avut nenorocita asta de gripă, contractul ar fi fost semnat de o săptămînă. Și *Kalmia Hill* ar fi fost a mea... La naiba!

— Ascultați, zise el. Putem merge la ea și încercăm să rezolvăm problema...

Iris scutură puternic din cap.

— Nu... Nu... E bătrînă și slăbită. S-o deranjez în casa ei și să-i spun că a greșit ar fi... ar fi...

— O gravă impolitețe, îi suflă el, aruncîndu-i un zîmbet din colțul gurii.

Atitudinea femeii îl surprinsese; în locul ei, oricare alta ar fi fost indignată. Însă ea părea generoasă și sufletistă. Felul în care reacționase îl cucerise și-i trezise un sentiment de respect și admirație.

Fără să se gîndească prea mult și fără să-i ceară consimțămîntul, Adam se angajă pe o arteră care ieșea de pe autostradă.

— Ei, ce faceți? întrebă Iris alarmată.

Adam Hracek nu părea să știe că drumul ducea către orașelul Ashland și mai departe, spre cîmpurile de soia.

— O să ne oprim undeva să bem un ceai și să discutăm — în liniște! — această afacere, răspunse el calm, scrutînd depărtările ușor plictisit.

După ce se instalaseră în singurul restaurant din Ashland, Adam începu:

— Să rezumăm. Unu: eu am închiriat *Kalmia Hill* și sper — n-am altă posibilitate mai acceptabilă, îmi pare rău! — să mă instalez acolo mîine. Doi: se pare că dumneavoastră vreți s-o cumpărați. Aveți de gînd să locuiți acolo?

— Nu, nu, negă ea repede, nebănuind unde avea să ajungă discuția.

Normal ar fi fost să-i fie ciudă pe el — doar îi suflase casa — dar, deși era foarte tristă, se simți obligată să-i dea măcar cîteva explicații. Se purtase prea frumos cu ea și... arăta destul de bine.

— Mă gîndeam că-i pot reda acestei case

frumusețea ei de altădată. Voiam, printre altele, să dărîm pereții despărțitori din hol, care nu erau la început, și s-o restaurez în întregime. Apoi, aș fi vîndut-o.

— *Ați fi vîndut-o?* repetă el.

Ea ridică obosită din umeri, și, privind în jos, rosti dintr-o suflare:

— E meseria mea. Cumpăr imobile, le restaurez, apoi le revînd cu o sumă mai mare decît cea cu care le-am cumpărat.

— Stați, stați! Nu mă luați așa de repede! o întrerupse el, încruntînd sprîncenele. Cumpărați case precum *Kalmia Hill*...

— Nu, rosti ea sec.

Migrena îi revenise și se lupta din răspuțeri cu durerile care îi pulsau în tîmple.

— Nu sînt prea multe case precum aceasta, în regiune. Ea e unică, în felul ei. În general, cumpăr case în stare bună, care n-au nevoie decît de reparații superficiale. Le cumpăr, le înfrumusețez și apoi le revînd. Ajung astfel să îmi dublez — chiar să-mi triplez — investiția, și asta numai în cîteva luni. E simplu, dacă ai înțeles principiul...

Chelnerița le aduse comanda. Iris sorbi din băutura fierbinte, simțind-o ca pe un balsam binefăcător pentru gîtul ei. Spera să n-o ia de

capăt cu aceea gripă nenorocită.

Adam o contempla stupefiat.

— Iris McKenna, mă uimiți!

— Poate, Adam Hracek, bombăni ea. Dar asta nu ne rezolvă problema, cel puțin problema mea! *Kalmia Hill* trebuia să-mi asigure o bună parte din veniturile pe acest an. Acum, va trebui să-mi modific proiectele...

El păru meditează câteva clipe, apoi spuse:

— De ce nu cumpărați *Kalmia Hill* ca să mi-o închiriați mie, după aceea? Întrebă el deodată. Ați putea lucra, dacă locuiesc eu acolo?

Tonul lui era foarte degajat, de parcă nu-și dădea seama de importanța mizei.

— Ați semnat un contract de închiriere cu doamna Purdy, îi aminti ea, nu întâmplător.

— Să uităm asta pentru moment, replică el. Puteți să lucrați, în aceste condiții? insistă el.

— Va fi mult zgomot... Lovituri de ciocan... Mașina de găurit... Fără să mai punem la socoteală praful... Zău, nu știu, Adam. Nu sînt sigură că ai să suporti mult timp toate acestea, încheie ea, lăsîndu-se pe speteza scaunului și urmărind cu degetul buza rotundă a ceștii.

Adam observase schimbarea de intimitate din tonul ei, din modul ei de adresare și se conformă bucuros, profitînd de moment.

— Nu-ți fă griji pentru mine! Oricum, îmi voi petrece mare parte din timp, mai ales dimineață, la fabrică și pot să mă mut de la un etaj la altul, în funcție de avansarea lucrărilor. Acceptă, Iris! E singura soluție... Nu ne rămîne decît să găsim un avocat bun.

— Nepotul doamnei Purdy este avocat, își aminti ea deodată. *William Purdy*. Stă la Columbia.

— Să-i vorbim... De acord?

Părea atît de convingător și plin de speranță, încît se lăsă cucerită de entuziasmul lui. Îi zîmbi, fără să vrea. Dar era un zîmbet amar. Fusese obișnuită să-și regleze singură afacerile și i se părea straniu ca cineva să-i apere interesele și s-o ajute. Oftă. Lucrurile păreau că se aranjează, dar nu mai avea curaj să șpere...

— De acord, acceptă ea. Să vorbim cu Bill, în seara asta.

Adam se uită la ceas. Era, într-adevăr, un *Piaget*.

— Am să-l sun imediat, din cabină. E în relații bune cu mătușa lui?

— Da, excelente! Ea l-a crescut.

Fără să mai aștepte, Adam se ridică și se îndreptă către telefon.

Ar fi putut s-o facă ea însăși, dar nu era în

stare, acum, să i se opună. Își termină ceaiul și, tot gîndindu-se la Adam Hracek, contempla în neștire buchetul de crizanteme galbene de pe masă, de parcă nici nu se afla în fața ei. I se părea genul de bărbat care ia totul asupra lui. O clipă, îi trecu prin minte gîndul că ar putea fi doar un vorbitor excelent... Avea să afle imediat.

Cîteva minute mai tîrziu, Adam reveni, cu un surîs larg pe buze.

— Bill Brinson a fost scandalizat de conduita mătușii sale, o informă el. Remarcase, de altfel, că doamna suferea cîteodată de tulburări de memorie, dar nu credea să fie chiar atît de serios. O va vedea pe mătușa lui chiar în seara asta. A spus că-ți va telefona mîine. Ești de acord, sper...

— A, da! Totul e... e extraordinar! adăugă ea, lăsîndu-și delicat capul într-o parte, cu un aer meditativ.

O buclă năvălășă îi alunecă pe frunte și încercă s-o așeze la loc. Adam o prinse tandru de mîină:

— Nu, las-o așa! îi ceru el, coborînd deodată tonul. Stă foarte bine acolo unde e acum, te rog...

Era mai mult un ordin, decît o simplă cerință. Iris roși, fascinată de privirea și de gestul lui. Își

retrase repede mîna, îmbujorată.

— Eu... Eu îţi sînt foarte recunoscătoare, pentru tot ce ai făcut, zise ea după o pauză. *Kalmia Hill* este... înseamnă mult pentru mine...

Era dificil şi nepotrivit să-i explice că succesul acestui proiect i-ar fi dovedit, o dată pentru toldeauna, că devenise matură şi capabilă să se elibereze total de umbra fostului ei soţ. Că abia atunci s-ar fi putut considera o femeie independentă şi pe deplin realizată — drept pe care Jeff i-l negase de fiecare dată.

— *Înseamnă foarte mult* din ce punct de vedere? fu el curios să afle.

— Ei bine — dacă reuşesc — mă pot considera propria-mi stăpînă...

El zîmbi, cu subînţeles.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă.

— Eu... Dacă tot nu mai mergem la Columbia, am putea să ne întoarcem, sugeră ea.

Ar fi vrut să se ridice imediat, dar era ceva în privirea lui care o reţinea.

— Să cinăm împreună! veni brusc propunerea lui.

— Mă aşteaptă familia.

— *Familia...?*

Adam reacţionează aşa cum ar fi reacţionat orice bărbat interesat de o femeie, într-o astfel de

situație: se uită imediat la inelarul ei stîng. Nu purta verighetă.

Surprinsă de gestul lui, Iris dădu din cap muștrătoare.

— Anunță-i că cinezi în oraș, găsi el repede soluția, întorcîndu-se în același timp spre chelneriță și cerînd meniul.

— Adam, n-am spus că accept...

El ridică din sprîncene, amuzat.

— Dar nici nu refuzi! Comand eu — pentru amîndoi — în timp ce tu telefonezi?

Chelnerița se apropie de masa lor și aprinse o lămpă, la a cărei lumină, caldă și discretă, ochii bărbatului deveniseră aurii, provocatori și misterioși.

— Hmm... Comand singură, se hotărî ea, înainte de a se îndrepta spre cabina telefonică.

Căută în poșetă o fisă, pe care o găsi cu greu. Iris se întrebă speriată: de unde atîta zapăceală și tulburare? Desigur, medicamentele luate puteau fi o explicație — fără să o excludă însă efectul prezenței lui Adam. Dar, prea avea senzația că lîngă el o părăsea orice urmă de voință... Adam reușea — chiar foarte politicoș — să obțină de la ea tot ce voia. Bîneînțele, și el era conștient de puterea sa de seducție, dar, contrar așteptărilor, nu încerca să profite de asta.

Adam Hracek îi dădea sentimentul că este cu ea, alături de ea. Atitudinea lui o surprindea în mod plăcut, ba mai mult, o puneă pe gânduri. Era prea frumos ca să fie adevărat! Rar putea întâlni astfel de oameni.

Formă repede numărul. Răspunse Gregory:

— Bună!

— Greg, anunț-o pe Irma că cinez în oraș.

— De ce? vru el să știe, ca toți băieții de nouă ani.

— De ce ești indiscret? îl mustră ea. Fă doar ce ți-am spus... Barbara s-a întors?

— Da. Vrei să vorbești cu ea?

— Nu, nu... Am s-o văd mai târziu.

La cei șaisprezece ani ai săi, Barbara ar fi avut multe de povestit la telefon.

— Știi ce s-a întâmplat azi la școală? o întrebă Gregory nerăbdător.

— Nu prea știu, răspunse ea.

Era clar, de când Gregory se împrietenise cu Chuckie Malone — spaima orașului — tot timpul se întâmpla câte ceva la școală.

— La sfârșitul mesei, Chuckie a ascuns o tartă cu banane în mantoul lui Susan Grayhorn și ea, când și-a pus mîna în buzunar, a început să urle.

— Îmi imaginez...

Susan era tot timpul ținta atacurilor lui

Chuckie și ale lui Gregory. Vocea lui Iris deveni mai tandră:

— Ce face Joy?

— Se uită la televizor cu Papy, răpsunse el.

— Bine...

De fiecare dată cînd era departe de fiica ei, Iris se simțea vinovată. Se întreba adesea dacă și celelalte mame reacționau la fel sau neliniștea ei se explica prin faptul că Joy era un copil handicapat, care cerea multă, foarte multă grijă.

— Totul e bine? adăugă ea.

— Mda..., răspunse puștiul ezitant.

— Greg, ce se întîmplă?

— Joy strănută și are ochii roșii, spuse el dintr-o suflare.

Știa cît de repede se neliniștea Iris și ce frică îi apucase pe toți anul trecut, cînd erau s-o piardă pe fetița.

— A răcit? Are febră? Spune!

— Nu știu... Vrei să vorbești cu Papy?

Iris își imagina scena: un bătrînel de șaptezeci și opt de ani și fetița, ghemuiți pe canapea, unul lîngă celălalt, în fața televizorului — urmărind serialul lor favorit — în timp ce Irma trebăluia la bucătărie.

— Nu, răspunse ea brusc. M-am răzgîndit. Vin imediat, zise.

— Trebuie să mă întorc acasă, îl anunță pe Adam, fără să se mai așeze la masă.

El observă imediat că era schimbată la față.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

— Fetița mea... Nu se simte bine. Trebuie să mă întorc neapărat!

Adam se blocă puțin cînd o auzise vorbindu-i de *fetița* ei — dacă peste cinci minute îi vorbea de *soțul* ei? — dar se ridică și o cuprinse protector pe după umeri.

Îi fu recunoascătoare că n-o asaltase cu întrebări. Marea majoritate a oamenilor i-ar fi cerut explicații.

Ajunsă în Lamborghini, Iris începu să tremure.

— Cîți ani are fetița? întrebă el, în timp ce dădea drumul la căldură.

Aerul cald se răspîndi în mașină, dar, deși Iris nu mai tremura, neliniștea i se mai citea încă pe față.

— Joy are patru ani, răspunse ea, uitîndu-se nervoasă la ceas.

Uitase că nu mai funcționează.

— Cîl e ora?

— Șase și jumătate, răspunse Adam, aruncînd rapid o privire spre ceas. N-ai decît un copil?

— Da...

— Deci, locuiești cu... Joy și cu... părinții tăi?

Iris ezită înainte de a răspunde. Irma și Ralph nu-i erau propriu-zis *părinți*, dar îi considera așa de trei ani de zile. Și tot astfel, Gregory și Barbara îi erau frate și soră, iar Papy — bunic. Nu-i lega altceva decît o mare dragoste. Cum să-i explice lui Adam? O durea atît de tare capul, încît renunță.

— Da, răspunse ea simplu.

Dacă Joy luase răceala de la ea? Doar avusese grijă să nu se apropie prea mult... De cînd Joy era să moară de pneumonie, Iris se temea foarte tare de aluși. Dar ce putea să facă? Viața nu va fi niciodată prea îndurătoare cu Joy. Altădată, credea... Dar, asta se întîmpla demult, înainte de a afla că Joy e handicapată.

* * *

Trei zile după naștere, Iris își ținea cu dragoste micuta în brațe, copilul pe care ea și Jeff și-l doriseră atît de mult. Joy era durdulie, cu obrăuri rozorii și cu un pufușor gălbior și mătă-sos pe cap. Pentru Iris, era frumoasă și perfect normală. Refuzase să creadă că Joy nu va fi niciodată ca toți ceilalți oameni.

«Dacă pleoapele vă îngrijorează, îi declarase ea cu seninătate doctorului Hargraves, să știți că

și Jeff le are așa. Probabil, seamănă cu el...»

Iris continuase să susțină privirea doctorului, cu un aer sfidător. Doctorul tocmai o puneă pe fetiță în leagănul ei. Apei, luase mîinii lui Iris într-ale lui și o anunțase cu o voce gravă.

— Am făcut testele. Joy va fi un copil... retardat. Pentru moment, tot ce pot să vă spun e că va avea nevoie de multă, foarte multă dragoste și înțelegere.

— NU! urlase ea. NU! E NORMALĂ! Fetița mea e un copil drăgălaș și normal, și perfect, ca toți ceilalți copii!

Anunțase pe toată lumea că ea, mama fetiței, ea, Iris McKenna, va rezolva problema lui Joy... Doar știa să repare totul: tencuiala căzută, robinetele care curg, motoarele recalcitrante... Cînd doctorul Hargraves îi repetase, îi explicase că ea nu va putea face *nimic* ca să-și ajute fetița, ea, Iris McKenna, făcuse o criză de isterie. Doctorul fusese atunci nevoit să-i administreze cu forța un sedativ puternic, iar pe Joy să o încredințeze, temporar, unei creșe.

După această crudă lovitură a sorții, Iris înțelesese că nimic altceva n-o va mai putea atinge. Niciodată.

Un an mai târziu, Jeff o părăsise. Ruptura lor nu i se mai păruse o situație dramatică. Nimic

nu i se mai păruse *dramatic*.

* * *

— Cum te simți?

Cuvintele lui Adam reuseră să pătrundă în turnul ei de fildeș. Își puse cu blîndețe mîna pe mîna ei.

— Mă simt...

La ce bun să mintă? Fu ușurată să vadă că Adam își retrage mîna și și-o pune din nou pe volanul din piele, pe care nici n-ar fi trebuit să-l abandoneze.

Deși era nervoasă, îi simțea prezența ca pe ceva prietenesc și acest lucru îi dădea un sentiment de siguranță. Avea chef să i se destăinuie, dar el rămînea, totuși, un străin.

— De fapt, nu mă simt prea bine. Am o migrenă și mă dor toate articulațiile. Cred că accidentul m-a afectat mai mult decît...

Adam îi aruncă o scurtă privire, din ce în ce mai intrigat de paloarea și transparența pielii. Pomeții obrazilor păreau să ardă, iar ochii îi străluceau în mod ciudat. Nervozitatea ei excesivă îl deruta. Își dădea seama că ea trebuia să se odihnească...

Imaginea femeii întinsă într-un pat larg îl

tulbură. Și, de vreme ce nu avea... soț, îndrăzni să se imagineze pe sine culcat lângă ea... I se părea foarte excitantă această femeie despre care nu știa mare lucru, în afară de faptul că avea o fetiță... «Atenție, Hracek! își zise. Ea nu e dintre acelea care se dau primului venit. Dar, cine știe?» Înțelesese imediat acest lucru, din atitudinea ei reticentă. Dar, din moment ce avea de stat în Willoree un an întreg, avea tot timpul la dispoziție să o cunoască *mai bine*...

Adam simțea nevoia de a o atinge. Se mulțumi să-și pună, încet, mîna pe fruntea ei. Rămase cu gura căscată. Fruntea ei irigea.

— Ești sigură că ai scăpat de răceală? Ai febră...

— Ar fi trebuit să scap..., suspină ea.

Schimbînd între ei tot felul de amabilități și banalități, nici nu remarcaseră că ajunseră deja pe strada principală din Willoree, aproape pustie — la acea oră, orașelul nu oferea prea multe distracții...

Se anunța un an *prea liniștit*, astfel că Adam se întrebă în sinea lui dacă Iris nu l-ar putea scoate din monotonie, înveselindu-i puțin.

— Nu știu unde locuiești, îi reaminti el.

— Întoarce acoio, la stînga, pe *Calhoun Street*, apoi la dreapta, îi indică ea. A treia casă,

pe stînga...

În timp ce mașina urca aleea încet, se auzea zgomotul pe care-l făceau frunzele moarte strivite sub roți. În jurul lor, totul fosea uscat a plîns. Casa se ridica la umbra unui sicomor uriaș, ale cărui brațe dezgolite se conturau negre pe fundalul cerului mov. Se apropia iarna.

— Te însoțesc pînă la ușă, se oferi el, luînd-o de braț.

Casa era superbă: o clădire cu două etaje, în stil victorian, și cu o largă verandă în partea din față. Înăuntru, cineva cînta la pian o partitură de Dvorjak — împănată cu note false. Fiecare fereastră era luminată și, cînd se apropiară de ușă, auziră pe cineva coborînd în mare viteză.

Iris deschise ușa. În cadrul ei se găsea un băiat. «Cu siguranță, fratele ei mai mic», își spuse Adam.

— Salut, Iris! zise scurt, apoi o șterse.

— E Gregory, motivă ea plecarea precipitată a băiatului.

Apoi, își aminti că Adam n-avea unde să se întoarcă, în afară de hotelul *Willoree*.

— Trebuie să intri?

— Am crezut că n-ai să mă mai întrebi nici-odată, îi șopti el.

Iris își ridică repede privirea să vadă dacă

glumea, însă el părea foarte serios.

Pentru câteva clipe, pianul încetase să se mai audă, în schimb se auzi o voce feminină, strigînd:

— Bună seara, Iris!

Cîntecul fu imediat reluat și Adam nu reuși să-și reprime o grimasă, atunci cînd *tinăra pianistă* — sora lui Iris, probabil, își spuse el în gînd — cîntă un bemoi în locul unui diez.

Apoi, fu impresionat de culorile vii ce înveseleau toate încăperile. Tapete multicolore îmbrăcau zidul ferestrei, iar scaunele de la masă dispăreau sub pernulețe moi, în culori vii, pastelate, armonizîndu-se cu florile de pe perdele. În salon, canapeaua era acoperită cu pluș roșu-vișiniu, iar covorul persan, în nuanțe bogate, sublinia strălucirea parchetului de nuc. Se simțea în aer o mi-reasmă ușoară și plăcută, de ceară.

Adam o urmă pe Iris, ușor intimidat, admirîndu-i linia zveltă a picioarelor. Chiar și încălțată cu perechea veche de mocasini, gleznele ei erau foarte fine, delicate.

Iris îl conduse într-un mic salon cufundat în penumbră, unde numai lumina ecranului de televizor dădea contur lucrurilor. Pe canapea, un ghemotoc de fetiță se cuibărise lingă un bătrîn și se uitau împreună la genericul de final al unui serial televizat.

Descoperind părul de aur palid, la fel ca al lui Iris, Adam ghici imediat că era vorba de Joy.

— Mama? țipă fetița bucuroasă.

Iris alergă către ea și o luă în brațe.

Bătrînul se ridică, studie o clipă figura lui Adam și, constatînd că nu-l cunoștea, se apropie repede de el și-i întinse mîna.

— Leon Madsen, spuse el cu o voce groasă.

— Adam Hrcek, răspunse, susținîndu-i privirea.

«Bunicul lui Iris», deduse el.

Adam o privi pe Iris. Mîngîia perișorul mătăsos al fetei și încerca — cu atenția specifică mamelor — să descopere semnele febrei. Adam o privi apoi pe fetiță. Se aștepta să descopere un *Iris* mic, o copie a celei mari. Joy avea, într-adevăr, același păr auriu și aceeași piele străvezie ca a mamei...

Dar, în aceeași clipă, Adam fu lovit ca de trăsnet. Șocul fu dublu: înțelese că niciodată, niciodată, Joy McKenna nu va putea semăna cu fermecătoarea sa mamă.

Înțelesese că el, Adam Hrcek, nu avusese dreptul să se gîndească la Iris doar ca la o femeie frumoasă.

Ci, ca la o femeie cu adevărat deosebită.

Ca la o femeie care a suferit și suferă.

Iris
care
că pr
Cu ti
natur
se sin
sentie
mama
Ad
adînc

Capitolul 3

Iris devenise deja imună la reacțiile celor care o îi vedeau fetița pentru prima oară, astfel că privirea constemată a lui Adam o lăsă rece. Cu timpul, Iris învățase să se poarte cât mai natural posibil. Își acceptase fiica așa cum era și se simțea obligată să împărtășească și celorlalți sentimentul ei de mândrie: era, în primul rând, mamă.

Adam se lăsă să cadă încet într-un fotoliu adânc, nefiind în stare să-și dezlipească privirea

de pe chipul fetiței. Era un copil frumos, nu putea să tăgăduiască acest lucru. Dar toate gândurile lui se îndreptau acum spre Iris. De ce nu-i spusese că avea un copil handicapat? Abia acum îi înțelegea neliniștea și dorința de a se întoarce imediat acasă. De fapt, îngrijorarea îi masca un punct vulnerabil care, pînă în clipa aceea, i se păruse de neclintit.

— Joy, el e Adam, zise Iris cu o voce dulce.

Sfioasă, fetița își duse două degete la gură. Făcea să aibă mai puțin de patru ani, cu obrăjorii ei rotunzi și aerul angelic.

— Ce-i spui tu lui Adam? îi șopti la ureche Iris.

— Bu... nă ziuuuu, rosti greu fetița, ascunzîndu-și fata la pieptul mamei.

— Totdeauna e mai... *sălbatică*, dacă nu cunoaște persoana, îi explică Iris.

Adam nu mai avu timp să răspundă -- oricum, iar îi fost dificil să spună ceva. O femeie scundă și durdulie, cu părul nins și ochelari pe nas, tocmai intrase.

— Irma, ți-l prezint pe Adam Hrcek.

Adam se miră cînd o auzi pe Iris chemîndu-și mama pe numele mic.

— Încîntată, răspunse Irma, zîmbindu-i și analizîndu-l cu un ochi foarte critic. Pariez că

Gregory te-a alarmat, se adresă ea lui Iris. Aşa-i?

Iris răspunse, continuînd să mîngîie distrată buclele blonde ale fetiței.

— Eram îngrijorată, recunosc eu ea. De fapt, mi-e teamă să nu fi luat răceala mea.

— Mai degrabă cred că e o alergie, replică hotărîtă Irma. Lanul de tutun din apropiere a înflorit și toată săptămîna Joy și Gregory s-au jucat pe-afară. Ar trebui să o consulte doctorul Hargraves...

În timp ce Iris părea că se gîndește la această posibilitate, Irma se întoarse către Adam, cu mișcări iuțe și vii ca ale unei vrăbiuțe.

— Vreți să rămîneți la cină, domnule Hracek?

Lui Adam, perspectiva unei mese pregătita îndelung și cu dragoste îi plăcu. În plus, ar fi avut ocazia să o cunoască mai bine pe Iris prin intermediul familiei, fiindcă — trebuia să recunoască, femeia aceasta îi ațîțase curiozitatea.

— Cu plăcere, acceptă el zîmbind.

Privirea lui se întîlni cu cea a lui Iris, pe deasupra umărului fetiței. Părea să ardă și ar fi jurat că ea se simțea mai rău decît cu oră înainte. Dar nu mai avu timp să se gîndească la asta. Irma îi invită în sufragerie și Adam se trezi prins în mijlocul unei familii care se rîgăsea după o zi de despărțire.

Făcu cunoștință, mai întâi, cu Barbara, tinăra pianistă. La cei șaisprezece ani ai săi, adolescența nu învățase încă să-și ascundă sentimentele; zîmbetul ei deschis, admirativ, o trăda: Adam o vrăjise.

Gregory se așază zgomotos și repede la locul lui, dar, în ciuda protestelor lui vehemente, fu trimis să se spele pe mâini.

Între timp, sosi și Ralph, soțul Irmei, care o sărută pe Joy cu afecțiune. Cei doi bărbați își strînseseră mîinile. Lui Adam i se păru binevoitor, dar cam distant.

Leon, căruia toată lumea îi spunea *Papsy*, începu să o tachineze pe Barbara, pentru că nu își scosese încă *echipamentul* de majoretă.

Un câine foarte negru — pe care îl numiseră în mod ciudat *Bulgăre de Zăpadă* — veni și se așază lîngă masă. Ralph se ridică și-i scoase din sufragerie. Apoi, ce prin farmec, se liniștiră cu toții și ascultară rugăciunea de dinaintea cinei.

Adam nu se simțea ei chiar în elementul său, în mijlocul acestui grup familial, dar luă parte la discuții cu plăcere. Tocmai vorbea despre fotbal cu Gregory, cînd privirea i se opri asupra lui Iris. Tremura, sprijinită de tocul ușii. Îi zări pe Adam pornind către ea. În aceeași clipă, scăpă solnița din mînă. Aceasta căzu și se sparse zgomotos.

Se auzi un țipăt slab și Iris leșină.

* * *

— Sinuzită, diagnostică doctorul, dublată de un început de bronșită. E o complicație benignă, necontagioasă, o asigură el. De când sînteți răcită?

— De vreo săptămînă, spuse Iris, ridicîndu-se în coate și sprijinindu-se de pernțele moi pe care Irma i le îndesase la spate. Dar trebuie să mă scol, urmă ea încercînd să se dea jos din pat. Trebuie să-i fac baie lui Joy și s-o culc...

— Sub nici o formă! o apostrofă Hargraves. Iris se supuse, docilă.

— Și cînd pot să mă scol?

— Aveți febră, termometrul meu aproape că a explodat, glumi doctorul încruntîndu-și sprîncenele. Dar antibioticul pe care vi l-am dat își va face repede efectul. Odihniți-vă cîteva zile și, mai ales, nu mai cotrobăiți prin case vechi și nu mai stați în curent.

— Domnule doctor, puteți s-o consultați și pe Joy, înainte de a pleca? îl întrebă ea, îngrijorată. Tare mi-e teamă să nu fi luat răceala mea...

— Sigur, o liniști el. Oricum n-aș fi părăsit această casă înainte de a o vedea...

— Iris, invitatul tău așteaptă jos, o informă Irma. Și nu mai încetează să-și facă reproșuri.

— Invitatul meu...? A, da...

Uitase de Adam. El se repezise s-o susțină...

— Pot să-l văd acum?

— Chiar te sfătuiesc, răspunse Irma. Măsoară salonul cu pași de urs prins în cușcă și întreabă de tine din două în două minute. Ralph o să înnebunească!

Iris zîmbi. Își imagina perfect scena. Se părea că Adam Hracek nu era un tip prea... răbdător.

— Spune-i să urcă, zise ea pe un ton hotărît.

După ce doctorul și Irma plecară, Iris așteptă în pat, atentă la zgomotele familiare ale casei: Gregory trîntind uşile, Papy cerîndu-i mai multă atenție, Barbara făcîndu-i baie lui Joy în cădiță... Suspină mulțumită, gîndindu-se la această familie pe care ea o închegase și de care era mîndră.

— Iris?

În deschizătura uşii, apăru capul lui Adam. Sub sprîncenele largi, încruntate, ochii săi întunecați păreau neliniștiți.

— Mulțumesc pentru tot, șopti ea atît de încet, încît el trebui să se apropie mult ca să o audă.

— Leșini de fiecare dată cînd ți se cere un pic de sare? vru el să știe.

Se simți ușurat văzînd că gluma lui stîrnise un zîmbet fermecător pe buzele femeii.

— Te las să ghicești ce se întîmplă cînd mi se cere piperul!

— Am să fiu atent! îi promise el. Apropo, mai sînt și alte faze-cheie pe care ar trebui să le cunosc?

Iris n-avea să-și explice niciodată de ce îi răspunsese în acest mod și era cu atît mai mirată, cu cît ei se cunoșteau doar de cîteva ore.

— Da, mai sînt, răspunse ea cu o voce caldă și privindu-l direct în ochi. Îmbrățișează-mă...

Preț de o clipă, Adam fu nedumerit. Nu știa ce e mai bine să facă. Se lăsă în genunchi lîngă pat și o cuprinse tandru cu brațule, strîngînd-o la piept. Rămaseră mult timp așa, obraz lîngă obraz, fără să-și spună nimic. Între ei, se născu o stare fără nume.

Iris savură amețită parfumul bărbătesc al pielii lui. Uitase agitația de dincolo de ușă. N-avea decît o singură dorință: să rămînă așa, un timp nesfîrșit, în brațele protectoare ale lui Adam Hracek. Avea nevoie de el, de forța lui, de prezența lui...

Simți pe obraz mîngîierea mustatei lui; buzele ei cedară, oferindu-se buzelor lui calde, umede, într-un sărut tandru. Apoi Adam își lăsă capul pe

pietul ei, sărutându-i unghiul dintre sîni care se desena prin deschizătura cămășii de noapte. Iris îi prinse capul în mîini și i-l ridică, uitîndu-se în ochii săi. Adam îi lăsă un pupic jucăuș pe vârful nasului, șoptindu-i:

— Nu prea cred că doctorul a prescris așa ceva.

Iris se cufundă între perne.

— Cine știe? răspunse ea rîzînd. Poate că e cea mai mare descoperire, de la penicilină încoace...

Adam zîmbi.

— Am să te sun mîine, să văd dacă acest *tratament* a avut efect...

El era destul de derutat. Nu mai văzuse și nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca Iris McKenna. O femeie frumoasă, deosebită, o femeie care se lupta cu niște probleme pe care el nu le avusese niciodată. Își mușcă gînditor buza, așteînd ce avea să-i aducă această întîlnire... La Willoree, nu avea de stat decît un an. Un singur an...

Ce se va întîmpla în acest an?

Ce se va întîmpla peste un an?

Ieși din cameră tulburat, închizînd ușa încet.

A doua zi dimineață, Iris se trezi destul de tirziu. Constată fericită că migrena îi dispăruse. Se ridică din pat și făcu un duș rapid.

Coborî apoi în bucătărie și o găsi pe Irma pregătind micul dejun pentru fetiță. Ralph, Gregory și Barbara erau deja plecați.

— Să nu-ți uiți antibioticul! îi aminti Irma.

La radio se difuza o melodie zgomotoasă. Iris ura stilul acesta de muzică, dar, din nefericire pentru ea, Irma îl adora. Pe de altă parte, doctorul îi explicase îndelung că muzica o ajută pe Joy să-și dezvolte simțul ritmului. Într-adevăr, așezată la masa din bucătărie, cu ursulețul Teddy ținut strâns de singura lui uroche, fetița se legăna ușurel în ritmul meloiciei.

— Ce-a spus doctorul referitor la Joy? Întrebă curioasă Iris.

— E alergie... Nimic grav.

Iris respiră ușurală. Cum ar mai fi suportat o nouă încercare — ca cea de anul trecut, când Joy fusese internată de urgență din cauza unei pneumonii? Atunci, totul începuse de la o simplă răceală... Din acest motiv, Iris ezita să o ducă pe Joy la grădiniță — era sigură că acolo va răci ușor. Speră să mai poată amîna această

posibilitate, cel puțin pînă ce fetița va mai crește și se va mai înzdrăveni.

— Ești bolnavă, ma-mi?

Dictia lui Joy era înceată și defectuasă. Ea era singura care înțelegea cam tot ce spunea.

— Puțin, scumpa mea.

Iris își turnă în pahar suc de portocale și se așază lîngă fetița.

— A sunat Adam? o întrebă pe Irma care fredona încet.

Aceasta se întrerupse și aruncă o privire iute către pendulă.

— E abia nouă și jumătate, observă ea.

— Trebuie să mă sune... În legătură cu *Kalmia Hill*...

Îi explică apoi, în cîteva cuvinte, confuzia doamnei Purdy.

— Aștept un telefon și de la Bill Brinson, adăugă ea, după o clipă de gîndire.

— E un băiat de treabă, spuse Irma, așezînd un castronel în fața lui Joy.

Iris înțelese imediat că nu se referea la Bill, ci la *altcineva*...

— Mda..., răspunse ea evaziv.

În acea clipă, zări prin perdea doi muncitori din echipă, Stanley Garth și Ben Cleaves, care așteptau în verandă.

— Intrați ! le strigă.

— Doamnă McKenna... Ni s-a spus că sînteți încă bolnavă, începu Ben stînjent.

Purtau cizme înalte din cauciuc și o salopetă.

— Trebuie să stau în casă o zi sau două, dar puteți lucra și fără mine, le explică ea. I-am promis Helenei Peterson că astăzi veți începe să puneți tapetul în sala de baie.

— Încăperea aia are multe colțuri, protestă imediat Stanley.

Stanley era mic și spătos, bine făcut, dar mergea tot timpul încruntat. Ea îl angajase sperînd să scoată din el un bun muncitor, dar se părea că se înșelase. Pretinsese de mai multe ori că era bolnav, Iris aflînd după aceea că își petrecuse și zilele și nopțile prin baruri.

Se uită în ochii lui, fără să clipească. El fu primul care își coborî privirea, cu un sentiment de vinovăție. Avea, însă, încredere în Ben și i-ar fi plăcut să poată spune același lucru și despre Stanley...

Imediat ce plecară, telefonul începu să sune. Iris se repezi să răspundă. Dar nu era decît un reprezentant.

Evident, Adam trebuie să fi fost foarte ocupat, din moment ce urma să se mute, în acea zi, la *Kalmia Hill*...

O va suna, cu siguranță, ceva mai târziu, își spuse ea.

Se auzi din nou telefonul. Da data aceasta, era Bill Brinson.

— Îmi pare rău această neînțelegere, se scuză el. Mătușa Octavia acceptă să vă vîndă *Kalmia Hill*, iar contractul de încheiere semnat cu Adam Hracek va fi anulat. Am să întocmesc eu contractul de vânzare-cumpărare...

— Aș vrea măcar să ..

— Nu, nu-mi datorați nimic... Sîntem prieteni de mult timp și vreau de mult timp să mă revanșez față de încurcătura provocată de mătușa mea.

— Cum vreți, răspunse Iris. L-ați anunțai și pe Adam?

— Nu. Hotărîserăm amîndoi să vă sun eu. De altfel, mă îndoiesc că și-a aranjat deja telefonul. Îl întîlniți astăzi?

— Cred că da, răspunse Iris.

Însă, imediat ce puse receptorul în furcă, nu mai era așa sigură. Într-adevăr, Bill avea dreptate. Compania locală de telecomunicații avea o reputație proastă. O mulțime de oameni așteptau săptămîni întregi instalarea telefonului. Dar Adam promisese să sune!

În acea noapte, foarte târziu, Iris se așeză la

picioarele patului, pregătindu-se să ia cea de-a patra doză din medicamentul prescris. Se gândea la scena petrecută în ajun, în camera ei, rememorînd fiecare detaliu.

Probabil că, într-un moment sau altul, făcuse o greșală.

Da, era adevărat că, mai mult sau mai puțin, ea îl obligase s-o îmbrățișeze — ceea ce, acum, i se părea o îngrozitoare stîngăcie. Puse totul pe seama temperaturii crescute și a durerilor de cap... Nu s-ar mai fi întîmplat așa ceva, dacă... Era derutată, confuză și nesigură.

Îi pusese și pe el în încurcătură, asta era totul.

* * *

N-o sunase.

Întreaga dimineată, Adam se frămîntă, repetîndu-și mereu că nu trebuia să se poarte astfel cu ea. Ar fi putut s-o facă — de la o cabină telefonică publică sau chiar de la fabrică. Dar nu o făcuse...

Ar putea să invoce o mie de scuze... Ce știa ea despre el? Ar putea, de exemplu, să-i spună că a fost foarte ocupat cu mutatul lucrurilor. Camionul sosise în mijlocul zilei și trebuise să aleagă locul fiecărei mobile, să-și deschidă

pachetele... O vedea mereu apărîndu-i în fața ochilor: părul și ochii ei aurii, năsucul cîrn... Nu uitase nimic, nici arcuirea sprîncenelor, nici bucele mătăsoase, nici trupul ei unduitor și suplu, lipit de al său. Ea dorise mai mult de un simplu sărut, era sigur de asta... Fiindcă și el dorise la fel.

Numai că, undeva în străfundul sufletului său, începuse să vibreze un sentiment dureros. Avusese multe aventuri, peste tot pe unde trecuse, dar nu fusese niciodată nimic serios. Nu voia să se complice. Ajunsese chiar să creadă că modul lui de a fi, educația sa, îl făcuse incapabil de o legătură profundă.

Avea deja experiența unei căsătorii... Ce-i mai rămînea? Nimic, sau aproape nimic. Exista doar Jamie, fiul său.

Totuși, Iris era deosebită. Avea convingerea intimă că ea nu s-ar fi mulțumit cu o legătură oarecare, efemeră. Era o femeie capabilă de dragoste, capabilă de sentimente profunde și adevărate. Însă, nu și el... El avea nevoie de cineva la fel de liber și de prozaic. Și, în nici un caz, nu era ea aceea.

«Problema e altă: deja sînt îndrăgostit de ea», concluzionează, cu o luciditate care îl sperie.

Capitolul 4

«Familia Henderson ne-a dat mere», recapitulă Barbara, descărcînd panerul de răchită al lui Joy într-un coș mare din plastic, portocaliu. Deghizată în dovieac — costum tradițional pe care Irma îl făcuse special pentru *Halloween*, Seara Sfinților — Joy bătu fericită din palme și-și alegea o bomboană din coșuleț.

— Îți mulțumesc că ai însoțit-o pe Joy la colindat, spuse Iris întrînd în cameră.

Barbara îi trimise un zîmbet limid. Obrajii ei

erau încă roșii din cauza aerului tare, iar părul brun-roșcat îi cădea în valuri grele pe umeri.

— M-am distrat foarte bine, răspunse ea. Și mi-am amintit de copilărie...

Se apropie de Iris și o îmbrășișă cu putere.

— Îți mulțumesc că mi-ai propus să trăiesc alături de tine. Pentru mine, ești ca o soră...

Apoi, vădit tulburată, zburii cu tandrețe bucele lui Joy și urcă în fugă scările.

«Eu ar trebui să-i fiu recunoscătoare, gândi Iris. E așa de drăguță cu Joy...»

— Mai meee-gem? întrebă Joy nerăbdătoare.

— Da, dar numai o singură dată, la o singură casă, răspunse Iris categorică.

Își petrecuse mare parte din după-ămiază reparîndu-și farul spart, ca să poată urca la *Kalmis Hill* și pe timp de noapte.

Trecuseră, deja, zece zile de cînd leșinase în sufragerie... De cînd Adam îi promisese să sune. În tot acest timp, tot așteptînd zadarnic ca el s-o caute, Iris își regăsise forțele. Tresărise la orice zbirniit de telefon — și de fiecare dată fusese decepționată. În cele din urmă, lăsase un mesaj la uzina *Polybags*, informîndu-l că întocmise deja contractul de închiriere. Dar el nu o sunase...

Considera — și spera — că sărbătoarea

Halloween ar fi o bună ocazie să-i prezinte noul contract. La *Kalmia Hill* nu părea să se fi instalat încă telefonul... Îi va face, deci, o vizită-surpriză! Joy îi va servi drept pretext, ca să poată pleca imediat ce contractul va fi semnat.

Joy se bucura nespus la gândul că va primi noi dulciuri. Își luă panerașul de răchită și o lăasă pe Iris s-o instaleze pe locul din față al mașinii.

De-a lungul drumului, întâlneau multe grupuri de copii, care mai de care mai deghizați. La salutul lor gălăgios, Joy le răspundea fericită cu un gest al mâinii.

Kalmia Hill apărură în toată splendoarea. O impozantă scară în formă de potcoavă ducea către ușa bogat sculptată. Inima lui Iris începu să bată ca o nebună. «N-ar trebui să fii așa de agitată, numai pentru că urmează să-l revezi», se admonestă ea în gând. Era o simplă întâlnire de afaceri dar, undeva în adâncul sufletului, o voce susținea contrariul.

Înainte de a bate la ușă, constată că inelul de aramă fusese șlefuit de curînd — *Kalmia Hill* merita aceste favoruri. Îl ridică și începu să bată. Ușa se deschise fără zgomot și privirea ei se izbi direct de privirea lui Adam Hracek.

Firește, el nu se aștepta la o astfel de vizită. Iris își dădu seama de asta după ochii lui măriți

de surpriză. În sfârșit, tipul zîmbi.

— *Halloween! Halloween!* intonă Joy, cu capul aplecat în față către imensa lui siluetă.

— Fiți bineveniți! răspunse Adam, privind-o pe Iris.

Pentru această ocazie specială, Iris alesese un pulover de culoarea cafelei cu lapte și un pantalon care-i puneă în valoare coapsele bine arcuite. Îmbrăcase o superbă vestă de mohair multicolor, iar în jurul gâtului își înnodase o eșarfă de mătase. Nu voia decît să-l facă pe Adam Hracek să regrete felul în care se purtase cu ea.

— Am adus contractul, ca să-l semnezi, zise ea în grabă, desprinzîndu-și mîna de cea a lui Joy și începînd să caute prin geantă.

— Intrați! propuse Adam.

Iris i se părea mai frumoasă decît o ținea el minte. Înjură în gînd, blestemînd clipa în care hotărîse să n-o mai sune.

Iris îl urmă emoționată în salon. Adam purta un jeans și o cămașă grenă.

— Pentru cei mici am caramelle, se alintă el, îngenunchiînd în fața fetei.

Fetița întinse rapid mîinile spre el, acceptînd bomboanele cu un surîs victorios.

— Iar pentru cei mari, urmă el, am un pahar

buu de cidrul!

— Nu pot să stau, zise imediat Iris. Trebuie numai să semnez.

— *Trebuie* mai întâi să citesc contractul, obiectă el. O să-mi ia numai câteva minute...

Imediat, se auzi soneria uşii.

— Aşezaţi-vă! spuse el, privindu-le peste umăr, în timp ce se îndrepta către intrare, încărcat de bomboane pentru micuţii colindători.

Focul ardea în sobă, răspîndind în cameră o căldură plăcută. Iris se apropie de cămin şi inspectă cu un ochi profesional tencuiala de ipsos de pe plafon. În timp ce Joy se căţăra anevoie pe un fotoliu, mult prea înalt pentru ea.

— Draga mea, începu Iris, intenţionînd să-i explice că urmează să plece repede.

Dar îşi dădu seama că, aşezată pe fotoliu, Joy va putea fi mai uşor supravegheată, cît timp ea va vorbi cu Adam...

Aşa că Joy se ghemuise între pernele moi şi, cu un suspin de satisfacţie, începu să sugă o caramela, cu ochii pe jumătate închişi.

Iris se aşeză nervoasă pe unul din scaunele ce încadrau căminul. Mobilierul nu părea să fi fost închiriat. Canapeaua şi fotoliile erau acoperite cu catifea ivorie. Iris ar fi jurat că scaunul din colţ e un *Ludovic al XVI lea*. În acel moment,

Adam intră în cameră și îi întinse un pahar cu cidru. Însă, în momentul în care-l luă, avu grijă să nu-și atingă degetele de ale lui.

— Arăți mult mai bine, Iris, îi spuse el.

— Mă simt mult mai bine, minți ea, evitându-i privirea.

Adam se uita la ea de parcă uitase cât de confuz fusese în ultimile zece zile, din cauza ei.

— Iată contractul!

Adam se răsturnă într-un fotoliu și începu să citească cu atenție fiecare paragraf.

— Perfect, concluzionă el, căutându-și stiloul în buzunarul de la cămașă.

Semnă documentul și i-l înapoie.

— Când începeți lucrările? vru să el știe.

— Luni.

— Fantastic! Ai o cheie?

— Da, mi-a trimis una Bill Brinson.

— Foarte bine. Fă exact ce crezi că trebuie. N-o să prea am timp să stau pe acasă, dar nu ezita să mă cauți la *Polybags*, dacă ai nevoie de mine...

Ea puse contractul în poșetă și, ridicându-se, adăugă:

— Cu condiția să am mai mult noroc ca prima dată...

Regretă, însă, că nu se putuse abține. De ce

fusese nevoie să-l anunțe că încercase să-l găsească?

— M-ai căutat? Întrebă el surprins.

Iris nu răspunse.

— Bine, dar nu m-a anunțat nimeni, continuă el nemulțumit.

— Nu mă crezi? Am lăsat un mesaj...

Iris se străduia să păstreze un ton cât mai neutru.

— Secretara asta! explodă el. E cu totul ineficientă și am descoperit de curînd că mai și măsluia fișele de pontaj. Am angajat, însă, pe altcineva, pe care sper să pot conta!

— Perfect, răspunse sec. Acum trebuie să plec.

— Nici nu te-ai atins de pahar, îi reproșă el, încercînd să tragă de timp.

— Nici tu, se apără ea.

Adam era convins că mama fetei încerca să se îndepărteze de el. Gîndul că o făcuse să sufere îl făcu să regrete.

— Măcar gustă puțin, înainte de a pleca, încercă el să o convingă.

Iris se conformă — oricum, îi era sete. Sub privirea atentă a lui Adam, ea duse paharul la gură. Nările ei se înfiorară ușor, invadate de mireasma scorțișoarei și a cuișoarelor.

«Parfumul lui Adam», recunocu ea amuzată. Liniștea îi cuprinse pe amîndoi, ca o apă calmă. Iris nu îndrăznea să vorbească, de teamă să nu risipească acea clipă magică.

— Aveam motive să nu te sun, spuse, într-un sfîrșit.

Nu înțelegea nici el de ce avea atîta nevoia de justificare. Era sigur că avea să regrete...

Iris se aplecă și așeză paharul pe mîsuța joasă. Eșarfa de mătase îi alunecă de pe umeri, dezgolindu-i linia zveltă a gîtului.

— Nu trebuie să spui nimic, răspunse ea tremurînd. Îți sînt proprietară, asta e tot.

— Nu chiar, protestă el cu gravitate.

Iris își făcu curaj și se uită atentă în ochii lui. Reuși cu greu să-i susțină privirea. Nu voia și nici nu putea să-și plece ochii. Se simțea atrasă de magnetismul și de forța lui comunicativă.

Toate simțurile i se treziră dintr-o dată și sîngele începu să-i pulseze, aprins, prin vene. Bărbatul acesta o atrăgea mai mult decît s-ar fi așteptat, nepermis de mult.

Adam își trecu nervos degetele prin păr, surprins de complicitatea stranie pe care o ghicea între ei. Gestul său nu trecu neobservat, Iris bucurîndu-se în sinea ei pentru că-l vedea și pe el tulburat și încurcat. Mai mult, intuiția ei —

specific feminină — o avertiza că el urmează s-o invite undeva și nu știa cum să înceapă.

— Adam, trebuie să plec, spuse, cu ferma convingere că reușise să preia întreaga situație sub control. Joy...

Arătă cu un gest al mâinii către copil, dar fu stupefiată să constate că micuța adormise, cufundată cu totul între pernuțele moi. În mod instinctiv, Iris făcu un pas către ea vrînd să se apropie, dar Adam o prinse de braț.

— N-o trezi!

El își pregătise și repetase de mii de ori frazele în gînd, dar, acum, nici una nu-i venea pe buze. Să-i mărturisească toate temerile, toate incertitudinile lui, ar fi fost o greșeală, o teribilă greșeală! Simțea că Iris avea nevoie de certitudine.

— Dacă te-aș invita sîmbătă seara să ieșim împreună, ai accepta? o întrebă el încordat.

Propunerea lui o luă cu totul pe nepregătite. Se simți brusc invadată de tot felul de emoții contradictorii.

— Spune *da*, o grăbi el tandru.

— Ce fel de *seară*? reuși ea să articuleze.

— Ed și Helen Sheedy dau o recepție în onoarea mea, explică el, și mi-au sugerat să invit pe cineva... Eu n-am nici un prieten aici, în

afară de tine.

— Bine, se auzi ea răspunzînd.

O luminiță triumfătoare străluci în privirea lui Adam.

— Perfect! Trec să te iau, pe la șapte.

Iris se apropie încet de fotoliul în care Joy dormea. Dezlipi cu grijă carameaua care se prinsese de costumul fetei și o puse într-o scrumieră. Îl simți pe Adam în spatele ei. Simți mîinile lui puternice cuprinzîndu-i umerii și răsufierea lui caldă înfiorîndu-i ceafa.

— E un copil adorabil, șopti el.

Iris își mușcă buzele, încercînd să-și învingă lacrimile care se adunau sub pleoape.

— Îți mulțumesc... De cele mai multe ori, oamenii nu văd decît handicapul ei, fără să caute să cunoască și calitățile. Și are altele...

Se lăsă o clipă de tăcere penibilă. Adam o întoarse cu fața la el și o strînse la piept. Nu se mai auzeau decît bătăile speriate ale inimilor lor și respirația ușoară a copilului adormit.

Iris aproape că uitase cît de liniștitoare putea fi o strîngere în brațe. Aproape că uitase ce însemnă atingerea unui bărbat.

Bărbatul o ținu mult timp la piept său, rezistînd greu ispitei de a o săruta. Iris își ridică fața. Adam văzu că roșise, iar în ochii ei citi dorința

unei femei singure, a unei femei care își reprimase pînă atunci toate bucuriile rezervate unei vieți tinere. Își dădea seama de jocul periculos în care aluneca legîndu-se de ea, dar era mult prea tîrziu ca să se mai poată opri. Își apropie încet buzele de ale ei, la început doar mîngîindu-le, alintîndu-le conturul moale și senzual.

Pentru Iris, timpul părea că se oprișe. Dispăruseră casa, fetița, familia, trecutul ei, toate se topiseră în acea atingere excitantă a buzelor lor fierbinți și lacome. Închise ochii. Respirația ei era din ce în ce mai fierbinte și agitată.

Adam își calcula fiecare gest, fiecare atingere, străduindu-se din răsputeri să n-o sperie. O lipi ușor de el, de parcă ar fi vrut s-o familiarizeze mai întîi cu trupul său viril, înfometat. Trupul ei era suplu, fragil. O cuprinse de talie și-și strecură mîinile sub vesta ei, apoi sub puloverul aspru, de lînă. Cînd degetele lui îi întîlniră pielea netedă și mătăsoasă, scăpă un oftat de plăcere. Sărutul lui deveni mai pătimaș, mai lacom. Îi strivea buzele cu dinții, cu limba, respirînd întreaga senzualitate și voluptate a trupului ei, aproape feciorelnic.

Iris amețise deja. Dar era o senzație pe care

— Pe sîmbătă seară! Îi reaminti el, înainte ca ea să urce în mașină.

— *Sîmbătă seară?*

Era atît de tulburată încît uitase.

— Nu mai ști? Mergem la Sheedy.

— Ah, da!

Cu un gest nervos, făcu contactul și aprinse farurile. Silueta lui Adam se decupă pe fațada albă a *Kalmiei Hill* ca o umbră pe un ecran luminos.

Înainte de a demara, el bătă în portieră. Inis coborî fereastra, mirată.

— Îți mulțumesc, șopti el. Pentru tot...

dorea s-o prelungească la nesfârșit. Îi simțea
măinile fierbinți frământându-i sînii.

— Iris, ce frumoș nune de floare, șopti ei.

Iris nu mai știa cum să reacționeze. Crezu că
cel mai bine ar fi să-i explice că numele ei era și
numele mamei sale, dar nu fu în stare să scoată
un sunet. Simți căușul palmelor lui rotunjindu-se
după forma perfectă a sînilor ei. O cuprinse o
ameteală dulce. Trăise alții de mult singură...
Mîngîierile lui Adam o tulburau cu totul, era gata
să-i cedeze. Dar își aminti de Joy care dormea
alături, ca un înger, la numai cîtiva metri de ei.
Își apăsă mîinile pe pieptul lui, încercînd să
slăbească strîngoarea. Însă, pasiunea acelui
sărut se intensifica la fiecare secundă care trecea.
Se desprinses cu greu.

— Adam, reuși într-un sfîrșit să articuleze. Nu
aș vrea să...

— Ai dreptate, șopti ei.

Răsufllarea lui caldă o ardea.

— Joy... Trebuie să...

El îi dădu drumul, împotriva voinței sale. Îi
aranjă puloverul peste pantaloni, dar mîinile i se
opnă pe șoldurile ei rotunde. În aceeași clipă,
se auzi soneria de la ușă, apoi risete și țipete
vesele de copii. *Halloween! Halloween!*

— Asta o să dureze toată noaptea? i se în-

trebă ei, ridicînd din spr

Ea se întoarse cu s
stăpînească bătăile neb

— E suficient să s
explică ea cu vocea sch

Părea că nu se mai
toată. Adam o sărută
îndreptă către ușă cu
încercă să se regăsească
esarfa în jurul gîtului,
privire scurtă în oglindă

— Am s-o duc eu p
zim, propuse Adam la

Desfăcu un șal de lîn

— N-aș vrea să răce
o ridica în brațe

Ea deschise porție
Adam o instală pe Jo
adună șalul în jurul tru

Iris vru să se așez
rapid. O făcu să se înt

— Un sărut de no
înainte ca buzele lui
nou buzele ei tremurâ

Această nouă ating
trupul ei, făcîndu-i reap
dută, făcu repede un p

Capitolul 5

Recepția dată în cinstea lui Adam era în toi. Aproape cincizeci de persoane răspunseseră invitației lui Ed și Hellenei Sheedy și mișunau în magnifica locuință a gazdelor lor — locuință situată pe malul lacului. Cina deja se terminase.

...la nesfârșit îi simțea
...sina.
...de floare, șopti el.
...reacioneaza. Crezu că
...lice că numele ei era și
...nu fu în stare să scoată
...lmelor lui rotunjindu-se
...inilor ei. O cuprinse o
...atît de mult singură...
...burau cu totul, era gata
...ti de Joy care dormea
...mai cîțiva metri de ei.
...ptul lui, încercînd să
...însă, pasiunea acelui
...e secundă care trecea.

...sfârșit să articuleze. Nu

...dea.

...otriva voinței sale. Îi
...otaloni, dar miinile i se
...nde. În aceeași clipă,
...o, apoi risete și țipete
...! Halloween!
...ată noaptea?! se în-

...trebă el, ridicînd din sprinceană.

Ea se întoarse cu spatele, încercînd să-și
...stăpînească bătăile nebunești ale inimii.

— E suficient să stingi lumina din față, îi
...explică ea cu vocea schimbată.

Părea că nu se mai poate controla; tremura
...toată. Adam o sărută pe vârful nasului și se
...îndreptă către ușă cu pași hotărîți. Iris profită și
...încercă să se regăsească. Își înfășură cu grijă
...eșarfa în jurul gîtului, își netezi părul și, cu o
...privire scurtă în oglindă, își verifică machiajul.

— Am ș-o duc eu pe Joy, nu trebuie ș-o tre-
...zim, propuse Adam la întoarcere.

Desfăcu un sal de lînă și o înveli pe fetiță.

— N-aș vrea să răcească, șopti el înainte de a
...o ridica în brațe.

Ea deschise portiera și, cu gesturi tandre,
...Adam o instalează pe Joy pe scaun, neuitînd să
...adune salul în jurul trupului ei micuț.

Iris vru să se așeze la volan, dar el fu mai
...rapid. O făcu să se întoarcă și o trase către el.

— Un sărut de *noapte bună*, se explică el,
...înainte ca buzele lui calde să-i umezească din
...noui buzele ei tremurătoare.

Această nouă atingere o înfioră, de parcă, în
...trupul ei, tăciuni reaprinși răscoleau jarul. Pier-
...dută, făcu repede un pas înapoi.

cu fața rotundă, vorbea și gesticula din plin. Înainte de a ajunge la cei doi bărbați, Iris fu opriă de una din clientele ei.

— Vă asigur că e un adevărat dezastru, se plînsa Olene Peterson, ridicînd ochii spre plafon deznădăduită. Cînd am văzut ce-au făcut, am crezut că mor, nu alta!

— Sînt dezolată, începu Iris. Am să trec, cît mai curînd, pe la dumneavoastră.

— Cum adică, *n-au mai avut tapet?* Și ca să pună capac la toate, acest idiot de Stanley n-a găsit altceva mai bun de făcut, decît să termine cu un rulu de altă culoare!

— Stanley ar fi trebuit să verifice suprafața, înainte de a pune tapetul, confirmă Iris pe un ton calm. S-a mulțumit să folosească ce-a rămas de la familia Burgun și...

— A, dacă aș fi știut că Paty Burgun are același tapet în sala de baie, aș fi pus un altul, replică Olene indignată.

Adam se apropiase pe la spatele ei și o strînse de braț.

— Iris, pot să-ți vorbesc o clipă? Ed și cu mine am avut o lungă discuție și...

Iris întoarse capul spre Olene, vrînd să-și ceară scuze, dar Olene își găsise deja un alt interlocutor cărui să i se plîngă.

— Ah, mulțumesc că m-ai scăpat! răsufă ea ușurată.

Căutară repede un loc mai ferit de urechile indiscrete

— Dacă n-aș fi fost invitatul de onoare al acestei petreceri, aș fi plecat de mult timp, îi mărturisi el, cu un aer trist. Sint depășit de evenimente! Înainte de seara asta, nu mi-aș fi închipuit că se poate servi la o astfel de recepție... *tocăniță de pui!*

— Nu ți-a plăcut? spuse Iris, amuzată de figura lui indignată. E totuși specialitatea regiunii!

El dezaproba hotărît din cap.

— Am niste pastramă, brînză și piine neagră, la *Kalmia Hill*. N-am putea merge să mîncăm ceva decent?

— E chiar așa de rău?

El se aplecă spre umărul ei și-i șopti la ureche:

— Niciodată n-am mîncat așa de prost... Dar, nu mai spune la nimeni, altfel s-a zis cu *buna* mea reputație!

— Nici un cuvînt! îl asigură ea, șoptind la fel de conspirativ.

Izbucniră amîndoi în rîs, apoi se furișară către pontonul de lemn ce mărginea lacul. Briza on-

dula continuu suprafața apei. Iris strânse mai bine haina de blană în jurul ei.

— Toate secretele mele vor fi păstrate la fel de bine? vru el să știe.

Ea ridică privirea, surprinsă de tonul lui serios. Profilul lui se contura pe fondul întunecat și straniu al apei și al nopții.

— Da, dar mai ai și alte secrete?

— Bineînțeles! se apăra el. Ca toată lumea...

— Nu și la Willoree, replică ea. Aici *toată* lumea știe *tot*. Trăim, ca să zic așa, ca niște peștișori roșii într-un acvariu de sticlă.

Pașii lor răsunau sec pe scândurile de lemn, sunetul prelungindu-se în nopți ca un de ecou.

Pontonul se termina la un fel de chioșc circular, cu un acoperiș-paravan deasupra unei bănci. Iris se așeză și-și lăsă leneș capul pe spate, oferindu-și fața razelor de lună. Trăsăturile ei delicate căpătară o strălucire molcomă. Lumina selenară îi dădea frumusețea unei zâne.

— Și cam ce-ar putea să-mi destăinuie locuitorii din Willoree despre... *Iris McKenna*? întrebă Adam amuzat.

— Am venit aici acum șase ani, îi mărturisii ea. Și, cum strămoșii mei n-au urcat pe riul Pee Dee cu un șlep în căutare de ținuturi, sînt con-

sidera

— D

— S

casa

perioa

într-u

ezitat

tă, în

astfe

După

— 3

—

într-u

—

alime

Vo

—

nevo

M-a

să n-

—

cu to

Ce li

—

Jeff,

spen

Iri

siderată ca fiind nouă pe aici.

— De ce ai ales Willoree?

— Soțul meu — fostul meu soț — a moștenit casa în care locuiesc acum de la bunicii lui... În perioada aceea, tocmai ne căsătorisem și trăiam într-un apartament mic din Baltimore. N-am ezitat deloc. Casa era într-o stare atât de proastă, încât a trebuit s-o restaurez complet... Și, astfel ne-am început și ucenicia în meserie. După divorț, imobilul mi-a revenit...

— Și soțul?

— Am auzit că s-a recăsătorit și că trăiește într-un orașel, la vreo 50 de kilometri de aici.

— Și nu vine s-o vadă pe Joy? Și pensia alimentară? Dar banii pentru educația ei?!

Vocea lui se înăsprise brusc.

— Nu, nici vorbă! răspunse Iris. Deși Joy are nevoie constant de un control de specialitate... M-a acuzat pe mine de handicapul ei și a jurat să n-o mai revadă niciodată.

— Și-a abandonat unicul lui copil, lăsându-te cu toate cheltuielile și toate responsabilitățile! Ce tip mizerabil!

— Pentru moment mă descurc... Cît despre Jeff, fiecare cu concepțiile lui! explică ea calm, sperînd să potolească mînia bruscă a bărbatului.

Iris privi în ochii lui și văzu o scinteie rece,

inflexibilă, care o înfioră.

— Nu-i lua apărarea, șopti el printre dinți.

Chipul lui părea transfigurat de ură și dezgust, dar și de o durere adâncă. Ca și cum i-ar fi fost rușine, Adam își schimbă repede expresia feței. Iris îi descoperea, pentru prima dată, o slăbiciune. O încerca un straniu sentiment de curiozitate, dar și un fel de compasiune.

— Ce se întâmplă, Adam? îl întrebă ea, după câteva secunde de tăcere grea.

Părea încăpăținat în muțenia lui, dar prezența lui Iris alături — o prezență mult prea caldă — îl făcu mai comunicativ. Aflînd greutățile ei, se deschise o cicatrice din trecutul lui.

— Părinții mei m-au abandonat, articulă el încet, cu vizibil efort.

Se scurseră mai multe clipe în tăcere. Zgomote atenuate, de la petrecerea în toi, ajungeau din cînd în cînd la ei.

— Vrei să vorbești despre asta? îl încurajă ea.

El se rezemă de balustradă și privi în întuneric.

— Aveam unsprezece ani și eram singur la părinți, începu el. Într-o zi, m-am întors acasă și am găsit-o goală. Părinții plecaseră în absența mea. Am rătăcit câteva săptămîni pe străzile din Boston, mîncînd din coșurile de gunoi... *Am fost*

părăsit, Iris, de proprii mei părinți.

Acest episod din viața lui Adam nu se armoniza cu viitorul promițător al bărbatului pe care Iris îl descoperea acum.

— Ce s-a mai întâmplat, apoi ?

— Am fost cules de pe stradă și dus într-o Casă de Copii. Acolo, am stat un an...

— Și după aceea?

— Am fost adoptat, răspunse el scurt.

Rîse fără convingere.

— Și nu ți-ai regăsit, niciodată, părinții?

— Nu și nici nu i-am căutat.

Iris se ridică și se duse lîngă el.

— Sînt uluită, Adam.

Nu avea cuvinte. Știa că nimic n-ar putea să-i șteargă din suflet această tristă dramă. *Nimeni și niciodată.*

El ridică din umeri și o cuprinse la pieptul lui.

— A fost... A fost demult, murmură.

Iris începu să se înfierbinte, simțindu-i liniile viguroase ale trupului.

— Ți-e frig?

— Nu, nu-mi mai este.

Priviră în tăcere licărirea mișcătoare a apei.

Adam era stîmjenit de accesul de furie pe care îl avusese. Regretă că dăduse frîu liber amărăciunii sale. Viața părea să-i fi oferit lui Iris mai

multe decepții. Și, totuși, trecuse peste toate... Avea o forță de caracter nemaipomenită. Înfruntase toate necazurile inerente unei vieți cu foarte multă bărbăție. Deși era atât de feminină... Simpla ei prezență reușea să-i răscolească simțurile. Avea poftă s-o mîngîie, s-o ocrotească, deși nu era nici locul, nici momentul potrivit.

— Ai vrea să vii la *Kalmia Hill*, după recepție? o întrebă el cu ochii injectați de dorință.

Senzualitatea îi transfigurase toate trăsăturile. Ochii lui ardeau. Iris înțelese că nu era o simplă invitație la un sandwich cu pastramă și brînză.

«Nu știu dacă sînt pregătită pentru...», gîndi ea descumpănită.

— Ei, ce spui? insistă el.

Nu era sigură că vrea și că avea să înceapă o legătură cu Adam Hracek. Totul era prea complicat; era destul să-și amintească cît de nefericită fusese cînd el n-o sunase. Ducea o viață liniștită, cîteodată cam prea solitară — dar se obișnuise și suporta destul de bine singurătatea... Nu știa dacă trebuie să răspundă *da* sau *nu*, oricum nu mai avu timp s-o facă. Auziră pe cineva strigînd dinspre casă și văzură un bărbat îndreptîndu-se în fugă spre ponton. Iris îl recunoscu pe Fred Peterson, soțul Olenei. Vocea lui spărgea violent tăcerea nopții.

- Adam? Iris? Unde sînteți? Veniți repede! Ed a avut un accident.

* * *

Sfîrșitul serii fu un adevărat coșmar. Îl găsiră pe Ed întins pe jos, cu ochii închiși. Hellen, soția lui, tremura și era palidă. Adam îi strigă lui Fred Peterson să cheme o salvare. Apoi, se lăsă în genunchi și controlă pulsul lui Ed.

— Criză cardiacă, anunță el scurt.

Fără să mai aștepte altceva, așeză mîna stîngă pe pieptul lui Ed, iar cu cea dreaptă controla pulsul bărbatului.

— Am să-i fac un masaj cardiac, explică invitaților, care încremeniseră.

Adam apăsă cu putere pieptul lui Ed, sperînd ca astfel să-i ajute inima oprită.

Ed deschise încet ochii. Durerea îi deforma toate trăsăturile. Sirena unei ambulanțe invadă liniștea sufocantă.

Hellen insista disperată să-și însoțească soțul la spital. Cum acest spital nu era prea aproape de oraș, Adam se oferî să o conducă.

— În noaptea asta, n-o să mai poată dormi nimeni. Pînă mă întorc, tu odihnește-te, îi șopti Adam lui Iris.

— Bine, dar cînd te întorci, vii și-mi aduci vești, da? Te rog, îmi sînt prieteni vechi...

— Bine, îi răspunse.

Îi strînse în fugă mina și o ajută pe Hellen să se urce în Lamborghini.

Cei doi Peterson se oferiră s-o conducă pe Iris și, din nefericire, ea trebui să le suporte întreg drumul fiecă vorbă.

— Am înțeles imediat că e o criză cardiacă, spuse Olene, cu un ton autoadmirativ. Fața i s-a făcut precum cenușa și s-a prăbușit dintr-o dată. Ai văzut cum se ținea de piept? Exact cum a pățit biata Edythe Pearce, la *Clubul de Bridge*...

— Olene, protestă răbdător Fred, n-a murit nimeni! Nu dramatiza inutil situația.

Ghemuită pe bancheta din spate, Iris privea dincolo de geam, acaparată de gânduri sumbre. Cum s-a putut întîmpla ca Ed Sheedy, om în putere, viguros, să cadă deodată neînsuflețit... Această întîmplare dramatică o tulburase.

Imediat ce ajunse acasă, Iris scăpă repede de Peterson-i și pătrunse tiptil în casă. Mai întîi, se strecură în camera lui Joy. Fetița dormea profund și Iris răsufală ușurată. Îi mîngîie tandru obraji, cu inima plină de dragoste.

Între în camera ei și se bagă în pat. Ar fi vrut să adoarmă repede, dar nu reușea să-și gă-

treacă somnul. Se întorcea cînd pe-o parte, cînd pe alta, neliniștită de situația lui Ed. Minutele se scurgeau împasibile... Ajunse, astfel, să se gîndească la ce i-ar fi răspuns lui Adam, dacă nu s-ar fi întîmplat accidentul. Ar fi acceptat să se ducă la *Kalmia Hill*... Da, în ciuda tuturor ezitărilor, s-ar fi dus...

În jurul orei cinci, zgomotul unui motor de mașină o trezi din somn. Sări repede din pat și-și infășură peste cămașa de noapte o cuvertură de pat înflorată. Coborî iute scările și deschise ușa, exact în momentul în care Adam intra în verandă. Părea epuizat.

— Ed e mai bine acum, o anunță el.

— Slavă Domnului! răsuflă Iris. Hai în salon! Povestește-mi cum a fost...

— Nu. Hai, mai bine, în mașina mea! Dau drumul la căldură și nu mai trezim pe nimeni...

Ezită puțin, dar îl urmă. Strînse cuvertura în jurul ei, ca să nu-i fie frig, și ieșiră închizînd încet ușa în urma lor.

— Ți-e mai bine? o întrebă el după ce se instalaseră pe scaunele din piele.

— Da. Cum e cu Ed?

— Dă-mi mîinile! ceru el.

Ea le scoase de sub cuvertură și Adam începu să le maseze cu grijă.

— M-ai mințit! Sînt înghețate...

Adam își ridică puțin puloverul de lînă groasă și îi strecură mîinile dedesubt, ca să le încălzească. Iris îi simțea inima bătînd în căușul palmei. Zvîcnetul cald o tulbură.

— Adam, aștept să-mi povestești... Despre Ed, îi aminti ea.

— E încă la reanimare, dar medicii sînt optimiști.

— Sărmana Hellen... Ea cum se simte? Cum a reacționat?

— Destul de bine... Am înșețit-o pînă acasă, trebuie să se odihnească un pic.

— Boala lui Ed va influența mersul lucrurilor de la uzină?

— Mă descurc eu, o asigură el fără ezitare. Pot s-o conduc. Va trebui, desigur, să-mi modific programul, dar sînt capabil să o fac.

— Ai mai condus o fabrică? îl întrebă ea, surprinsă.

— Da, în Italia. Nu numai că am condus-o, dar am trecut și de obstacolul limbii...

— Vorbești italiana?

Iată de unde i se trăgea acel accent pe care se chinuia adesea să-l ascundă...

— Un pic... Spune-mi, Iris, întotdeauna, cînd te trezești la cinci dimineața, ești atît de fru-

moasă?

Această întrebare neașteptată o făcu să trească. În loc de răspuns, ridică din umeri și, în aceeași clipă, cuvertura alunecă și îi descoperi pielea fină. Adam observă și, în ciuda oboselei, fața lui se destinse într-un zîmbet senin.

- Vrei să repeți mișcarea? o întrebă el cu un zîmbet șiret în colțul gurii. Îmi place mult de tot finalul...

- Adam! îl admonestă ea stînjenită, retrăgindu-și mîinile de sub puloverul lui. Te rog, fii cuminte...

- Cu condiția să-mi încălzești și tu mîinile, facu el, strecurîndu-și-le sub cuvertura ei, fără să mai aștepte.

Cămașa fină de noapte n-o proteja nici de frig, nici de mîinile năvălășe ale lui Adam. Îi plăcea atingerea mătăsoasă a materialului și simțea ușor bătaile intense ale inimii ei, animate din ce în ce mai mult de mîngîiere.

Pentru el, era clar un lucru: Iris îl dorea, dar nu știa cum s-o spună... O contemplă îndelung într-un extaz tăcut, privindu-i linia înaltă a gîtului, buzele senzuale întredeschise, pielea atît de fină...

Iris nici măcar nu mai putea să gîndească.

Cînd privirile lor se întîlniră, timpul își opri zborul. Consimțind, ea își puse brațele în jurul gîtului și zvîcnirea trupului ei o arăta suplă și unduitoare. El îi șoptea pierdut numele, îl repeta tremurător... Își simți buzele atinse fin, ca într-o părere, și o sărută cu patimă, răsturnînd-o pe spate. Cu un gest tandru, îi dezlegă pamblicele care susțineau pe umeri țesătura delicată și, cu un foșnet discret, cămașa de noapte căzu pînă la talie, dezvelind sînii rotunzi și tari.

— Ești atît de frumoasă..., murmură el cu vocea răgușită de emoție. Mai presus de închipuire...

Mîinile lui tremurau, netezind cu frenezie umerii ei fragili. Buzele lui coborîră, căutînd sînii pietroși, înfloriți la vîrfuri de dorință. Prinse un sfîrc roz între buze și Iris tresări, înfiorată de plăcere. Efluvii de fiori se răspîndiră prin corp, senzații vapoase se topiră în sînge, făcîndu-l să pulseze nebunește...

Deodată, un fascicol luminos fu proiectat asupra mașinii. Iris își ținu respirația, speriată. Adam încercă să ridice capul dar, cu un reflex rapid, ea îl obligă să rămînă ascuns. Fața lui era îngropată la pieptul ei, cu buzele atingîndu-i unghiul strîmt dintre sîni. Lumina se concentră asupra ferestrei plină de noroi și cei doi se

ghemuiră în fundul mașinii, pentru a nu fi văzuți.

Cine-o fi? șopti el încet.

Nu știu, răspunse ea, cuprinsă brusc de panică.

— Era un hoț care se pregătea să intre în casă? Vreun prieten de-al lui Ed în căutare de noutăți? Un vânzător de ziare, curios să admire un *Lumorghini* de aproape?

Fascicolul de lumină începu să se joace, alunecând peste mașină, după care se stinse. Nu auzi apoi un motor de mașină. Iris se ridică prudentă și șterse cu dosul palmei un colț de fereastră.

— Donald Tate! Polițistul din Willoree! Ah, Adam, toată lumea o să afle că mașina ta era parcată, în plină noapte, pe alea mea...

— În zori, o corectă el și arată cu degetul discul roșiatic care se ridica la orizont.

Se priviră în tăcere, conștienți de situația vulnerabilă în care se aflau. Dar, nu pentru mult timp: izbucniră amândoi în râs.

— Parcă aș fi un adolescent prins în flagrant delict cu regina din Sabba, spuse el cu voce scăzută.

— Mai rău! Cu *arhitecta* orașului! răspunse ea fără milă.

— Și acest polițist conștiincios a reușit să

strice o ședință — pe legea mea, foarte instructivă! concluzionă el cu ochii strălucitori.

— Adam, nu rîde! Reputația mea e în joc. Acum un secol, ai fi fost obligat să mă ieși de soție, adăugă ea, șireată.

— Sînt convins de asta, confirmă el gînditor, pe un ton grav.

Ea deschise încet portiera și ieși. Adam o conduse pînă la ușă. Răscolite, frunzele umede și reci îi intensificau senzația de frig. Ajunsă la verandă, Iris se întoarse către el.

— Sînt ușurată să știu că Ed va fi bine.

— Și eu la fel, răspunse el brusc obosit.

— Du-te și te culcă puțin!

O clipă mai tîrziu, mașina lui dispărea, la o cotitură a drumului, într-un nor de fum alb scos de țeava de eșapament. Iris intră direct la ea în cameră, cufundată în gînduri. Aflase multe despre Adam. În orice caz, era un om complex și o legătură cu el nu ar fi fost nici simplă, nici ușoară.

Capitolul 6

— Ceva serios?

Iris se uită la Ralf, surprinsă. Ieșise pe verandă și el o urmăsea. Pentru un început de noiembrie, era destul de cald. Ultimele frunze ale sicomorului se lăsau furate și legănate în aer de vântul ușor. Întrebarea lui o luase total prin surprindere.

— Serios? Îl cunosc abia de o săptămână.

Încercă să rîdă cu dezinvoltură, dar Ralph nu se lăsă păcălit.

— Ieri seară, am jucat poker cu Donald Tate, începu el rar. Mi-a spus că mașina lui Adam era parcată în fața casei la o oră foarte matinală. Mă gîndeam că trebuie să știi că oamenii vorbesc...

— La Wiloree a devenit o obișnuință, se apără ea ironic. Și m-am obișnuit și eu. În altă ordine de idei, era noaptea în care Ed avusese criza cardiacă. Venind de la spital Adam, s-a oprit să îmi aducă vești. Apoi a plecat...

Spera să fi fost convingătoare.

— E viața ta, Iris. Faci ce vrei... Dar Adam Hracek pare diferit de alții. Dacă vrei într-adevăr să-ți schimbi viața, poate că ar trebui să nu te mai vezi cu ceilalți băieți din Wiloree.

Ralph era serios. Ținea la fericirea ei.

— Am avut deja un pretendent, la Wiloree, îi aminti ea. *Mike Vickery*, ți-l mai aduci aminte?

Începuse să iasă cu Mike, cam la un an de la plecarea lui Jeff. Mike era proprietarul unei agenții imobiliare înfloritoare. Mai întâi, se întâlniseră din motive profesionale. Apoi Iris se gîndise chiar la căsătorie. Dar, după opt luni de relații constante, el îi declarase brusc că totul se terminase între ei. Se simțea incapabil să-și asume responsabilitatea de a avea o soție și, mai ales, un copil handicapat. Cîteva luni mai tîrziu, se însurase cu una din fetele lui Whivant.

Tu și Mike nu erați făcuți unul pentru celălalt, declară Ralph. Cît despre Adam, nu uita că e un străin.

Dragul de Ralph! gîndi ea cu tandrețe. Își lua foarte în serios rolul de cap de familie. Iris se ridică și-l sărută pe obraz.

— Nu-ți fă griji pentru mine! îl asigură ea.

Iris intră în casă, dar faptul că Ralph — de obicei, atît de taciturn — se angajase într-o astfel de conversație, îi conferea lui Adam o importanță nouă, i-o sporea.

Pe zi ce trecea, sănătatea lui Ed Sheedy se ameliora.

Cînd Iris se duse să-l viziteze la spital, i se păru totuși slăbit.

— Ei, n-am ales eu metoda cea mai plăcută pentru a slăbi, dar asta este! glumi el surizînd.

Spera, însă, să iasă repede de acolo.

— Ed ar fi și mai tracasat dacă Adam n-ar face minuni conducînd singur uzina, îi mărturisi Hellen cîteva clipe mai tîrziu, în fața unui pahar de Coca-Cola.

Iris era fericită să afle că munca lui Adam mulțumea pe toată lumea. Era așa de ocupat în ultimile zile, că abia îl vedea la *Kalmia Hill*, oprindu-se pentru cîteva minute să-și schimbe hainele sau să-și facă un sandwich.

Restaurarea casei înainta încetul cu încetul, în ciuda problemelor pe care le avea cu Stanley Garth.

Paralel cu șantierul de la *Kalmia Hill*, Iris continua să asigure micile reparații curente ale orașului, geamuri sparte, crăpături neașteptate... Într-o zi, Stanley o făcu să-și iasă din minți. Trimis la doamna Grey să-i instaleze apărătorile pentru vîntul de iarnă, Stanley împrumutase break-ul ei și, pe drum, își acordase cu de-lasine-putere o pauză... de siestă. După acest incident, Iris se hotărîse ferm să-l dea afară, dar deocamdată mai avea nevoie de el la *Kalmia Hill*. Cam așa stăteau lucrurile, într-o după amiază frumoasă și însorită, cînd Iris îi trimisese pe Ben și Stanley la familia Strayhorn, să curețe burlanele și streșinile.

«E tîrziu», gîndi ea, cu mătura în mînă. Începuseră să dea jos pereții despărțitori din hol și starea parterului era de nedescris. Praful îi irita gîtul, tencuiala căzută îi scîrțîia sub picioare. Epuizată de atîta muncă, tocmai intenționa să se odihnească, cînd îl văzu pe Adam străbătînd cu pași largi peronul din față. Nu se aștepta să-l vadă. Purta o cămașă albă, dar își scosese cravata și se deschise la gît. Mîinicile suflecate pînă la coate îi arătau brațele puternice.

Dragoste în satin alb

- Ei bine, începu el privind toată dezordinea, am ales un moment nepotrivit ca să te anunț că aștept o vizită.

- O vizită?

- Da, am invitat niște tehnicieni italieni să stea aici, la *Kalmia Hill*, ridică el din umeri, mușcându-și buza de jos.

Tehnicieni italieni! Nu vedea în ce stare era totul? N-avea ea destule probleme pe cap, ca să se mai împiedice și de niște italieni în căutare de *dolce vita*?

- Cîți vor fi? întrebă ea.

- Doi, răspunse Adam senin. Dar casa asta e imensă Iris, n-o să te deranjeze.

Ea își puse mîinile în șolduri și dădu din cap deznădăjduită.

- Tu nu înțelegi ce greutateți întîmpin ca să evit pătrunderea prafului în salon! În fiecare dimineață, protejez mobilele cu huse pe care le scot în fiecare seară... Aspir peste tot, ca să nu trăiești în mizerie...

Ochii ei limpezi scînteiau furioși.

- Dacă mi-ai fi spus, ți-aș fi răspuns că nu mă deranjează dacă lași mobilele din salon acoperite...

- Să-ți spun? Dar cum? Nu ai telefon și te vîd foarte rar!

Adam avu brusc o revelație. Înțelese că nu o deranja atît venirea neașteptată a celor doi italieni și nici efortul de a curăța totul, înainte de a pleca. Suferea din cauza absenței lui.

Și lui îi fusese dor de ea, dar avusese grijă să nu se observe nimic. În schimb, ea își lăsase sentimentele să transpară și sinceritatea ei îl emoționă profund. Se forță să respire normal și o luă de mînă. Traversară împreună holul, se feriră de o roabă plină cu moluz, înconjurară apoi o scară înaltă și ajunseră, în sfîrșit, în bucătăria spațioasă.

— Uite, explică el arătînd un bloc-notes pus deasupra frigiderului. Cînd ai ceva să-mi comunici, lasă-mi scris. Și eu am să fac la fel. A fost o săptămînă îngrozitoare!

Vocea lui era atît de calmă, încît lui Iris i se făcu rușine. Observă, pentru prima dată în seara aceea, o cută profundă adîncindu-i fruntea și ridurile înmulțite în jurul ochilor.

— Bine, să revenim la italienii noștri, făcu ea potolită.

— O să discutăm ceva mai tîrziu, promise el. Deschise frigiderul și scoase o bere.

— Vrei și tu una?

Ea aprobă din cap, nedumerită de liniștea subită care o cuprinse. Adam turnă lichidul auriu

și spumos în două pahare înalte, de cristal.

Cu un gest posesiv, o luă pe după umeri, simțindu-le fragilitatea. Dacă nu ar fi surprins-o în plină treabă, n-ar fi crezut că e în stare de atîta efort. Și totuși, Iris nu se mulțumea să supravegheze munca altora, ci se urca ea însăși pe scări, scotea și bătea cuie...

Conveniră să se așeze sub un pin imens, în fața lacului. Pentru prima dată de cîteva zile, Adam simți că se destinde, că tensiunea lui se risipește în mijlocul aceluia peisaj liniștitor.

— Ai reparat perfect bariera, o felicită el după ce sorbise din bere.

Iarba părea arsă acum, iar apele lacului oglindeau în profunzimi un cer albastru, fără de nori. Seara era prea caldă pentru acest anotimp, așa că rămaseră amîndoi în cămașă.

Adam se sprijini într-un col, admirînd reflexele aurii ale părului ei, irizat de lumina apusului. Iris își strînse genunchii la piept, ținînd paharul în căușul palmelor, într-un gest elegant. Era grațioasă chiar și în această poziție.

— Iris, îi explică el serios, am nevoie de acești tehnicieni. Am probleme cu utilajele și numai ei pot să rezolve. Luigi și Vito au acceptat să vină aici, ca să formeze noi tehnicieni.

— Și, bineînțeles, nu pot să stea la hotelul

Willoree.

— Exact, dar am să le dau camere la etajul trei. Îți promit că nu te vor deranja. Și în plus, cazîndu-i gratuit, cîștig niște bani. Fiecare bănuț e economisit în favoarea uzinei!

— Domnule Hracek, argumentele sînt foarte convingătoare și, pentru că nimic din contractul nostru nu interzice primirea tehnicienilor italieni, nu pot decît să fiu de acord, în ciuda reticenței mele.

El o privi și îi zîmbi leneș.

— Iată ceva ce merită un pupic! Sau poate chiar doi...

— Sau nici unul, replică ea întorcînd capul. Acești italieni vorbesc engleza?

— Nici un cuvînt!

— Foarte interesant! Și nu există nici cel mai mic suflet în Willoree care să-i înțeleagă...

— Mă uiți pe mine...

— Din păcate, nu prea, șopti ea.

— Sînt fericit s-o aflu, observă el entuziasmat dintr-odată. Iris McKenna, cînd accepți să ieși cu mine, într-o seară?

— Păi... Pînă acum, nu mi-ai mai cerut-o, făcu ea, coborînd ochii.

— Ce-ai spune de sîmbătă seară?

— Depinde... Ce-ai vrea să facem?

— Ei bine, am putea coborî de-a lungul străzii principale, admirînd caroseria ruginită a mașinilor parcate în drum, exemplifică el cu un zîmbet poznaș. Glumesc... Ce distracții sînt pe aici?

— Cam puține, admise ea.

— Dar, în general, ce faceți cînd ieșiți în oraș sau cînd te invită cineva?

— O partidă de tenis sau... o seară în familie.

— Iris, îmi place familia ta... Dar în seara în care am cînat la voi și cînd ai avut nefericita idee să leșini, am avut impresia că tatăl tău mă examinează ca pe o insectă, cu lupa... Aș prefera un *tête-à-tête* ceva mai intim...

— Ralph nu e tatăl meu...

— Oricum, așa părea... Dar cine e, socrul tău?

— Să zicem...tatăl meu adoptiv. Ca și Irma... Credeam că ai ghicit...

El o privi aiurit.

— Dar Joy? Joy e fiica ta? A ta și a lui Jeff?

— Da, Joy e fata mea... Dar ceilalți... Pe ceilalți i-am adunat, ca să zic așa. Părinții mei au murit cînd am terminat eu studiile. Eram singurul lor copil și întotdeauna am visat să am o familie mare. Îmi plac locuințele pline de tot felul de zgomote familiare: uși care se trîntesc, insta-

lații casnice care zbîrnîie, rîsete înfundate, seara prin bucătărie...

Iris n-avea obiceiul să dea explicații lungi. La Willoree, toată lumea știa... Nu găsea cuvintele care să exprime exact ce simțise atunci cînd Jeff o anunțase calm că o părăsește. Se voia din nou liber, așa cum îi explicase el foarte clar, fiindcă refuza să o recunoască pe Joy drept copilul lui și pe Iris — soție, după ce născuse un copil handicapat. În acea perioadă a vieții sale, fusese complet distrusă. Singurul ei atu rămînea reparația și restaurarea caselor vechi, fiindcă diploma în filosofie nu-i oferea nicăieri un loc de muncă. Jeff se mulțumise să ridice disprețuitor din umeri, atunci cînd ea îi ceruse să-i lase toate unețile.

Iris hotărî că, în ceea ce-l privea pe Adam, trebuia să se concentreze asupra aspectelor pozitive ale lucrurilor. Trase adînc aer în piept și începu:

— După plecarea lui Jeff, am înțeles că trebuie să-mi rezolv singură problemele. Orașul avea nevoie de un *reparator* și... așa am debutat. Numai că Joy avea și ea nevoie de îngrijiri speciale și nu puteam s-o las cu oricine, în lipsa mea. Am aflat de casa lui Ralph și a Irmei — care arsese — și m-am dus s-o văd și

nă le propun serviciile mele. Era prea târziu... Casa arsese cu totul și ei aveau nevoie urgentă de o casă, la fel cum eu aveam nevoie de cineva pentru Joy. Așa că le-am oferit un acoperiș deasupra capului și, de atunci, nu ne-am mai despărțit.

- Dar... Gregory și Barbara? Sînt copiii Irmei și ai lui Ralph?

Nu. Gregory ne-a fost propus de *Asistența Socială*... Părinții lui fuseseră acuzați de neglijență și, în fine, de comportament violent față de el.

- Și l-ați luat la voi?

- Da. Irma, Ralph și cu mine, am hotărît că lui Joy nu putea decît să-i facă bine prezența unui alt copil. Gregory și Joy s-au împrietenit repede. Îl iubim mult pe Gregory... Are un extraordinar simț al umorului.

- Și Barbara?

- Barbara trăia împreună cu mama ei, care era angajată în echipa mea. A murit unul trecut. Barbara trebuia să se mute la bunica ei, în Wisconsin. Suferise mult pentru pierderea mamei, așa încît n-ar mai fi suportat să-și piardă și prietenele, plecînd în altă parte... l-am propus sa stea cu noi, la Willoree. A acceptat imediat și stă cu noi din ianuarie.

Adam își ridică capul și o privi pe Iris cu o admirație.

— Sînt stupefiat că ai putut să aduni oameni atît de diferiți și să formezi o adevărată familie.

Ea crease viața acolo unde nu exista nimic, tot așa cum construiești o casă pe un teren pustiu.

— Ne iubim mult... Fiecare face în așa fel încît lucrurile să meargă bine. Dar nu ți-am vorbit deloc de Papy...

Adam găsea povestea ei miraculoasă și se abandona cu totul unei admirații fără margini. Ea se comporta de parcă gestul de a întemeia o familie n-ar fi cerut nici o calitate specială. Însă nu se lăsă păcălit. Încercase el însuși o astfel de experiență, dar se soldase cu un eșec.

Sunetul blînd și melodios al vocii lui Iris îi captă atenția.

— Acum aproape doi ani, spuse ea, Papy și-a vîndut casa din Willoree, gîndindu-se că va merge să stea la fata lui, în Columbia. Dar orașul nu-i plăcea. A înțeles — cam tîrziu, ce-i drept — că singura lui dorință era să-și sfîrșească zilele la Wiloree. Și-atunci, ne-a scris, propunîndu-ne să fie bunicul nostru... Ideea lui ne-a încîntat.

— Vor veni zile cînd ai să regreti că ai făcut

...a ceva, obiectă Adam, convins că imaginea educatoare pe care Iris și-o făcuse referitoare la familie nu era chiar realistă.

Nici vorbă. Doream pentru Joy un mediu familial echilibrat și cald. După părerea mea, ea și-a dezvoltat posibilitățile la maximum tocmai datorită stimulării celor care o iubesc cu adevărat. Familia noastră e ca o țesătură fină. Fiecare își aduce contribuția... Joy este în profit, eu — la fel. De ce să regret?

Bănuiesc că înclinația ta spre *recondiționare* te-a ajutat mult, observă el cu atenție. Dacă un obiect nu ți-e pe plac, îl modifici, îl finisezi pînă cînd îți place. La fel ai făcut și cu familia...

— E un reproș?

— Nu e un *reproș*, explică el, pe un ton apăsător. Dacă aș fi avut șansa să fac parte din familia ta, personalitatea mea ar fi fost acum alta.

— În ce sens?

Adam își termină berea și contemplă, gînditor, spuma albă care se stingea încet pe pereții paharului. Rămase un timp tăcut, apoi ridică ochii și privirea i se pierdu la orizont.

— N-aș mai fi un singuratic și un nomad. Aș fi învățat să trăiesc împreună cu alții.

— Dar ai fost adoptat la doisprezece ani. Ai avut o familie, insistă ea.

Aștepta să-i explice, dar privirea lui devenise dură, inflexibilă.

— Pentru mine, n-a fost o familie, mărturisi el sec. M-a adoptat numai ca să-și perpetueze numele. Iarna mă trimitea la pension, vara — în tabere de vacanță. Aveam tot ceea ce avearea lui imensă îmi îngăduia să doresc, dar pe el îl vedeam foarte rar.

— Era bogat?

— Tony deținea cea mai vestită industrie a marmurei din tot nord-estul Statelor Unite. Era un sculptor cehoslovac, emigrat după cel de-al doilea Război Mondial. Un artist foarte dotat, dublat de un om de finețe, un contabil riguros. Era, de altfel, proprietarul *Casei de Copii* unde am trăit după ce am fost abandonat... A vrut să adopte un băiat ca să-și immortalizeze numele, gestul nu însemna nimic mai mult pentru el...

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, la puțin timp după terminarea studiilor mele universitare, lăsându-mi întreaga lui afacere. Eu am vândut totul, imediat, și de atunci sînt bogat.

Vorbea pe un ton neutru, ca și cum banii nu

înseamnă nimic pentru el, deși nu-i plăcea pierderea cu care îl investiseră.

Viața ta a fost mai ușoară decât dacă ai fi rămas la orfelinat...

Am înțeles, de la bun început, că singura mea datorie față de tatăl meu adoptiv era de a *proteja*, ca să nu i se stingă numele, răspunse el pe un ton amar.

Și-atunci?

Și atunci, m-am căsătorit. Am un fiu. Am divorțat. Mi-am îndeplinit datoria față de Tony, concluzionează el, detașat.

Un fior rece străbătu inima lui Iris. Adam Hracek fusese căsătorit! Avea un băiat! Descoperea un aspect nebănuit al vieții lui. Își crease imaginea unui bărbat care își controla destinul, un bărbat infailibil. Deci, nu era decât o iluzie, o iluzie frumoasă.

Răcoarea amurgului o făcu, deodată, să se înfloreze.

Trebuie să termin curățenia, zise ea ridicându-se.

Reacția lui Iris îl surprinse pe Adam. Iat-o plecând, cu un pas nonșalant, de parcă nu-i destăinuise nimic important!

Dacă invitațiata ta mai e valabilă, treci pe la mine sîmbătă, pe la șase.

Sandra Brown

- Unde vrei să mergem? întrebă el, mecanic.
- Fă-mi o surpriză! aruncă ea și dispăru în spatele ușii masive.

O surpriză! repetă el năuc.

Capitolul 7

Sîmbătă seara, la ora șase fix, Adam suna la ușa lui Iris.

I se deschise ușa imediat și ochii lui negri, de cerneală, întîrziară într-un compliment mut asupra tinerei femei, îmbrăcată într-o rochie de mătase mov. Se arată drăguț cu toată familia, și în special cu Joy, pe care o trată ca pe un adult.

— Poți să repeți numele lui Adam, scumpa mea? murmură Iris, aplecîndu-se pentru un ultim sărut.

— A-dam! rosti Joy încet și cu prudență.

— E perfect, o fericită Adam surîzându-i. Nu-i așa că ai ghicit că-ți voi aduce un cadou?

Joy își lăsă capul pe spate, impresionată de înălțimea lui. El scoase din buzunar un pachet și i-l întinse. Joy se chinui mult pînă reuși să scoată învelitoarea de hîrtie.

Iris ar fi putut s-o ajute, dar se abținu. Voia ca fata ei să învețe să se descurce singură. Nici Adam nu schiță vreun gest de ajutor și ea îl privi recunoscătoare.

— Vai! exclamă Joy fermecată de obiectul din pluș. Un mo-dan!

— Da, Joy, e un motan, repetă fericită Iris, corectînd-o cu dibăcie.

— Un motan...

Joy surise către Adam. Ochii ei migdalati străluceau de bucurie.

— Mulllțu-mesc.

— Ai ales bine, Adam, îi spuse Iris cu o inflexiune caldă a vocii. Joy adoră animalele de pluș.

Fără să anunțe, Irma își făcu apariția în cameră.

— Săptămîna viitoare e *Ziua Recunoștinței*, se adresă ea lui Adam cu energia-i obișnuită. Am fi fericiți dacă ți-ai petrece cu noi această zi.

Invitația îl luase cu totul pe neașteptate. Aruncă o scurtă privire spre Iris. Și ea părea la fel de surprinsă.

— Dar... Am doi invitați, se hazardă el, și mă gândisem să mergem la restaurant.

— A, nu ! *Ziua Recunoștinței* nu se petrece la restaurant... Luați-i cu dumneavoastră!

— Sînt italieni, interveni Iris, și nu vorbesc engleza.

— Nu contează, insistă Irma. Unde sînt mai mulți nebuni, se rîde mai bine! Nu-i așa Iris?

— Să zicem, răspunse ea, sceptică.

Ea nu-i cunoscuse încă pe cei doi tehnicieni și se întreba cum vor reacționa în mijlocul unui grup așa de zgomotos...

— Vor fi încîntați de această invitație, răspunse Adam, politico. Ca și mine, dealtfel...

— Perfect, concluzionă Irma, scurt. Joy, vino cu mine! Vom pune masa... Iar vouă, petrecere frumoasă! le aruncă ea peste umăr, dispărînd în bucătărie, cu Joy pe urmele ei.

— Nu știam că Irma o să te invite, declară Iris, instalată confortabil în mașină. Dacă nu vrei, poți încă să refuzi.

— Vreau să petrec sărbătoarea aceasta cu familia ta, răspunse el. Ce te face să crezi contrariul?

— Ah, sîntem așa de mulți... Oaspeții tăi n-o sînt să se simtă bine...

Auzindu-i argumentele, Adam izbucni în ris.

— Luigi are zece copii, iar Vito — șase. Și să vezi ce derutați sînt cînd se află departe de ei!

Ea îi acceptă explicația, amuzată. Știind-o lîngă ei, simpla ei prezență îl entuziasma și avea senzația că întinerește. Lumea i se părea frumoasă și proaspătă, iar perspectiva unei seri petrecută în compania ei îi umezi ochii de emoție.

— Unde mergem? întrebă ea curioasă.

— Într-un excelent restaurant italian, o anunță el.

Iris rîse.

— Nu e nici un restaurant italian pe o rază de vreo 80 de kilometri. Rîzi de mine...

El o privi cu o inocență mimată.

— Te asigur că o să mîncăm *à l'italien*.

— Bine, dar... intrăm pe aleea ta! Sîntem la *Kalmia Hill*!

Familiarele lufe de azalee îi defilau pe sub ochi.

— Ești foarte perspicace! o ironiză el. Am uitat ceva acasă, așa că — dacă vrei — însoțește-mă!

Prin perdeaua grea de copaci, imaginea casei

lumina
garanță
Kalmie.

Adar
ținînd-o
pe car
nioară,
în căm
cameră
fotoliil
flăcările

— P

— N

dezinv
să-ți ar

Iris r

— A

pleci, f

Ajun

și sco

fusese

tot —

cactus

sub m

străluc

ghirlan

semâr

luminată din plin inspira un sentiment de siguranță. Iris admiră, o dată în plus, frumusețea *Kalmiei Hill*.

Adam o conduse către scările impunătoare, ținând-o fericit de braț. Intrară împreună în holul pe care Iris îl reînviase, zugrăvind-o ca odinioară, într-o nuanță caldă, aurie. La dreapta lor, în căminul din salon ardea focul. În penumbră, camera părea mai adâncă, iar mătasea ivorie a fotoliilor strălucea potolit în lumina slabă a flăcărilor.

— Pleci și lași focul aprins? îi replică Iris.

— Numai în anumite condiții, răspunse el dezinvolt. Vino cu mine pînă în verandă! Vreau să-ți arăt ceva...

Iris nu se lăsă distrasă.

— Adam, n-ar trebui să uiți focul aprins cînd pleci, îl certă ea. Numai dacă invitații tăi italieni...

Ajunsă în fața ușii de sticlă, Iris se opri brusc și scoase un strigăt de surpriză. Încăperea fusese cu totul transformată. Erau plante peste tot — palmieri, ferigi, filodendroni, dafini, cactuși... Iar plafonul dispărea, pur și simplu, sub metri întregi de crepon multicolor, unde străluceau o mulțime de lumini albe, clipitoare, ghirlande luminoase pulsau... Ai fi zis că era semănat cu stele brumate... Prin ochiurile de

fereastră se zărea luna scînteind peste lacul Willore, străjuit de chiparoși. În fața acestui spectacol, Iris își ținu respirația.

În mijlocul încăperii, trona o masă rotundă acoperită cu o față de masă imaculată. Exact în centru, fusese așezată o vază din alabastru plină de garoafe roz-pal și de asparagus.

— Adam! reuși ea să articuleze. Cum de...? făcu stupefiată.

— Voiai o surpriză, îi aminti el.

Înainte de a apuca să-i răspundă, se făcură auzite măsurile unui vals. Un omuleț ieși din umbră, cu instrumentul în mînă. Purta o cămașă spumoasă, albă, cu mîneci bufante. Iris crezu că are vedenii.

— Adam, șopti ea.

— Voiai o surpriză, repetă el. Iris, iată-l pe Vito! Nu e numai un tehnician fără pereche, dar e și un virtuos al mandolinei.

Vito îi zîmbi, se înclină adînc, apoi se retrase în tăcere într-un colț și începu să cînte. Iris și Adam se așezară la masă.

— Mi-ar fi plăcut să ți-l prezint și pe Luigi, dar e foarte ocupat la bucătărie.

Ea îl privea uimită.

— Tocmai prepară cina, preciză el.

— *Cina?*

-- Da. Se pare că Luigi e unul dintre cei mai buni bucătari — specialitatea: spaghetti! — pe care i-am întâlnit vreodată. Vine din Abruzzi.

Această precizare era suficientă. După părerea lui.

-- Abruzzi? repetă ea.

-- E o provincie din Italia, vestită pentru pasteile ei făinoase. Nu știi?

-- Bine, dar credeam că Luigi e tehnician!

Este un excelent tehnician. Dar toată lumea trebuie să aibă o pasiune, ce zici?

Adam îi zîmbi, încântat de afectul punerii sale în scenă.

Iris era mai frumoasă ca oricînd în rochia sa de mătase mov. Îl fascina.

-- Sigur, răspunse ea, depășind momentul de uluire. Apropo, care-i pasiunea ta?

-- Să te uimesc. Am reușit?

-- Din plin!

Ea izbucni într-un rîs sacadat și Adam se întrebă de cînd oare nu mai rîsese așa, din toată inima... Era fericit și ținea neapărat ca această seară să rămînă o amintire de neșters.

-- A! Iată vinul!

Apăruse un băiat corpulent, cu o sticlă în mînă.

-- Iris, el e Luigi, îl prezintă Adam.

— Bună seara! spuse Luigi cu un excelent accent american.

— Bună seara, răspunse Iris încântată. Dar vorbiți foarte bine engleza... Felicitări!

Luigi se întoarse mirat către Adam, ridicînd din sprîncene.

— Sînt singurele cuvinte pe care le cunoaște, explică Adam. Le-a repetat toată după-amiaza, adăugă el, dregîndu-și vocea.

Apoi, schimbă cu el cîteva cuvinte în limba sa maternă — în acest timp, Luigi turna în pahare — după care italianul se retrase.

Iris se lăsă pe speteaza scaunului și gustă, gînditoare, din vin. Era copleșită de evenimente: și Adam, și Luigi, și Vito, toți trei munciseră atîta ca să-i facă ei pe plac...

Își ridică ochii pe deasupra paharului și îi trimise lui Adam o privire plină de subînțelesuri, fără să-și ascundă emoția.

Adam realiză imediat că Iris luase mult prea în serios dorința lui de a-i face plăcere. Or, Iris nu trebuia să-l iubească. Pentru că, la sfîrșitul anului, el va pleca și asta o va dărîma. Va fi, din nou, părăsit...

Dar cum să-i explice că nu trebuie să se îndrăgostească de el? Să i-o spună direct sau să i-o sugereze doar?

Adam întoarse acest gând pe toate fețele, pînă cînd apărură spaghetti. Surîsul strălucitor al femeii îl dezarmă complet: cum de putea crede că o va face fericită, dacă îi respingea lămurirea cu amîndouă mîinile? Era sfîșiat, în adîncul sufletului, de sentimente din cele mai contradictorii — ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată.

Cîna se desfășură pe fundalul melodios al sunetelor de mandolină, fără ca Iris să-și dea seama de tulburare lui Adam. Era atît de luminoasă în lumina tremurătoare a luminărilor, încît aproape că i se tăia respirația. Rezista seducției, cerîndu-și în mod rațional să nu cedeze.

După desert — o delicioasă prăjitură cu fructe pregătită de Luigi — Adam se ridică și-i oferî elegant brațul. Îi propuse să sfîrșească seara în salon, în fața cîminului.

Și-ți promit, o asigură el pe un ton glumet, că n-am să mai ias, niciodată, focul aprins în șemineu, atunci cînd voi fi plecat. Sub nici o formă...

— De unde să știu eu ce-ai pus la cale? Deja vedeam *Kalmia Hill* pradă flăcărilor, din cauza neglijenței tale, explică ea amuzată.

— Iris, pricep grija ta. Și ți-o repet, nu voi lăsa

niciodată focul să se stingă... de unul singur.

— Oare? făcu ea sfidătoare.

Se opriră în fața căminului în care ardea un foc molcom. Adam o privi lung, înainte de a profita de ocazia ce i se oferise.

— Am aprins vreun foc de care nu știu? întrebă el, dintr-odată serios.

La aceste cuvinte, Iris roși. Vorbele lui o surprinseră.

— Iris, nu vreau să mă joc cu tine, spuse el brusc.

— *Să te joci?*

Tonul i se schimbase. Inima începu să-i bată cu putere. Roșise.

Adam își dădu seama că o tulburase și regretă cruzimea tonului cu care vorbise.

— Voiam să... fim cinstiți unul cu celălalt.

O luă cu blîndețe de mînă și o conduse spre canapea. Se hotărîse să-i vorbească în modul cel mai deschis posibil.

— Iris, viața pe care o duc e destul de ... instabilă. Astăzi — la Willoree, mâine — cine știe pe unde voi fi? N-aș vrea să las impresia că, de data asta, voi rămîne... Nu intenționez așa ceva.

— Mă îndoiesc, replică ea pe un ton surprinzător de calm.

«Încearcă să-mi spună că totul s-a terminat

între noi. Da, cred că asta e... De fapt, nimic n-a început», își spuse ea în gând.

— Nu vreau să-ți fac nici un rău, Iris, adăugă el grav. Putem să devenim foarte buni prieteni, chiar amănți... Dar, doar pentru o vreme...

Era clar: nu voia ca ea să-l iubească! Era, deja, prea târziu!

Cele câteva cuvinte fuseseră suficiente ca să-l facă să înțeleagă. Îl iubea! Îl iubea pe *Adam Hracek* pentru delicatețea lui, pentru felul lui elegant de a fi, pentru efortul făcut ca să-i facă ei plăcere... Își dădu seama că el nu trebuia să bănuiască nimic.

Iris își ridică bărbia, într-un gest sfidător.

— La drept vorbind, nu mi-am făcut nici un plan... în ceea ce te privește, Adam.

— Poate... Nu cred că tu te implici ușor într-o legătură cu un bărbat. Am dreptate?

Ea încerca disperată să-și ascundă tulburarea creată de întorsătura conversației. Pentru că, exact în momentul în care el îi vorbise de sinceritate, fusese gata să i se ofere.

— Nu știu ce numești tu *legătură*, se apără ea, dar dacă faci aluzie la relațiile fizice, ei bine, ai dreptate. Am niște principii ferme și nu m-aș abandona niciodată mîngîierilor unui bărbat față de care să nu simt măcar puțină tandrețe.

Tandrețe, nu iubire. Era o difernță! Și el simțea o imensă tandrețe față de ea! Nu! Doamne Dumnezeule, chiar o iubea!

— Știi, de la divorț încoace, nu ești primul bărbat care mă atrage, declară ea, cuprinsă de o inexplicabilă mândrie.

Nu voia s-o creadă atât de vulnerabilă, încît să-i cadă în brațe doar pentru simplul motiv că ar fi fost singurul bărbat întâlnit, după plecarea lui Jeff.

Da? replică Adam, ridicînd mirat din sprîncene și privind-o lung.

Îi urmări cu atenție trăsăturile feței și descoperi urmele suferinței, dar și o detașare neașteptată.

— Am avut o... relație foarte serioasă cu un bărbat — aproape un an de zile — dar n-a mers. S-a căsătorit cu altcineva.

— Și... ce-ai simțit? Dacă întrebarea nu e prea indiscretă...

— Ce puteam să simt? Tristețe... Oricum, începusem să nu-l mai doresc... El n-o putea accepta pe Joy...

— Asta e motivul pentru care v-ați despărțit?

— El a plecat, îl corectă ea.

Adam simți un pumnal în inimă. Acum știa clar că nu trebuia să se apropie *prea* mult de aceas-

lă femeie. C
ceva.

Privirile
curios dac
sentimental
tot cu copi
turilor sale
spus că o i
capul în jo
acesta, nu
în adîncul

Pielea lu
se și mai t
răspunse
rătăcit mî
burat de f
Se rugă în

Dar Iris

— Trebu
dintr-odată

— Cred

— Nu.

Vocea
fără amără
descumpă
înțelesese
o oră în u

lă femeie. O va face să sufere și nu-și dorea așa ceva.

Privirile li se întâlniseră. Adam se întreba curios dacă ea suferise din cauza eșecului sentimental sau al refuzului de a fi acceptată cu tot cu copil... Înțelese atunci că, în ciuda eforturilor sale, nu era cinstit cu ea. Altfel, i-ar fi spus că o iubește... I-ar fi spus-o imediat... Lăsă capul în jos și o sărută tandru pe frunte. În felul acesta, nu mai vedea scinteia de tristețe lucind în adâncul ochilor ei.

Pielea lui Iris avea un parfum ciudat. O strinse și mai tare la piept, dar observase că ea nu-i răspunse la îmbrățișare. Începu să-și plimbe rătăcit mâinile pe trupul ei, mângâindu-i ușor, tulburat de formele pe care le ghicea sub rochie. Se rugă în gând, pierdut, ca ea să-i răspundă.

Dar Iris nu schița nici cel mai mic gest.

— Trebuie să mă întorc acasă, Adam, zise ea dintr-odată.

— Credeam... Speram că rămii peste noapte.

— Nu.

Vocea ei era fermă, fără umbră de pasiune, fără amărăciune. Atitudinea ei rece și detașată îl descumpăni. Pentru o secundă, avu senzația că înțelesese greșit sentimentele ei. Totuși, cu doar o oră în urmă, ar fi jurat că era îndrăgostită de

el. O privi perplex. Ea îi susținu privirea cu același aer compătitor.

— Mantoul meu e în cuierul de la intrare, îl anunță ea pe un ton sec.

— Foarte bine, răspunse el resemnat. Mă duc să-l caut.

Adam se ridică derutat și se îndepărtă cu pași mari. Habar n-avea că, în urma sa, Iris se străduia din răputeri să-și înăbușe plînsul.

În timp ce lua mantoul din cuier, Adam își reproșa stupida lipsă de diplomatie: «Am fost brutal...Trebuia să fi acționat altfel... Oare, am greșit vrînd să pun lucrurile la punct?», gîndea el cu amărăciune.

Era dărîmat de faptul că o judecase greșit. Dar fusese obligat să-i vorbească în felul acesta. Trebuia ca ea să știe, de la început, că legătura lor n-avea nici un viitor. Acum, cînd se părea că acceptase situația și cînd puteau deveni buni prieteni, ar fi trebuit să se simtă mai fericiți... Ei bine, n-a fost să fie așa!

O conduse acasă, aruncîndu-i din cînd în cînd priviri scurte, cercetătoare. Iris se instalase pe locul ei, *vorbind vorbe și discutînd discuții*, de parcă nimic important nu se întîmplase pînă atunci.

Ea însăși era uluită de propriul comportament.

Complutase că-și dădea cu părerea despre vremea de afară, în timp ce sufletul ei gemea de durere.

N-avea decît o singură dorință: să plîngă.

Mașina urca silențios aleea pavată. Întreaga casă era cufundată în întuneric, cu excepția celor ce aparțineau lui Ralph și Irmei.

Adam o însoți pînă la ușă și o sărută ușor pe buze.

Adam, mulțumesc mult pentru această noapte minunată...

Pronunțase cu grijă fiecare silabă. Ar fi vrut să i sară de gît, să-și ascundă fața la pieptul lui și să respire parfumul pielii...

Noapte bună, adăugă încet, apoi dispăru în pragul ușii.

Irecu mai întîi, în vîrfurile picioarelor, în camera lui Joy și-i ridică păturica pînă la bărbie. Puțin conta ce i se întîmpla ei. Important era că o va avea tot timpul, alături de ea, pe Joy... Ochii i se umplură de lacrimi.

Puțin timp după aceea, se strecură în pat și se acoperi cu cearceafurile trase pînă peste cap, ca pentru a împiedica durerea să se răspîndească și în încăpere.

Adam spusese că ei puteau fi prieteni sau chiar amanți. Că nu voia să se angajeze în mod

definitiv, dar Iris știa deja că era gata să accepte orice îi oferea el. Și asta o durea cumplit, pentru că toată tinerețea și-o pierduse dăruind...

Și, deși era convinsă că nu se va mai putea îndrăgosti de nimeni, acum își pierduse din nou controlul. Iubea... Dar avea dreptul s-o spună...

Ce ironie a sorții!

Capitolul 8

— E ceva serios?

De data aceasta, întrebarea venea de la Irma. Se afla în fața chiuvetei și spăla vesela. Serviseră o masă delicioasă în chiar *Ziua Recunoștinței*.

Ignorînd întrebarea, Iris dădu radio-ul mai încet, cu un gest nerăbdător. După ce o ajutase pe Irma la bucătărie, iar apoi jucase rolul de gazdă pentru Luigi, Vito și Adam, melodia aceea zgomotoasă era mai mult decît putea suporta.

— Musszica, mami! ceru Joy, prinzîndu-se cu mînuţele de şorţul ei de bucătărie.

Iris o luă în braţe şi o mîngîie pe obraji.

— Scumpa mea, şi Irma şi eu, avem nevoie de linişte.

O lăsă jos şi scoase radio-ul din priză.

— Vino în sufragerie! Ți-l instalez acolo...

Joy o urmă ascultătoare, fără să spună nimic. Din salon răzbătea vocea precipitată a unui comentator de fotbal. Papy, Ralph şi Gregory erau aşezaţi în faţa televizorului şi urmăreau atenţi desfăşurarea meciului.

Afară ploua.

Adam plecase cu Luigi şi Vito, de o oră. A doua zi, cei doi italieni urmau să se trezească devreme şi să viziteze canioanele.

În zilele precedente, o furtună cumplită răvăşise aproape jumătate din stat. Dar, pe timpul nopţii, buletinul meteo anunţase o acalmie. Din fericire, Willoree scăpase de furtună, dar ploaia transformase peisajul într-un tablou cenuşiu.

— Ei bine? insistă Irma, cînd Iris reveni în bucătărie.

— Eu şi Adam?! Nu e nimic serios... După ce va pune pe picioare *Polybags-ul*, va pleca la o altă uzină... Adam Hracek nu e decît un nomad modern!

Încerca zadarnic să și-l alunge din minte, pentru că Irma nu fusese mulțumită de răspuns.

— În timpul mesei, nu te-a scăpat din ochi...

— Da, *ne iubim mult*... Crezi că s-au simțit bine invitații? Întrebă ea redevenind serioasă, încercînd să schimbe subiectul.

Spre marea ei ușurare, Irma se prinsese în joc, devenind volubilă.

— În orice caz, arta mea culinară a fost foarte apreciată, se felicită ea. Îmi pare rău că nu știu să vorbesc italiana... Mi-ar fi plăcut să schimb niște rețete cu Luigi. Iar în privința lui Vito, nu mi-am închipuit niciodată că un om așa de măsurat poate să mănînce atîta!

Telefonul sună, întrerupîndu-le brusc. Iris ridică repede receptorul.

— Iris?

Recunoscu imediat vocea Helenei Sheedy. Părea îngrijorată.

— Helen? Totul e bine?

— Dar, dar sînt cam neliniștită și sper să mă poți ajuta.

— Sigur, dacă pot să fac ceva, știi doar...

— E vorba despre casa noastră de pe malul mării. Poliția din *Holden Beach* ne-a anunțat că o parte din acoperiș a fost distrusă de furtună. Mai mult nu știu nici ei, fiindcă n-au avut cheia...

Iris, sînt îngrijorată... Ai putea — știu că-ți cer mult — dar, ai putea să tragi o fugă pînă acolo, să vezi ce s-a întîmplat...? Nu pot să-l las singur pe Ed...

— Bine, ezită Iris. O să mă duc mîine...

Holden Beach se afla cam la 150 de kilometri de Willoree. Dacă va trebui să înceapă primele reparații, ziua ei va fi distrusă...

— Ar putea să te însoțească Adam, sugeră Helen. De altfel, chiar voia să viziteze casa... Între noi vorbind, făcu Helen aproape pe șoptite, Ed ar vrea să vîndă *Polybags-ul* și să se retragă. Adam ne-a lăsat de înțeles că, prin relațiile lui din industrie, ne-ar putea găsi un cumpărător. Casa din *Holden Beach* aparține societății... Cred că ar trebui s-o vadă.

Această destăinuire o surprinse pe Iris. Nu-și închipuise că Ed ar avea intenția să vîndă fabrica. Probabil că, după accident, vrea să se menajeze.

— Iris, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea să te duci. Poți vorbi cu un antreprenor local, ca să repare acoperișul. Evident, îți voi plăti drumul și deranjul. Accepți?

— Da, bineînțeles, dar nu-i necesar ca Adam să vină cu mine.

— Oh, Iris, îți mulțumesc! Nici nu știi cît de

ușurată mă simt.

Înainte de a închide, Iris o anunță că va trece spre seară să ia cheia. Abia pusese receptorul în furcă, când telefonul sună din nou.

— Iris? Adam la telefon. Ai vorbit cu Helen? Bine. Iată ce am putea face...

— Adam, totul e deja aranjat, îl întrerupse ea. Plec mâine dimineață, foarte devreme. Dacă vrei să treci pe acolo în cursul zilei, n-am nimic împotrivă. E bine?

— Nu, replică el hotărît. Am de gând să profit de plajă și de ocean... Și, dacă tot merg și eu, nu are rost să luăm două mașini. Te conduc...

Iris închise ochii și își înăbuși un oftat.

— Adam, îi explică ea răbdătoare, înțelege că portbagajul mașinii tale e prea mic pentru toate uneltele mele. Mai mult, ce-ai să faci tu în timp ce-am să lucrez? Te-ai gândit?

— Sigur. Mă voi plimba cu Joy pe plajă.

— Cu Joy?

— Da, cu Joy. Nu-i place marea?

Iris își aminti că vara trecută o dusesese pe Joy la mare. Fusesse fascinată de pescărușii care plonjau în apă cu țipete ascuțite... Îi plăcuse mult să meargă desculță prin nisip, să înoate...

— Adoră marea... Dar nu m-am gândit s-o iau cu mine. E cam frig acum, în noiembrie.

— Va fi cu mine, așa că nu trebuie să-ți faci griji, insistă Adam. Oricum, s-a anunțat timp frumos pentru ziua de mâine. E suficient s-o îmbraci mai gros. Sînt sigur că aerul marin i-ar face bine...

— De ce am eu senzația că sînt strînsă cu ușa? întrebă ea cu naivitate.

— Pentru că așa și ești, se alintă el. Mergem toți cu camioneta ta, bine?

Replica lui Adam o făcu să zîmbească. Iris începu să se simtă mai stăpîină pe situație. Era sigură că el dorea s-o vadă, de vreme ce insistă atît de tare — în ciuda distanței pe care ea o impuse relației lor. Dar, la ce bun să se mai prefacă? Doar și ea visase să-și petreacă ziua împreună cu el...

— Vin să te iau mâine dimineață, la șapte. Și te sfătuiesc să te înarmezi cu o găleată, cu o lopățică și cu multă răbdare. Joy e în stare să sape în nisip ore întregi...

— Prefect! răspunse el, cu o voce plină de entuziasm.

După ce închise, Irma fu surprinsă de tăcere și o privi curioasă.

— Iris, te mai întreb o dată: e ceva serios?

Iris puse farfuria udă pe un scaun, își smulse șorțul de bucătărie și ieși.

— Nu, îi aruncă ea peste umăr, în timp ce se îndepărta alergînd.

De data asta, Irma se declară mulțumită. După reacția precipitată a tinerei femei, înțelețese perfect care era pulsul.

* * *

— E bine, declară Iris, coborînd de pe scară și stergîndu-și mîinile de salopetă. Casa e într-o stare mai bună decît mă așteptam. Acoperișul nu are nevoie de prea multe reparații. Am nevoie de niște șindrilă și, cu puțin noroc, nu mai chem nici un antreprenor.

— Perfect, replică Adam. Și pe dinăuntru?

— Infiltrațiile de apă nu sînt foarte grave. E suficient să schimb niște dale în camera din spate și să înlocuiesc mozaicul dinspre ferastră.

— Vrei să începi imediat?

— Da. Mă duc să cumpăr materialul necesar.

— Bun... Între timp, eu și Joy ne ducem pe plajă, hoțărî Adam.

Ghemuită, Joy împingea o mașinuță pe o pistă improvizată de Adam în nisipul umed. Cînd își auzi numele, ridică privirea spre mamă. Era gata de plecare: sărise imediat în picioare și-și

strecură jucăria în buzunarul impermeabilului bleu.

Iris le contemplă fericită siluetele, în timp ce se îndepărtau către oraș făcându-i cu mîna.

Holden Beach era o insulă în largul Carolinei de Nord, legată de continent printr-un pod rutier. Ziua se anunța limpede și însorită, iar circulația era fluentă. În timp ce conducea, Iris se gîndea la Adam și la Joy; erau minunați împreună. O distrase tot timpul drumului, ținîndu-și brațul trecut protector pe după umerii ei micuți. Îi ceruse răbdător să numere mașinile roșii, apoi pe cele albastre, iar Joy repetase după el, fără a avea noțiunea cifrelor. Adam intuise că cel mai important era nu s-o învețe să numere, ci să-i sensibilizeze receptivitatea față de lumea exterioară.

La întoarcerea pe insulă, Iris observă de departe două siluete: una înaltă și una micuță, pierdute printre ulionii turiști. «Da, sînt Adam și Joy», gîndi ea, cu afecțiune. Dar își goni gîndurile tandre din minte, desfăcu punga cu chit și se pregăti să înlocuiască mozaicul sărit.

Casa era mare, ridicată pe stilpi, cu un parter în care se puteau parca două mașini. O aripă scurtă de scară conducea la primul etaj, care adăpostea o sală de baie, o spălătorie și două

camere. O a doua scară ducea la etajul superior, împărțit între un salon larg cu vedere spre ocean, o sufragerie și o bucătărie ultra-modernă. Iar la ultimul etaj se mai aflau încă două camere.

Iris știa că în casa lui Ed și Helen există veselă și toate cele necesare, pentru că mai fusese invitată să-și petreacă câteva zile în casa lor. Astfel că, atunci când se făcuse ora de masă, îi auzi pe Adam și Joy urcând zgomotos treptele exterioare, Joy aflându-se pe umerii lui. Adam o dădu încet jos și-i întinse gălețușa cu scoicile culese.

— Arată-i-le mamei, îi ceru el, cu blîndețe.

Fără să mai poată spune ceva, Joy răsturnă imediat tot conținutul gălețușei pe pardoseala din bucătărie.

— Aaa... Dar nu așa voiam! protestă Adam, dînd ochii peste cap, amuzat.

Încă entuziasmată de plimbare, Joy se așeză în mijlocul comorii și alese o scoică mare.

— Rossz, mami, explică Joy.

Iris rămase surprinsă. Joy ezita de fiecare dată cînd era vorba de culori. Era aproape convinsă că *roz* nu făcea parte din vocabularul ei.

— Nu credeam că știi acest adjectiv, șopti ea la urechea lui Adam.

— L-a învățat astăzi, declară el cu mândrie.

Iris îi zîmbi fericită, apoi, derutată de privirea plină de subînțeles a lui Adam, se îndepărtă în grabă.

— Pregătesc imediat prînzul, anunță ea ascunzîndu-și confuzia.

— Între timp, eu am să mai strîng pe-aici, răspunse Adam. Acum o să punem înapoi scoicile în găleată, da? se adresă el lui Joy. Eu pun una, tu pui una, bine?

Captivată de noul joc, Joy se supuse fără să ptotesteze.

După ce Iris pregătise niște sandwich-uri, totul era curățat. Mai mult, cu argumentele lui convingătoare, Adam o convinsese pe micuță să se spele pe mâini.

«Se poartă așa de blînd cu copiii!», aprecie Iris în gînd. Își aminti, atunci, de fiul lui.

Ce vîrstă avea?

Unde locuia?

Imediat ce termină de mîncat, Joy își luă în brațe ursulețul de pluș, iar Iris o duse la culcare, urmînd să-și reia repede treburile. Adam o urmă, avînd să-i țină scara cu ajutorul căreia Iris se urcă pe acoperiș.

— Ești sigură că totul e stabil? Nu aluneci? o cercetă el.

Ea începu să rîdă.

— Port tălpici antiderapanți, îi răspunse. Nu e nici vînt, iar acoperișul e relativ plat. E pueril!

— *Pueril*, mormăi Adam. Mi se pare destul de periculos.

— Dacă aș cădea, aș ateriza... în pod, nu mai jos. Dar n-o să cad...

— Sper din toată inima!

— Adam, n-ai nimic altceva de făcut? Nu-mi place să mă dau în spectacol.

— Să te dai în spectacol? Ai de gînd să întonezi un refren celebru, acolo, pe acoperiș?

Adam își încrucișase brațele la piept și se sprijini de balustradă, cu capul dat pe spate, ca s-o vadă mai bine.

De sus, Iris îi vedea perfect profilul fin, tăietura dreaptă a nasului și mustața care-i venea bine deasupra buzelor senzuale.

— Te implor, Adam, nu mă ține de vorbă! Am multă treabă...

— Foarte bine! Am să dau o raită pe-aici...

— O idee excelentă, aprobă ea.

* * *

Iris se opri și-l privi cum se îndepărtează în direcția opusă celei în care se plimbase dimi-

neat , împreună cu Joy.  li admiră mersul u or, agilitatea mi c rilor  i încercă să  i-l închipuie în costum de baie.

«Ai face mai bine să te ocupi de acoperiș», se certă ea că voce tare, alung ndu- i din g nduri imaginea obsedantă a bărbatului. Jocul imagina iei începea să devină periculos.

Pe plajă, Adam înainta dezinvolt, cu m inile înfundate în buzunarele pantalonilor. Oceanul avea reflexe verzi-cenu ii, iar g ndurile sale se lăsau ritmate de mi carea infinită a valurilor ce se spărgeau neputincioase pe nisip.

Era mul umit de această zi. O adora pe Joy  i i se  nt mpla să se minuneze o dată cu ea în fa a unui lucru nou, abia atunci descoperit. Iubise întotdeauna copii. Numai dacă... Dar era inutil să se lamenteze de rela iile pe care le avea cu fiul lui, Jamie. O scurtă vizită — vara, o alta — de Crăciun... Iată la ce se reduceau aceste rela ii! Nu a a   i imaginase el rolul de tată!

  i str nse mai bine haina pe l ng  trup. Se răcise sau era doar fiorul g ndului că e uase în proiectul lui cel mai intim?  l întrista g ndul că Jamie cre tea departe de el. Se întrebă confuz dacă îl dusesese vreodată la mare... Căuta să- i aducă aminte. O singură dată, da... Dar băiatul

era atît de trist pentru că se despărțise de maică-sa, încît Adam fu nevoit să-l trimită înapoi cu o săptămîină mai devreme.

O rafală bruscă de vînt îi umplu ochii de nisip. Clipi de cîteva ori, pentru a-și limpezi privirea. Apoi, își aminti brusc de Iris... Era urcată pe acoperiș, într-un echilibru precar. Se răsuci pe călcîie și o luă înapoi, înspre casă.

O găsi așezată pe ponton, cu un Coca-Cola în mînă, aproape terminat.

— Vrei și tu? îl îmbie ea. Mai sînt în frigider.

În acea clipă, ar fi dat orice numai s-o poată strînge în brațe și s-o sărute nebunește, fără să mai țină seama de nimic.

— Îmi iau cu plăcere, zise și dispăru înăuntru.

Cîteva clipe mai tîrziu, reveni cu Joy în brațe.

— Ia uită-te cine s-a trezit!

Cu ochii încă somnoroși, Joy întinse mînuțele spre mama ei.

— E un copil așa de bun! zise Adam, făcînd lui Joy un semn complice și strengăresc. Nici o păpușă n-ar sta mai cuminte.

Iris ridică o buclă de pe fruntea lui Joy, cu un gest matern. Simțindu-i degetele, fetița se destinse cu totul.

— Va putea să meargă, într-o zi, la școală? întrebă el.

— Nu există o școală specială la Willore, dar din ianuarie, o să meargă la grădiniță. Am discutat îndelung cu educatoarea. E o femeie sensibilă și deschisă.

Făcu o pauză.

— Peste cîțiva ani, va deschide și o școală specială — după posibilitățile ei, evident — dar se pare că, în urma testelor, Joy nu e foarte... retardată mintal. Problema ei e mai mult fizică.

— Vrei să zici că e prea mică pentru vîrsta ei?

— Si neîndemînică...

— Dar mai tîrziu?

Adam n-ar fi insistat, dacă Iris s-ar fi arătat reticentă. Însă răspunsurile ei erau sincere și spontane.

— Eu am s-o ajut pe Joy să-și valorifice și cele din urmă posibilități. Mai tîrziu, însă... Vom vedea... Cu puțin noroc, poate va ajunge să lucreze undeva, să se integreze într-un grup....

Iris își lăsă ușor bărbia pe creștetul fetei și privirea i se pierdu în gol.

Era evident că pentru ea Joy nu mai era o problemă.

Prima reacție a lui Adam fusese cu totul diferită, dar atitudinea lui Iris părea atît de firească, încît îl influențase și pe el. Începuse să se poarte cu Joy de parcă ar fi fost un copil

normal, fără nici un fel de handicap.

O analiză îndelung pe Iris, așa cum stătea ghemuită lângă fetiță, într-un gest protector. În ciuda salopetei patată de chit, nu i se păruse niciodată atât de seducătoare.

— Ma-mi, pla-ja? Întrebă Joy arătînd cu degetul spre ocean.

— Vrei să mergi, din nou, pe plajă?

Joy confirmă din cap și, alunecînd de pe genunchii mamei, se duse să-și caute gălețușa și lopățelele.

— Ai să mergi cu Adam, continuă Iris.

Se opri brusc, văzîndu-l că neagă din cap.

— Vino cu noi! spuse el.

O privea fix, cu o insistență adîncă, astfel că Iris nu-i suportă privirea.

— Ai nevoie de o pauză, Iris.

Ea nu răspunse și se aplecă s-o îmbrace pe Joy.

După ce trecuseră de dune, coborîră pe plajă și se instalară pe o moviliță unde Joy putea să sape pe săturate. Adam o ajuta, dar avînd grijă să-i lase ei inițiativa.

Iris se întinse și respiră cu nesaț aerul marin. Era înebunită după mare, dar n-avea niciodată timp să profite de ea. Putea — în sfîrșit — să se relaxeze și să uite de griji.

De departe, pe plajă, înaintau un bărbat și o femeie. După ei, un câine se zbenguia neobosit. Absorbită de jocul lui, Iris uitase o clipă de Adam și Joy.

Adam se lungise lângă fetiță și părea cu totul destins. Știa că de la venirea lui la Willore nu reușise să se odihnească deloc. Astăzi, însă, ridurile care îi încrețeau fruntea dispăruseră și un surâs timid i se aduna pe buze.

— Îmi place să stau cu Joy, zise el întâlnindu-i privirea.

— Ți petreci mult timp cu băiatul tău? întrebă ea.

Dacă n-ar fi remarcat interesul lui față de Joy, n-ar fi îndrăznit să-i pună o astfel de întrebare. Dar, imediat ce rosti cuvintele, înțelese că făcuse o greșală.

— Nu, răspunse el sec.

Tăcerea devenise lungă și penibilă.

— Jamie are șaisprezece ani, zise el într-un târziu, cu o voce răgușită. Locuiește cu mama lui, la Hartford. Îl văd foarte rar, în timpul verii... O dată la doi ani, petrecem Crăciunul împreună. Din păcate, nu anul acesta...

Stîrjenită de faptul că răscolise un subiect dureros, Iris se refugie în contemplarea cuplului care se apropia. Silueta bărbatului i se păru

familiară. Clipi din ochi și o auzi pe Joy strigînd entuziasmată:

— Uite, mama, un că-țel!

Joy se ridică cu greutate și porni repede în întîmpinarea cătelului.

— Nu, Joy! făcu Iris, întinzînd mîna s-o oprească.

În ciuda numeroselor explicații, nu reușise s-o convingă pe Joy că nu toți cîinii erau inofensivi.

Adus de o pală de vînt, discul de plastic după care alerga cîinele ateriză la picioarele lui Iris și bărbatul care îl lansase se apropie pentru a-l recupera. Iris își apără fetița cu un gest reflex, în timp ce Adam își ferise capul.

Bărbatul ajunsese deja în fața lui Iris și o privea în tăcere. Cînd ea reuși, în sfîrșit, să-și ridice pleoapele, constată cu stupeoare și groază că cel care-i stătea înaintea ei nu era altul decît fostul ei soț...

Jeff McKenna, tată lui Joy.

Capitolul 9

Pentru o fracțiune de secundă, li se păru că timpul s-a oprit în loc. Stăteau unul în fața celui-lalt, fără să-și spună nimic, neîncrezători parcă în această realitate care nu semăna deloc cu visele lor. Drumurile lor se întâlniseră din nou, după mai bine de trei ani și, după atîta timp, cînd își spusese ră atîtea lucruri în gînd, simțeau că stînd față în față nu mai au să-și spună nimic.

Iris se întrebase deseori ce-ar simți revăzîndu-l... Cum ar reacționa? Și iată că venise și

ziua aceasta și ea nu simțea... nimic. Nici dragoste, nici ură, nici nostalgie, pur și simplu, era indiferentă. Surprinsă de întâmplare, dar și de absența totală a vreunui sentiment, nu avu timp decât să-l analizeze în fugă pe Jeff. Se schimbase. Timpul nu trecuse peste el fără să lase urme. Avea părul mai scurt și se mai îngrășase puțin.

El o privea la fel de cercetător și Iris se simți deodată jenată de salopeta pe care o purta. Își trecu mecanic mîna prin părul zburlit și zîmbi stîngaci, căutînd cu disperare un cuvînt salvator.

Jett fu primul care rupse tăcerea.

— Bună ziua, Iris!

Ea răspunse cu o înclinare a capului și o trase pe Joy spre ea cu un gest protector. Curioasă, fetița îl privea fără să aibă habar cine este.

— E..., începu el cu o voce ezitantă.

— Joy, confirmă Iris pe un ton hotărît.

Jeff se uită la fetiță, căutînd cea mai mică asemănare cu sine și, negăsind-o, chipul lui căpătă o expresie întrebătoare. Instinctiv, Iris o strînse pe fetiță și mai aproape de ea.

Adam înțelese imediat cine era bărbatul din fața lui. Rămase puțin mai departe, fără să se amestece, dar simțind că avea tot dreptul să se

afle acolo. Era de datoria lui s-o ajute și s-o apere pe Iris. De la bun început se întrebasese cum de o femeie ca Iris se căsătorise cu un astfel de bărbat. Nu pentru că n-ar fi fost deloc seducător, dar se ghicea în felul lui de a fi o anumită slăbiciune de caracter, o nehotărîre, care făcea din el umbra bărbatului pe care și-l imaginase. La cei treizeci de ani ai săi, pîntecele i se rotunjise deja...

Jeff făcu un gest în direcția lui Joy care privea la cățeluș zîmbind.

— Ea... știe să înoate?

Iris ridică mîndră bărbia. Atitudinea lui Jeff nu îi plăcea. Accepta faptul că era imposibil să se poarte de la început foarte natural cu fetița. Nici ea nu l-ar fi acceptat chiar atît de ușor. La urma urmei, era doar un străin pentru ea. Dar el se comporta de parcă Joy n-ar fi fost... decît un obiect, incapabil să audă, să înțeleagă sau să spună ceva.

— Nu încă, dar e foarte abilă, răspunse ea.

Cu degete tremurătoare, Iris îndreptă căciulița lui Joy și o legă sub bărbie.

— Adună-ți lopățelele și căldărușa, scumpa mea. Ne întoarcem.

O împinse ușor pe Joy în direcția jucăriilor. Ca de obicei, fetița ascultă, fără să protesteze.

Iris se ridică. Confuză, își aminti ca într-un vis de Adam, care rămăsese tot timpul tăcut. Se ridică și el și înaintă cu un pas, dându-i astfel de înțeles celuiilalt că Iris e împreună cu el.

— Jeff, ți-l prezint pe Adam Hracek.

Cei doi bărbați își strinseră rapid mîna, apoi ca și cum datorită acestui impuls, avusese o revelație rapidă, Jeff se întoarse către femeia blondă care îl însoțea.

— Iris... ți-o prezint pe soția mea, Karen.

Privirea surprinsă a femeii trecu încet de la Iris la Joy și reveni din nou la Iris.

— Și ea e...

— Joy, confirmă scurt Iris, luînd-o pe fetița de mînă.

În acel moment, Joy ridică ochii spre Jeff și-i adresă un zîmbet luminos. Jeff McKenna rămase prostît în fața seninătății micuței, în timp ce figura lui Karen exprima o neîncredere totală.

Săraca femeie! gîndi Iris într-un elan de milă. Cine știe ce-i povestise Jeff? Știa măcar de existența lui Joy? După expresia ei uimită, se părea că nu.

Se lăsă din nou tăcerea și, pentru că se părea că nimeni nu mai știa ce să spună, Adam o luă pe Joy în brațe voind astfel să scurteze scena și să se îndepărteze. Dar, înainte de a face măcar

un pas, Jeff îi opri.

— Așteaptă! zise el către Iris. Aș... aș vrea s-o văd pe Joy din cînd în cînd. Dacă nu te deranjează, adăugă el, văzînd îngrijorarea din ochii ei.

— Nu, îl întrerupse ea pe un ton sec.

— Dar sînt tatăl ei! protestă Jeff.

— Am spus nu, repetă ea atît de aspru, încît, alarmat, Adam se întoarse spre ei. Hai, Adam!

Se pregăteau din nou să plece, cînd Jeff li se așeză în cale, urmat de soția lui, din ce în ce mai nedumerită. Era sigur că nu înțelegea nimic din tot ce se întîmpla, dar, din obișnuință, era solidară cu soțul ei.

— Iris, fii rezonabilă! insistă Jeff încercînd să-i prindă privirea.

— Lasă-ne în pace! Ceea ce ai făcut timp de trei ani, poți să faci și în continuare.

— Joy e fata mea!

— Trebuia să-ți aduci aminte înainte de a pleca, ripostă Iris fără să-și ascundă disprețul.

— Iris, pledă el. Nu știam că o să ajungă la fel ca ceilalți copii. Credeam că va avea o viață vegetativă.

Cu fiecare cuvînt spus de Jeff, pe chipul lui Adam se lăsa umbra unui val de dezgust. Chiar și așa era fata ta! protestă el în gînd. Apoi, scandalizat la gîndul că Joy ar putea înțelege ce

se petrecea, Adam nu mai așteptă. Se opri din mers, o lăsă pe Joy în brațele mamei sale și se apropie amenințător de Jeff. Nu-i spuse nici un cuvânt, de parcă bărbatul din fața lui nu ar fi fost demn nici măcar de așa ceva, dar îl prinse de umăr destul de violent ca să priceapă că el nu glumea.

Instinctiv, Iris se îndepărtă de ei, rugându-se ca această scenă penibilă să se șteargă din memoria fetei. O strângea cu putere la piept mai mult ca să capete ea forță, decît ca s-o protejeze pe Joy.

— Ascultă, începu Adam după un timp cu o voce dură. Te sfătuiesc să o lași pe Iris în pace! Se descurcă foarte bine fără tine. Dacă ea nu vrea s-o vezi pe Joy, n-o vezi, clar?!

— Nu e corect! protestă Jeff cu o voce slabă.

— Las-o pe Iris în pace! mai spuse Adam, luîndu-și mîinile de pe el.

— Ai să mai auzi de mine! strigă Jeff către fosta lui soție, căpătînd brusc curaj.

Apoi le întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari, urmat de Karen și de cățel.

Iris și Adam ajunseră repede acasă și intrară direct în bucătărie, fiindcă Joy ceruse tot drumul «un pic de apă».

— Totul e în regulă, Iris? întrebă Adam.

— Dacă vrei să mă ajuți să duc scara în camera de sus, m-aș apuca de plafon, răspunse ea pe un ton sigur.

Aparența ei rece și calmă îl uimi pe Adam. Crezuse că avea să se prăbușească, să plîngă, să arate în vreun fel că ceea ce se petrecuse o șocase. Își închipuise chiar că avea să-i reproșeze faptul că a intervenit...

Perplex, o ajută să transporte scara și gîndindu-se că e mai bine să o lase o vreme singură, îi propuse să plece împreună cu Joy ca să cumpere ceva pentru cină.

— Excelentă idee! aprobă Iris.

Gînditoare, îi privi îndepărtîndu-se cu mașina. În sufletul ei se amestecau dureri vechi și impresii noi și, pentru că simțea că nu e în stare să discearnă între ele, preferă să se apuce de lucru. Urcă pe scară și, cu un cuțit ascuțit, începu să desprindă una cîte una dalele umede de pe plafon. Le arunca apoi cu putere la pămînt, descărcîndu-și pe ele furia ce clocotea în sufletul ei.

La un moment dat, îl auzi pe Adam intrînd și, curînd după aceea, simți un miros de fum. Venea din bucătărie.

— Am cumpărat pește din port, anunță Adam, din pragul ușii. Și legume proaspete pentru sala-

tă. Cina e gata în zece minute!

Apoi înaintă și privi spre plafon.

— Avansează treaba, remarcă el satisfăcut.

— Aș vrea să termin deseară, confirmă ea.

Părea atît de liniștită, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Poate chiar nu s-a întîmplat nimic, își spuse el în gînd, dorindu-și din tot sufletul să aibă dreptate.

— Perfect! aprobă el, fără să mai insiste.

— Adam! se auzi glasul subțirel al lui Joy.

El coborî imediat, fluierînd vesel. Iris urcă mai sus pe scară ca să lipească prima dală. Îi reglă poziția în raport cu celelalte și apoi o presă cu putere. Auzi deodată rîsul cristalin al lui Joy ca un ecou optimist al durerii din sufletul ei. Brusc, o cuprinse panica. Jeff voia s-o vadă pe Joy! Ar iubi-o imediat ce ar începe s-o cunoască... Și, dacă ar iubi-o, atunci ar vrea s-o păstreze...

Începu să tremure. I se făcuse dintr-o dată foarte frig. Jeff îi jurase că o să mai audă de el. Pe moment, nu realizase, dar acum ecoul cuvintelor lui îi răsuna amenințător în minte.

Coborî cu greu scara și se așeză într-un colț, cu spatele sprijinit de perete. Se lăsa înserarea. Camera se întunecase și ea rămăsese lipită de perete, dîrdîind de frig. Auzi din nou rîsul lui Joy și, în loc să se bucure, se simți cuprinsă de o

tristețe adâncă. Închise ochii, dar chipul lui Jeff îi rămase la fel de clar în minte. «O existență vegetativă...» Iată la ce redusese el viața fiicei lui.

Capul lui Iris căzu moale peste genunchi și trebui să respire profund ca să-și potolească o clipă tremurul nefiresc al trupului.

Nu-l lăsa să-ți ia copilul! își repeta ea neîncetat. Joy îți aparține.

Se retrase și mai mult spre colț, înnebunită de ideea că ar putea să piardă tot ce avea mai drag pe lume.

Adam o găsi în aceeași poziție. O strigase, dar nu primise nici un răspuns. Surprins, ridicase privirea spre cameră și constatasese că lumina era încă stinsă. Afară se întunecase și era imposibil ca Iris să mai poată lucra fără lumină. O instală pe Joy pe un scaun și-i dădu să ronțăie o felie de morcov. Apoi urcă treptele două câte două și se opri în cadrul ușii de la cameră. Distingea scara, pata clară pe care o forma husa unui scaun și atît... Doar niște suspine adânci tulburau din cînd în cînd liniștea camerei. Aprinse lumina și o văzu pe Iris ghemuită în colț. Nici nu ridicase capul. Se îndreptă repede spre ea.

— Iris!

Îi cuprinse umărul, dar ea păru să nu-și dea seama ce i se întîmplă și Adam se gîndi fulge-

rător la Joy care nu putea rămîne mult timp singură.

— Iris! repetă el.

O luă în brațe, o duse în camera alăturată și o așeză pe patul întins. Dar mîinile femeii rămaseră cu disperare agățate de gîtul lui, refuzînd să-i dea drumul. Cînd Adam reuși să se elibereze din strînsoare, auzi un geamăt slab.

— Vrei să-mi vorbești? întrebă el blind.

Ea îl privi și în ochii ei se citea panica. Nu mai era femeia aceea sigură pe ea, totdeauna stăpînă pe situație pe care o cunoștea el. Era o femeie cu totul diferită, care căzuse pradă... cui? Vechilor amintiri?

— Nu pot să-l las să mi-o ia pe Joy, șopti ea.

— N-o să facă așa ceva! Ți-o promit, o liniști el, luînd-o în brațe.

O simțea slabă și neajutorată, de parcă pierduse brusc filonul de trăire intensă ce părea nesecat în sufletul ei. Inima îi bătea să se spargă. Doamne, gîndi el... Cu doar cîteva cuvinte, Jeff i-a distrus toată încrederea în sine...

— Nu pot să-l las să mi-o ia pe Joy, repeta ea mereu, ca și cum nu-l auzise.

Tremura așa de tare, încît Adam căută în dulap o pătură și o acoperi.

— Vrei să mănînci?

— Nu...

Răspunsul ei veni imediat, semn că lua din nou contact cu realitatea. Numai că realitatea aceasta o rănea mai mult decât orice amintire.

Adam se așeză pe marginea patului, lângă ea și îi atinse umerii. Încă tremura.

— Îi dau să mănânce lui Joy și apoi vorbim.

Vocea lui era clară și limpede, ca și cum toate mergeau așa cum trebuie. Încerca să-și ascundă îngrijorarea și îi părea rău că trebuie s-o lase singură, uitînd că, de fapt, pentru Iris nevoile fetei primau întotdeauna.

— Îți mulțumesc, zise ea slab.

Știa că se va ocupa bine de Joy. Întotdeauna putea să aibă încredere în el. Era așa de puternic... Cu el se simțea și ea în siguranță și începu să se gîndească la faptul că Adam nu va lăsa pe nimeni să-i facă nici un rău lui Joy.

Nici nu-l auzi cînd plecă. Era atît de epuizată, încît se cufundă într-o stare de somnolență, jumătate vis, jumătate realitate. Auzea zgomote familiare la parter, vocea cîteodată pițigăiată a fetei și cea gravă a lui Adam. În momentul de față, doar pe el se putea baza și, confuză, își spuse că nici nu dorea altceva.

La parter, deși îngrijorat, Adam își dădea silința să n-o grăbească prea tare pe Joy.

- Unde e mami? Întrebă ea.
- Se odihnește, îi răspunse el.
- Își face siesta, ca și mine, zise fetița cu un aer atotștiutor.

Masa continuă în același fel. Adam trăgea câte o fugă s-o vadă pe Iris, dar ea părea să fie din ce în ce mai liniștită. După cină, Adam o spală pe Joy, apoi o culcă în camera de jos, lângă ursulețul Otto și rămase lângă ea pînă adormi. Apoi urcă în grabă la Iris. Deschise ușa încet, sperînd că a adormit: Iris era întinsă pe-o parte, cu fața spre el și cu ochii închiși. Se așeză lângă ea și o simți tresărind prin somn. Îi mîngîie cu blîndețe părul, ca s-o liniștească.

- Adam, șopti ea, întinzînd brațele spre el.

El se aplecă peste ea, de parcă ar fi vrut s-o protejeze de întreaga lume cu propriul său trup.

- Mi-e atît de frică, murmură ea, mi-e frică să nu mi-o ia...

- Nici un judecător n-ar accepta asta. N-a părăsit-o el la naștere?

- Părinții își răpesc frecvent copiii... Se întîmplă destul de des...

- Ție nu ți se va întîmpla, Iris. Nu te mai tortura singură.

- De ce să nu mi se întîmple? Întrebă ea. A văzut-o. Acum știe cît e de frumoasă...

— Dar trei ani și jumătate a trăit foarte bine fără ea, îi aminti el.

— Da, dar atunci credea că e doar o ființă... vegetativă!

Iris începu să plîngă în hohote, de parcă numai pronunțarea acestor cuvinte îi făcea rău.

— Iris, liniștește-te! o rugă el. Nu uita că vorbesc în cunoștință de cauză despre părinții care își abandonează copiii. Jeff nu se va mai întoarce, crede-mă.

— Unde e Joy? Întrebă Iris deodată.

— Am culcat-o. A mîncat bine. Chiar, nu ți-e foame?

— Nu, dar...

Ezită înainte de a termina.

— Strînge-mă tare în brațe...

Adam se aplecă spre ea și o sărută cald pe frunte. Ea se strînse ca să-i facă loc lîngă ea și desfăcu pătura ca să-i cuprindă pe amîndoi.

Luna răsărise deasupra oceanului, poleindu-i apele. Camera lor era scaldată de aceeași ceață lunară, inofensivă, binefăcătoare.

Adam o trase blînd către el și-i așeză capul pe umărul lui. Era atît de aproape, încît aroma proaspătă a părului ei îl învălui, trezindu-i dureros simțurile. Iris nu-l strîngea în brațe, îl accepta doar, pasivă. Adam închise ochii, încercînd

să și-o imagineze tremurînd de dorință în brațele lui, cuprinsă de flacăra pasiunii care pe el îl mistuia. Cu trupul tremurînd de dorință, el îi mîngîie brațul și-i simți mîna fină strecurîndu-se timid pe sub puloverul lui și căutîndu-i căldura.

Iris se lipi și mai mult de el și, întîlnindu-i privirea, descoperi surprinsă flacăra unei pasiuni intense. Totuși, ea ea cea care avea nevoie de el. Ea îl iubea...

Se revoltă la gîndul că nu va putea niciodată să i-o mărturisească. Dar clipa aceasta îi aducea mai mult decît visase ea vreodată și, plină de dragoste, trecu peste orice reținere și-i spuse dintr-o suflare:

— Vreau să-ți simt pielea lipită de a mea...

El îi desfăcu fermoarul salopetei și Iris își dezveli, grațios umerii. Spuma albă a dantelei se mula pe pieptul ei plin, fremătător, fără să i-l ascundă. Cu gesturi febrile, își desfăcu sutienul și-l strecură sub pernă, pentru că nu voia să aibă în față proba de netăgăduit a propriului său curaj. Se întinse apoi, conștientă de flacăra din privirea lui Adam, fascinat de strălucirea corpului ei gol.

O privi un timp în tăcere, bucurîndu-se de toată această frumusețe care i se oferea. Se aplecă apoi peste ea, îi cuprinse sîni în palme și buze-

le lui îi acoperiră buzele... O auzi gemînd ușor, cufundată într-un val de plăcere.

Instinctiv, Adam știa că, atunci cînd face dragoste, Iris are nevoie de răbdare. Și de multă, multă tandrețe... La rîndul lui, nici el nu voia să profite de slăbiciunea ei de moment. Își dorea ca, în actul acesta de dăruire, sufletele lor să fie îngemănate, ceea ce ar fi făcut ca unirea lor să fie mai mult decît un simplu act fizic.

Iris îl ajută să-și scoată puloverul și sfîrșiră prin a se dezbrăca reciproc, înfiorați, pe sub pătură.

Adam o trase blînd lîngă el și, în clipa următoare, o sărută violent. Se mîngîiau cu o pasiune crescîndă, învățîndu-și unul altuia trupurile cu bucuria descoperirii că se potrivesc perfect, de parcă ar fi fost gemene.

Iris era convinsă că niciodată nu va uita gustul buzelor lui sau parfumul discret, natural al trupului de lîngă ea. Buzele lui descopereau pe pielea ei zone de o sensibilitate crescîndă, care o făceau pe Iris să se înfioare de plăcere. Adam se lăsase și el cuprins de acest val de senzații: unde se afla și cum ajunsese acolo nu mai avea nici o importanță. Se abandonau unul altuia, de parcă o făceau pentru prima oară în viață.

Degetele lui Adam alunecau blînd pe corpul ei, oprindu-se pe vîrfurile întărite ale sînilor.

Buzele lui refăceau același traseu, lăsînd o dîră umedă pe corpul ei înfiorat. Cu fiecare mîngîiere, trupul ei se arcuia și mai mult spre el, într-o zvîcnire ce o înălța pe culmile plăcerii.

Mîna lui alunecă și mai jos, spre talie, urmărind linia suplă a corpului ei tînăr, pînă atinse centrul fierbinte al feminității ei, care îl aștepta.

Strecurîndu-se între coapsele ei fierbinți, Adam o pătrunse încet, impunînd trupului ei ritmul plăcerii lui, din ce în ce mai sacadat, pînă cînd amîndoi se prăbușiră unul în brațele celui-lalt, atingînd în aceeași clipă extazul.

Cînd luna ajunsese la zenit, strălucind molcom, trupurile lor, obosite după această călătorie miraculoasă, se odihneau fericite.

Capitolul 10

Părăsiră Holden Beach, târziu, în mijlocul nopții. Adam era la volan, iar Joy dormise liniștită tot drumul în brațele mamei ei.

A doua zi, Iris îl concedie pe Stanley Garth. Nu prea avusese de ales. Venise beat la ora opt dimineața și începuse să-l insulte pe Papy și să cînte trivial. Auzise din camera ei o hărmălaie neobișnuită și coborîse în viteză să-l înfrunte pe Stanley. Irma îl privea indignată, iar Papy se îndepărtase ridicînd resemnat din umeri.

Comedia dura de prea multă vreme. Trebuia s-o sfîrșească o dată!

— Ascultă, Stanley! Ți-am mai dat o șansă. Nu ai știut s-o folosești. Nu-ți mai permit sub nici o formă să vii în casa mea beat, să-mi insulți familia sau să mai lucrezi pentru mine, fără să te ții pe picioare... Gata, s-a terminat!

— Dar, domnișoară Mckenna, zise el brusc îmblînzit. Am nevoie de slujba asta ca să pot trăi.

— Ar fi trebuit să te gîndești mai devreme la asta, îi spuse ea în timp ce-i completa un cec. Poftim! Plata pe săptămîna trecută.

— Cum adică... n-am nici măcar dreptul la două săptămîni de preaviz? întrebă Stanley, indignat.

Părea furios și începuse să respire violent.

— Știam eu că nu trebuia să lucrez niciodată pentru o femeie, îi aruncase el printre dinți și începuse apoi să înjure.

— La revedere, Stanley! zise ea trîntind ușa în urma lui.

— Am să ți-o plătesc eu o dată! strigase el, amenințînd-o cu pumnul.

Dar ea nu-i dăduse atenție, fericită că, în sfîrșit, scăpase de el.

În aceeași zi, după-amiaza, împreună cu

Adam se întoarse la Holden Beach, dar, de data asta, n-o mai luară pe Joy. Prevăzuseră că vor rămîne peste noapte.

Urcînd scara care ducea la etaj, cu Adam lîngă ea, ținînd-o de mîină, Iris se simți cuprinsă de o emoție ciudată. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai dormise împreună cu un bărbat, încît nu mai știa ritualul...

Voia oare să între el primul în sala de baie? Îi va scoate hainele imediat? Trebuia să mai îmbrace cămașa de noapte pe care o luase cu ea? Ezită în pragul ușii.

Dar totul se petrecu cît se poate de simplu. Adam se întoarse către ea, cu un surîs cald și o strînse la piept. Se mira parcă și el însuși de naturalețea gesturilor lui în prezența ei și de felul special în care ea se ghemuia în brațele lui, suspinînd ușor, de parcă locul acela fusese tot timpul numai al ei. Apoi buzele lui le desfăcură pe ale ei și limba lui alunecă printre ele, cu o încetineală plină de satisfacție. Mîinile lui coborîră pe spatele ei, apoi urcară pînă la sîni, pe care îi apăsă ușor cu podul palmelor, trezind în ea dorința de a-i atinge sfîrcurile.

Dar el n-o făcu. Își coborî mîinile spre șoldurile ei lipind-o și mai mult de trupul lui. Îi prinse un genunchi, îl ridică, îl puse pe șoldul lui și își po-

trivi corpul lui rigid între pulpele ei. Ritmul respirației lor deveni sufocant. Smulgîndu-și hainele de pe ei, atinseră în același timp extazul.

Epuizată, dar satisfăcută, Iris adormi cu capul pe pieptul larg al lui Adam. Avea un aer de copil nevinovat și era atît de frumoasă, chiar și în somn, încît Adam începu să se frămînte, punîndu-și întrebări care îi sfîșiau sufletul. Îi spusese că e frumoasă și ea gemuse de plăcere la fiecare din mîngîierile lui tandre... Dar îi era teamă să-i mărturisească ce simțea pentru ea. Trăise tot timpul ca un vagabond, fără să simtă nevoia să se instaleze undeva. Nu dorea cu adevărat să prindă rădăcini, dar ideea de a o părăsi pe Iris pentru totdeauna... Prin inimă îi trecu un fior dureros.

Îi mîngîie gînditor bucele blonde și ea se întinse leneșă, lipindu-și trupul fierbinte și subțire de al lui. Adam închise pleoapele, înfiorat de sentimentul că femeia aceasta plină de viață ar putea trăi prin el și pentru el fericirea pe care o merita din plin.

Ciripitul păsărilor o trezi pe Iris dis-de-dimineață. Rămase o clipă întinsă, privind lumina cețoasă care pătrundea prin perdele. Adam dormea lîngă ea și pieptul lui se ridica ușor, în ritmul respirației lui regulate. Sub cearșaf, trupu-

rile lor erau strîns înlănțuite și ei adormiseră așa, într-o îngemănare perfectă.

Îl iubesc, gîndi ea. Ar fi fost mult mai simplu dacă i-ar fi mărturisit-o. Brusc își simți ochii invadați de lacrimi, dar își strînse pleoapele, ca să le împiedice să alunece pe obraji. Nu trebuia să i-o spună ca să nu strice totul.

Se întoarse la Willoree tîrziu. Era duminică și nu-și făcuseră nici un program. Iris îl invită pe Adam la ea, dar el o refuză, explicîndu-i că are de lucru.

— Nu e nimeni la uzină și vreau să profit ca să termin o analiză statistică pe care am început-o zilele trecute.

Trebuie să fiu măcar puțin departe de tine, gîndi el în sinea lui. Dar Iris îl obseda pur și simplu și își dădu seama abia a doua zi, cînd, în fața unei foi de hîrtie, se simți incapabil de a duce la bun sfîrșit ceea ce începuse. Chipul ei nu-i dădea pace, mîinile ei delicate, ochii auri...

Își masă febril tîmplele. Cifrele îi jucau în fața ochilor, refuzînd cu încăpăținare să rămîină într-o ordine logică, ce l-ar fi putut ajuta să descopere misterul care le lega.

Nu pot să-mi permit asta, își repeta cu încăpăținare și se simți cuprins o imensă tristețe. Pentru că nu se mai simțea în stare să lucreze,

se întoarce acasă. Își luă o băutură răcoritoare și se pierdu în contemplarea lacului ale cărui ape unduitoare păreau să înghită ultimele raze ale soarelui.

În același moment, Iris primi un telefon de la Fred Peterson. Vântul puternic îi îndoise balamalele de la ușa garajului și voia ca Iris să i le repare înainte ca o nouă furtună să i le smulgă de tot. Plecă imediat spre Fred și conveniră că va face reparațiile a doua zi dimineată. Avea balamale de același tip, dar erau la Kalmia Hill. Se hotărî, deci, ca la întoarcere să treacă pe acolo. Cîștiga astfel timp. Adam era, desigur, încă la uzină, iar cei doi italieni nu reveniseră încă din periplul lor turistic.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepția holului, luminat slab de o veioză. Închise portiera mașinii și auzi deodată sunetul lin al unei viori. O vioară? La Kalamia Hill? Intrigată, înaintă pînă la scară. O lumină palidă pîlpîia la etaj și tot de acolo se răsplinea o melodie gravă și armonioasă, cu accente melancolice.

Era Adam? Nu putea să fie decît el...

Fascinată, Iris urcă încet treptele ascunse în penumbră. Fără să știe de ce, simțea o atracție irezistibilă către camera de la etaj, de parcă acolo ar fi fost un magnet imens, ce o apropia

tot mai mult de el. Era ca o atracție ce depășește limitele înțelegerii. Ajunsă în fața camerei, își ținu respirația și împinse ușa întredeschisă.

Adam cînta la vioară de parcă acest instrument fusese inventat anume pentru el. Cu capul aplecat peste lemnul lustruit, plimba arcușul pe coarde, făcîndu-le să vibreze în sunete calde, mișcătoare.

Iris nu-și dădu seama cît timp rămase așa, subjugată de farmecul muzicii. Știa doar că Adam își cînta sufletul și inima ei începu să bată mai repede, în ritmul acelei melodii. El cîntă îndelung acorduri ce păreau să nu aibă început sau sfîrșit. Apoi, deodată, se opri. Lăsă vioara în jos și arcușul îi scăpă din mînă.

— Iris!

Încercase s-o uite, abandonîndu-se muzicii și o descoperea acum acolo, în pragul ușii, puțin tristă și atît de frumoasă... Atît de frumoasă...

— Nu știam că îți place să cînți la vioară...

— Cînt foarte rar! răspunse el scurt și stîngaci, ca un copil care a făcut un lucru de care îi este rușine.

— Dar ai talent, Adam!

— Intră, zise el nerăbdător, luînd-o de mînă.

O privi îndelung și ei îi păru rău că nu plecase imediat ce îl văzuse cîntînd. În privirea lui se

citea stînjeneala și tristețea.

Apoi se apropie de ea și, fără să spună nimic, o sărută cu atîta pasiune că Iris simți că își pierde răsufarea. Cînd deschise ochii, chipul lui Adam era atît de tulburat că remușcările femeii se risipiră pe loc.

Veînza din colțul camerei lumina slab încăperea și arunca umbre stranii pe tapetul bej, cu inflexiuni de mătase în ape.

— Nu mai cîntî? întrebă ea. Melodia era foarte frumoasă... Nu cred că am mai auzit-o vreodată...

— Nu are nici un nume, răspunse Adam, așezînd vioara în cutie.

De ce-i era rușine de înclinațiile lui? se gîndi ea, tulburată încă de frumusețea muzicii.

— Ai vrea să mai cîntî o dată pentru Joy? insistă ea. Adoră muzica.

Adam îi aruncă o privire lungă, apoi se așeză pe pat și se prăbuși între perne.

— Nu știu... Poate... Apropie-te!

Iris se uită la el. Era plin de energie și ceea ce o impresionase cel mai mult în modul lui de a cînta era această vitalitate. Acum, că se opri, energia părea să fi rămas prizonieră în trupul lui. Îi întinso mîna și Adam o trase mai aproape de el. Iris își lăsă cu dragoste capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, șopti ea.

Adam fixa nemișcat un punct de pe plafon.

— Nu-i nimic. Oricum nu mai am chef să cînt.

— Credeam că ești la uzină.

— Am fost, oftă el. Dar n-am putut să lucrez cum aș fi dorit.

— De ce? Te-a deranjat cineva?

— Da. Tu...

Pe moment, Iris nu înțelese. Apoi, se luminează dintr-o dată. Adam întoarse privirea și se uită la ea cu atenție.

Înima ei începuse să bată mai repede. Privirea lui, pierdută, nebună, îi ardea trupul. Simți un val de căldură cuprinzînd-o brusc. Deci și el o dorea la fel de mult cum îl dorea și ea. Închise pleoapele și-i găsi buzele fierbinți.

De data aceasta, se iubită cu frenezie și, deși încercase plăceri intense, Adam constată că nu se săturase de ea. I se întîmpla rar să nu ajungă pînă la capăt.

Iris întinse mîna și-i atinse ușor obrazul. Dar el rămase nemișcat, cu privirea dură, cercetînd fix plafonul.

Un eșec constant... Viața lui era un eșec continuu, gîndi el cu amărăciune. Își aminti de tot ceea ce pierduse rînd pe rînd — părinții, soția, copilul... și, în curînd, Iris.

Pentru o clipă, crezu că durerea lui va rămîne întotdeauna un mister pentru ea. Numai femeile îndrăgostite puteau să ghicească ce se ascunde în sufletul iubitului lor. Ridică privirea spre ea, căuțînd în ochii ei această mărturisire mută a iubirii. Pe chipul ei se citea durere și o sfișietoare suferință.

— Adam..., șopti ea, strîngîndu-l în brațe.

Îl se păru că trupul lui tremură și i-l acoperi cu al ei, așa cum făcuse și el cu puțin timp în urmă. Rămaseră așa îndelung îmbrățișați, într-o tăcere absolută. Apoi Adam începu să vorbească încet, cu același accent cîntător care îi revenea în mod natural ori de cîte ori își amintea de copilărie. Nu erau însă inflexiuni nostalgice, ci amare.

— Am învățat să cînt la vioară cînd eram foarte mic. Pe la patru ani. Tatăl meu mi-a cumpărat o vioară și am ajuns în scurt timp să cînt foarte bine... Atît de bine, încît cîntam pentru bani.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Cîntam pe la colțul străzilor, Iris. Mama îmi punea cele mai frumoase haine — care și acelea nu erau decît niște zdrențe — și ieșeam cu tata. El aduna publicul cu vocea lui de bariton și trecea apoi cu pălăria întinsă... Cîteodată, ne urmărea poliția și trebuia să părăsim în grabă orașul, dar o luam de la capăt în altă parte. Nu

am rămas niciodată într-un loc mai mult de șase luni. Voiam să pot merge la școală, dar asta s-a întâmplat mult mai târziu. Am învățat să citesc de pe panourile publicitare ale străzilor și să număr golind pălăria tatălui meu...

— Adam! exclamă Iris.

— Erau țigani, cerșetori, Iris! Nimeni nu voia să aibă de-a face cu ei.

Tonul lui era greu, plin de amărăciune.

— Dar administrația școlară n-a intervenit? Nu au încercat să-ți convingă părinții? Știi bine că e interzis să privezi un copil de școală.

Adam strânse buzele clătînînd negativ din cap.

— Nimeni nu vrea țigani în orașul lui Plecați, plecați! E tot ceea ce auzeam... Și atunci tatăl meu o bătea pe mama și scenele astea erau așa de violente, încît ne alungau rapid din apartamentele pe care le închiriam. Eu... aveam un singur refugiu... muzica, vioara. Voiam să ajung cunoscut, să dau concerte în toată lumea...

— Dar, cînd ai fost adoptat, ai fi putut să-ți realizezi visul... Tony Hracek avea doar destui bani să-ți plătească studiile la Conservator!

— Părinții m-au părăsit fiindcă crescusem. Nu mai eram băiețelul cu bucle care emoționa mulțimea cîntînd la vioară. Cînd le-am spus despre proiectele mele de a merge la școală ca să stu-

dez muzica, ideea nu le-a plăcut deloc. Apoi Tony m-a adoptat și am văzut în asta șansa de a fugi de propriul meu destin. Voiam să fac ceva care să nu fie specific țiganilor. Nu știam de vreun țigan inginer. Și așa mi-am ales meseria. N-am mai pus mîna pe vioară decît mult mai târziu. Ești singura persoană care m-a văzut și m-a auzit cîntînd.

— Și părinți ții?

Adam înghiț cu greu. De ce-i povestea toate acestea? Pînă acum, nu spusese nimănui nimic. Nici măcar fostei lui soții...

— Părinții mei, mărturisii el, m-au vîndut... pentru două mii de dolari lui Tony Hracek. Am găsit documentele printre hîrtiile lui personale după ce a murit.

Ce putea ea să spună? Nici un cuvînt nu ar fi reușit să surprindă ce simțea în acel moment.

— Acum știi totul și trebuie să înțelegi de ce, într-un anume fel, sînt rătăcitor pe vecie...

Vocea i se frînse. În seara aceea, descoperise că muzica nu-l mai vîndea de singurătate. Se ridică brusc și se îndreptă spre fereastră. Se simțea golit, fără pic de energie. Iris se înveli cu un cearșaf și se apropie de el. Silueta lui puternică se profila pe fondul întunecat al lacului.

— Am fost și eu părăsită, îi aminti ea.

Adam o cuprinse tandru în brațe. Era posibil ca durerea să-i unească mai mult decît fericirea? Destinul nu-i cruțase pe nici unul, dar cînd le va oferi și lor puțină liniște și fericire?

— Și durerea cînd va înceta să mă macine?

Vorbise încet, mai mult pentru sine, fără să aștepte un răspuns. Era o ultimă speranță pe care o mai purta în suflet, căci el știa că astfel de dureri nu sfîrșesc niciodată.

— Eu am depășit-o pe-a mea, începu Iris cu o voce hotărîtă care îl surprinse. Datorită familiei...

El se gîndi în tăcere cîteva secunde. Iris reușise. Încercase să construiască din nimic ceva, în timp ce el se mulțumise să fugă.

— Sînt fericit pentru tine.

Era tot ce putea spune. Ar fi dorit să poată spune într-o zi și el la fel, dar simțea că lui viața nu-i dăduse decît o singură șansă pe care o ratase. Iris o avea pe Joy, în timp ce el pierduse tot ce l-ar fi putut salva.

* * *

Iris se simțea din ce în ce mai satisfăcută de munca de la Kalmia Hill. Electricianul și instalatorul își terminaseră treaba și Iris verifica acum instalațiile din bucătărie. Îi plăcea să lucreze în

această casă. Îi va lipsi, cu siguranță, când o va termina de restaurat. Spera cel puțin, s-o vîndă cuiva care va ști să-i aprecieze frumusețea.

Continua să-și petreacă cele mai multe seri împreună cu Adam. Se instalau în fața căminului și stăteau de vorbă ore întregi. Iris aștepta aceste clipe cu nerăbdare. Îi dădeau senzația că nu mai este singură. Ceea ce visase ea să trăiască împreună cu Jeff — această intimitate la care tînjise atîția ani — devenise realitate, căci nimic nu putea să fie mai frumos în lume decît clipele de fericire pe care le împărțea cu Adam.

Chiar și înainte de nașterea lui Joy, își amintea ea, munciseră atît de mult la refacerea vechii case victoriene în care locuia acum, încît nu mai aveau nici timp și nici forța necesară de a-și vorbi. În acea perioadă, Jeff era angajat la o companie de asigurări. În fiecare seară, îl aștepta nerăbdătoare ca să-i ceară părerea, dar, de cele mai multe ori, el se mulțumea să ridice din umeri, cu un aer plictisit.

Cu Adam, totul era altfel. O respecta și avea încredere în gustul ei. Fiecare inițiativă era primită cu o plăcere și cu o satisfacție evidentă și, văzîndu-l interesat, începea să-i prezinte problemele de care se lovea, așteptînd de la el sugestii. Spiritul lui limpede, concis și practic îi

completa pe al ei.

Dragostea ei era făcută astfel din clipe de fericire și amintiri dureroase. Cîteodată, după ce făceau dragoste și-i simțea capul odihnindu-se lingă al ei, se lupta cu ea însăși să nu-i mărturisească ce simte. Și el niciodată nu-i dădea ocazia unei astfel de mărturisiri, dar nici nu-i spusese vreodată ce simte el... Știa doar că-i place să fie împreună cu ea. O făcea fericită, dar o și durea, pentru că numai atît era prea puțin pentru cît simțea ea... Adam părea hotărît ca relația lor să rămînă trecătoare și să se încheie definitiv la sfîrșitul anului. Dar ceea ce simțea ea putea fi controlat astfel? Putea astăzi să-l iubească atît și mîine, pentru că el se hotărîse să plece, să-l uite și să-și trăiască viața mai departe ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic?

Se întrebă cîteodată de ce nu vorbea niciodată despre fiul și fosta lui soție. Într-o seară, abordă subiectul aproape din întîmplare. Discutaseră despre cadourile de Crăciun. Iris credea că Joy era destul de pregătită pentru a putea primi o tricicletă.

— Ce-și poate dori un adolescent la 16 ani? o întrebă el pe neșteptate.

— O tînără de aceeași vîrstă, răspunse ea spontan.

Adam rîse, dar nu din toată inima.

— Nu știu ce să-i cumpăr lui Jim, mărturisi el.

— Ce gusturi are?

Adam rămase o clipă pe gînduri.

— Nu știu. Nu l-am văzut de la Crăciunul trecut. În vară, a fost plecat în Europa, îi explică el cu o voce tristă.

— Dacă nu l-ai văzut în vară, poate soția la .

— Fosta mea soție...

— ... Fosta ta soție ar fi de acord să-l lase la tine de Crăciun. Ar fi grozav, Adam! Am putea fi cu toții împreună de revelion...

— Nici o șansă, o întrerupse el. Ca să fiu cins-tit, Iris, nu știu ce se petrece între ea și Jamie. De cîte ori îl sun, Jamie pare trist și Marcia nu îmi spune nimic. Se întîmplă ceva, dar...

— Cu școala cum stă?

— Ultimele sale note erau catastrofale...

— Ah, Adam, dacă ar putea să vină! Am organiza o petrecere pe cinste...

Lui Adam îi plăcu entuziasmul lui Iris și ideea de a fi cu toții reu niți pentru o seară începu să-l atragă. Niciodată nu petrecuse cu adevărat un Crăciun în familie. Cît fusese căsătorit, mergea în vacanțele de iarnă în Florida, cu Marcia. Iar, mai tîrziu, cînd Jamie venea la el, nu-i putea oferi decît singurătatea lui.

— Am să-l întreb, hotărî el deodată.

În adîncul sufletului, nu credea că Marcia va accepta și nu era prea sigur că lui Jamie i-ar plăcea să vină la Willoree. Dar, dintr-o dată, avu senzația că ar fi cel mai frumos dar pe care i-l putea face: un Crăciun tradițional, în sînul unei familii adevărate. Această perspectivă îi plăcu atît de mult, încît o luă în brațe pe Iris și o strînse cu putere la piept.

— Jamie te va iubi! îi declară el entuziasmat, spre marea ei surprindere.

Dar tu, tu mă iubești? se gîndi ea, cu amărăciune și se ghemui lîngă trupul lui, ca să-și ascundă tulburarea.

Capitolul 11

Pregătirile de Crăciun erau în toi. Prin camere se țineau tot felul de conferințe secrete. Rînd pe rînd, fiecare intra în casă cu cîte un pachet sub braț, care dispărea imediat prin dulapuri.

O după-amiază întreagă, Iris și Barbara monopolizară bucătăria ca să facă lumînări din parafină și din niște vechi creioane de colorat ale lui Joy. Apoi, într-o dimineață de sîmbătă, Ralph plecase în camionetă la pădure și se întorsese cu o mulțime de crenguțe de brad și de vîsc, cu

care Irma și Gregory decorară chenarele ușilor și ale ferestrelor. Joy fu învățată de Gregory să cînte o colindă și Irma renunță la jazz-ul ei zgomotos, învățînd-o și ea.

Luigi și Vito, care veneau acum la Iris ca prieteni de familie, priveau cu interes pregătirile. Aproape că-și terminaseră treaba la *Polybags* și așteptau să se întoarcă acasă. Învățaseră ceva englezeste și, într-o zi, Luigi îi declară lui Iris:

— Sînt fericit să mă întorc acasă. Întreaga mea viață e acolo...

Și-și dusesese patetic mîna la inimă, suspinînd cu ardevărat. Și pentru mine e la fel, gîndi tris privind de jur împrejur.

Barbara era așezată la pian și cînta o colindă, în timp ce Joy, cocoțată pe un scaun, întorcea filele partituri la semnul ei. Lumina blîndă a veiozei crea o atmosferă de intimitate. Instalat confortabil într-un scaun-balansoar, Papy se lega de gîră cu ochii închiși. Ralph, Irma și Gregory erau și ei în cameră, fiecare cu treburile lui. Totul se petrecea într-o atmosferă senină și calmă. În acel moment, sună telefonul.

— Iris, eu sînt, Jeff.

— Ah! făcu ea sub efectul surprizei.

Teama că i-ar putea-o lua pe Joy se diminua-se cu trecerea timpului. Își trecu nervoasă mîna

prin păr.

— Vreau s-o văd pe Joy, ceru el.

— Nu se poate, răspunse ea cu o voce tremurătoare

— Uîți că e și fiica mea! E Crăciunul! Aș vrea s-o iau la mine pentru o zi sau două și să-i fac cadouri. Ar fi ridicol să mă refuz!

— Nu! strigă Iris atît de puternic, încît Barbara se întrerupse din cîntat.

Papy deschise brusc ochii și Joy o privi nedumerită.

— E ultimul tău cuvînt? întrebă Jeff cu înverșunare.

Iris închise telefonul fără să-i răspundă. Apoi își ascunse chipul în palme și fugi în camera ei, închizînd ușa cu cheia.

Din nefericire, lucrurile nu se opriră aici. A doua zi, sună Karen.

— Am vrea cu adevărat s-o avem pe Joy cu noi pentru cîteva zile.

Avea o voce subțire și Iris nu-i putea reproșa nimic în mod personal, în afară poate de... alegerea soțului.

— Karen, îi explică ea răbdătoare, Joy are nevoie de îngrijiri speciale. Și nu pot s-o las pe mîini străine, mai ales acum. De ce nu înțelegi?

— Eu... noi i-am putea oferi toată dragostea

de care are nevoie, insistă Karen cu o voce care îi trăda lacrimile.

Sincer, Iris nu înțelegea de ce insistă. Karen n-o văzuse pe Joy decât câteva minute și nimic nu justifica acest interes subit. Încercă din nou s-o convingă.

— Karen, Jeff ne-a părăsit și am reușit să trecem peste încercarea asta penibilă. Nu mai vrem nici o complicație, inclusiv cu un tată care apare pe neașteptate. Te rog, lăsați-ne în pace!

Spre marea ei surpriză, o auzi pe Karen izbucnind în plîns. Iris simțea că are dreptul — dacă nu datorită — s-o apere pe Joy de Jeff și de Karen. Joy nu era pregătită emoțional pentru apariția bruscă a unui tată în viața ei și de aceea era hotărâtă să nu cedeze.

În sfîrșit, toată săptămîna fu marcată de apeluri telefonice dramatice, fiindcă atunci cînd Adam îi ceru Marciei să i-l trimită pe Jamie de sărbători, primi un refuz politicos, dar categoric.

Sîmbătă dimineața, Iris și Adam se plimbară pe marginea lacului. De abia atunci, el îi mărturisise eșecul încercărilor sale.

— Marcia pretinde că are alte proiecte în legătură cu Jamie, îi spusese Adam, cu o figură dezamăgită. Merg la ski.

— Ce-a spus Jamie?

— Asculta convorbirea de la celălalt telefon. Îi auzeam respirația, dar n-a intervenit. Pe de altă parte, Marcia a refuzat să-i ceară și lui părerea. Dacă măcar aş şti ce se petrece între ei...

Părea într-adevăr preocupat. Iris îl privi în tăcere în timp ce mergeau încet sub un cer cu totul și cu totul albastru.

— Aş vrea atât de mult să mai fie acel Jamie pe care îl ştiam eu! spuse Adam trist. Am impresia că nu l-am cunoscut cu adevărat...

Iris oftă adânc și-și strecură mîna în buzunarul lui.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să te cunoască, Iris...

* * *

În acea săptămînă, Vito și Luigi își terminară treaba la *Polybags* și Adam organizează o petrecere în onoarea lor. Iris fu invitată mai devreme ca să viziteze fabrica.

Polybags ocupa o clădire modernă cu un etaj, la ieșirea din Nilloru. Pentru o întreprindere relativ mică, era destul de cocheta și bine plasată.

Adam o întâmpină pe Iris cu un zîmbet larg.

— Am realizat ceva profituri în acest trimestru, anunță ei cu o voce triumfătoare, deschizînd ușile grele de metal care separau sala recepției

de ateliere

De la prima privire, Iris fu fascinată de mașinile enorme din care ieșeau sacii și pungile *Polybags*.

— Am pus la punct un procedeu de fabricație original, îi mărturisi Adam.

Iris examină cu atenție linia de producție.

— Vino la mine în birou, îi sugeră el. E prea mult zgomot aici.

— Nu mi-ai imaginat că *Polybags* poate să fie așa de mare, îi mărturisi Iris, pătrunzând în biroului lui vast, lambrizat în întregime.

— În această lună, comenzile au crescut cu 15%, îi explică ei strălucind de satisfacție. Consumatorii ne apreciază sacii, fiindcă nu cedează în condiții de umiditate sporită. În plus au o mulțime de utilități.

— De exemplu? întrebă Iris curioasă.

— E un sac perfect pentru plajă fiindcă e absolut impermeabil. Poți să faci din el o sacoșă... Mai mult, poate fi folosit pentru cai!

El zîmbi în fața expresiei ei neîncredătoare.

— Nu glumesc! Mulți vizitii din Charleston le folosesc pentru asta, fiindcă locuitorii s-au plîns de poluarea orașului.

Iris izbucni în rîs.

— Continuă, îl încurajă ea.

El trase un sertar al biroului și scoase un sac.

— Îl poți transforma într-un tricou sau — și mai mult — într-o pălărie de ploaie, zise el împăturind sacul în fel și chip.

Așeză coiful improvizat peste buclele ei și Iris se admiră într-o ogîndă agățată pe perete.

— De acord, aprobă ea. Nu e prea elegant, dar se pare că e eficient.

Renunță repede la el.

— Nu vrei să-l mai porți? Atunci împătorește-l și pune-l în poșetă.

În timp ce vorbea, cu degetele lui abile, făcu și această ultimă demonstrație, ca pentru a o convinge. Iris îi zîmbi tandru. Era așa de mîndru de *Polybags*!

— Îți place ceea ce faci, nu?

— Da... Îmi va lipsi uzina asta. Cu siguranță, cînd voi fi plecat, îmi va fi dor de ea. În absența lui Ed, am impresia că sînt patronul ei.

Cînd voi fi plecat... Iris prefera să nu se gîndească la așa ceva. Se apropie de fereastră și admiră fîntîna arieziană cu razele ei de apă, ce scilipeau în lumina apusului.

— Ed... a decis să se retragă? Întrebă ea, ezitînd.

— În orice caz, cauă un cumpărător, confirmă Adam. Normal, nu e prea simplu, atîta timp cît sîntem încă în probe...

— Dar ai obținut deja un profit.

Vorbind, ea se juca cu un press-papier de aramă, așezat pe o etajeră de lângă fereastră. Îl ridică și citi pe suport o inscripție: «Mult noroc lui Adam Hracek, din partea angajaților uzinelor din Nestmoreland, Traskville, Montana.» Îi așează repede la locul lui.

Chiar atunci se auziră bătăi în ușă și, înainte de a fi poftit, Vito își strecură capul în birou.

— E timpul! anunță el cu ochi strălucitori.

Mîncară pizza și băură bere într-o atmosferă călduroasă și plină de voie bună. Iris înțelese atunci că-i va fi dor de cei doi italieni exuberanți. Îi va fi dor și de Adam...

— Treci pe la mine cînd termini cu toate? îi întrebă ea, urcîndu-se în mașină.

— Vreau mai întîi să vorbesc cu Jamie în seara asta, poate ajungem totuși la un compromis. Mă gîndesc că nu e nevoie să stea chiar două săptămîni la munte. Nu știu nici dacă îi place să schieze. Ceva nu merge bine, Iris...

— Sper că vei găsi o soluție.

Adam o sărută în grabă.

— Vino pe la mine, dacă ai timp. Vom începe să împachetăm cadourile de Crăciun, îi sugeră el și trînti portiera în urma ei. Să zicem... pe la nouă și jumătate. Luigi și Vito pleacă, Kalmia Hill

va fi a noastră, adăugă el cu un surîs discret.

— Pe curînd! răspunse ea, făcîndu-i din mîină.

Puțin după aceea, urca aleea care ducea spre casă, nerăbdătoare să-și vadă fetița. O Toyota verde era parcată în față, dar nu-i dădu atenție, fiindcă Barbara venea adesea cu prieteni. Își parcă mașina în garaj și intră direct în bucătărie.

Rămase înmărmurită cînd o găsi înăuntru pe Karen McKenna. Cele două femei rămaseră față în față, fulgerîndu-se din priviri. Văzîndu-și copilul în brațele ei, Iris simți că i se taie picioarele.

— Cred că îmi datorezi o explicație! îi ceru ea imediat.

Fără să-și dea seama ce se petrecea, Joy se amuza să potrivească niște piese dintr-un joc pe care Iris nu-l mai văzuse niciodată.

— I-am adus lui Joy un cadou, spuse Karen, încercînd să fie calmă. M-am gîndit că-i va face plăcere.

Iris întinse brațele, o luă pe Joy și ieși alergînd din încăpere.

— Papy! Gregory! țipă ea.

Trebuia să fie cineva acasă! Nu se putea să nu fie nimeni!

— Irma? Barbara!

Capul fetei apăru peste balustrada scării de la etaj.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, cu ochii măriți, văzînd figura înnebunită a lui Iris.

— Ia-o pe Joy! Joacă-te cu ea! rosti printre dinți.

— Nu trebuia s-o las cu Karen? se bîlbîi Barbara. Dar mi-a zis că e din familie. Ah, sînt dezolată dacă n-am făcut bine...

Iris nu răspunse. Se întoarse repede în bucătărie.

Karen stătea lîngă masă, cu ochii roșii și umflați.

— N-am făcut nici un rău! se apără ea în fața lui Iris.

— Ce cauți aici? o întrebă ea amenințătoare.

— Voiam s-o văd pe Joy... E fiica lui Jeff!

Karen avea un aer nenorocit și Iris simți că-i scade furia, încetul cu încetul.

— Jeff știe că ești aici?

Karen negă din cap, cu privirea în pămînt.

— Nu i-am spus, mormură ea.

Iris păru ușurată. Ce-avea de făcut acum? Nu putea nici s-o primească pe Karen cu brațele deschise, nici s-o dea afară, mai ales că începuse să suspine, zguduită de un plîns nervos...

— Nu mai plînge, te rog. Explică-mi mai bine ce se întâmplă.

Iris inspiră adînc, se așeză la masă și așteaptă.

Karen se așeză și ea. Când își regăsi puțin calmul, începu cu o voce întretăiată:

— Jeff îmi spusese că fata lui murise. În ziua când ne-am întâlnit pe plajă, am înțeles însă totul...

Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

— Jeff pretindea că fata lui a murit? repetă Iris, indignată.

— Aveam o fotografie de-a ta, continuă ea. Și te-am recunoscut imediat. Dar Joy...

— Nu ți-a spus că se născuse handicapată?

— Ba da, dar eu știam că a murit la puțin timp după naștere.

Cu un efort vizibil, Iris încercă să-și stăpânească furia.

— De ce ai venit azi aici?

— Eu nu pot să am copii.

Se priviră și Iris citi în ochii femeii o suferință adâncă.

— Aflind că Jeff are o fetiță, m-am gândit — în fine, am sperat — că ar putea fi și a mea puțin. Știi, îmi plac foarte mult copii. Îmi închipuiam că Joy ar putea veni să-și petreacă câte un week-end cu noi. As fi pregătit o cameră numai pentru ea...

Încet, dar sigur, Iris încercă să o aducă la realitate.

— Mă tem că nu va fi posibil, Karen.

Ochii femeii se umplură din nou de lacrimi.

Doamne, ce să mă fac cu ea? gîndi Iris, tulburată. O cuprindea mila.

În acel moment, spre marea ei ușurare, auzi în curte un motor de mașină. Era Irma care coborîse deja din mașină și începuse să descarce proviziile. Iris găsi astfel pretextul pe care îl căuta.

— Trebuie să pleci, Karen. Vin toți acasă și e ora cinei.

— Am putea să mai vorbim despre asta... noi două, insistă ea, disperată.

— Nu văd de ce, decretă Iris, pe un ton categoric. La revedere, Karen!

Karen ezită, apoi ieși din bucătărie, ca un automat. Se întîlni cu Papy și cu Irma, dar nu păru să-i vadă.

— Cine era? întrebă curioasă, Irma.

— Actuala soție a lui Jeff, răspunse Iris urmărind cu privirea Toyota verde pînă ce dispăru la capătul aleii.

— I-auzi! făcu Irma cu surprindere, așezînd pachetele pe masa din bucătărie.

Iris o găsi pe Joy cu Barbara, preocupată de noul ei joc.

Înțelese imediat că Barbara se simțea vinovată și Iris îi explică ce se întîmplase.

— Îmi pare foarte rău...

— Ce a fost, a fost, o liniști Iris. Dar să nu-i mai lași niciodată, nici pe ea, nici pe soțul ei, să intre în casa asta! Îi ceru ea.

— Nu, nu, poți să fii sigură!

Iris oftă. Pericolul trecuse. O sărută pe Joy și, usurată, plecă s-o ajute pe Irma la pregătirea cinei.

În aceeași seară, după masă, adună toată familia și îi rugă să nu le permită nici lui Jeff, nici lui Karen McKenna, s-o vadă vreodată pe Joy.

— Trebuie s-o protejăm toți, declară Gregory pe un ton grav. Nimeni nu va trece de noi.

Încântată de hotărîrea lor, Iris îi strînse călduros în brațe. Liniștită, făcu un duș rapid și se schimbă în vederea plecării la Kalmia Hill. Era nerăbdătoare să-l găsească pe Adam. Grijile ei se risipeau mai ușor lângă el.

Îmbracă un pulover de lână bej și pantaloni asortați, apoi ticsi o sacoșă *Polybags* cu panglici și hîrtie de împachetat cadouri. Trecu pe la Joy, care se pregătea de somn.

— Noapte bună, mami! zise ea și adormi cu bătrînul ursuleț lângă piept.

Urcînd colina spre Kalmia Hill, Iris conectă radioul mașinii și se pomeni fredonînd încet o melodie. Îi revenise buna dispoziție și se simțea

chiar bine. N-o va lăsa pe Karen să-i strice seara cu Adam. Pe deasupra arborilor, se zărea un fuio de fum, ceea ce însemna că Adam aprinsese focul în cămin. Se vor instala acolo, în fața flăcărilor și vor aranja cadourile, sorbind din ciocolata fierbinte și sporovăind.

Opri mașina în fața ușii, deconectă radioul, dar continuă să cînte și afară, unde aerul tare al nopții îi transforma respirația în abur. Împinse ușa cu brațele încărcate și se opri în pragul salonului.

Refrenul i se stinse pe buze cînd îl descoperi pe Adam, măsurînd nervos, cu pași mari, toată camera, agitat cum nu-l mai văzuse niciodată. Iris înaintă cu un pas, ezitînd și uimirea o țintui locului.

Băiatul avea părul negru, ca și Adam, aceeași tăietură dreaptă a nasului și părea furios. Nu era la fel de înalt ca tatăl său, cel puțin nu încă, pentru că n-avea decît 16 ani. Ghici că e Jamie. Cînd li se întîlniră privirile, simți că el bătea în retragere.

— Iris, zise Adam, grăbindu-se să o ajute la pachete.

Încercă s-o liniștească din priviri. O luă de braț, tusi ca să-și limpezească vocea și făcu prezentările:

— Iată-l pe fiul meu. Jamie.

Capitolul 12

— Jim, îl corectă adolescentul, pe un ton ostil.
— Pardon, făcu imediat Adam. Uitasem.
— Adam, începu Iris ezitînd. Dacă am sosit într-un moment nefavorabil...

— Nu, nu, o întrerupse el în grabă. Rămii! Venirea lui Jim e puțin neașteptată, dar asta nu schimbă cu nimic planurile noastre.

Îi luă haina și o duse pe hol. Cît lipsi Adam, Iris se apropie prudentă de foc, neștiind cum să înceapă conversația cu Jim.

Cum de se află aici? se întreba ea. Marcia refuzase să-l trimită la Adam pentru vacanța de Crăciun. Ce se întâmplase?

Adam se întoarse repede.

— Aveam în plan să pregătim cadourile în seara asta, zise Adam către Jamie cu un entuziasm forțat.

Jim își trase genunchii la piept, sub bărbie.

— Eu n-am cumpărat nimic, răspunse el bosumflat. N-am nici un chef de Crăciun, mai ales dacă mă trimiți înapoi, la mama.

— Când mă va suna, aranjăm noi și afacerea asta. Din moment ce ești aici, va accepta, poate, să rămii, îl încurajă Adam.

Deci Jim fugise! Situația era, într-adevăr, delicată!

Iris se instalează pe covor și împrăstie în jur hirtia de împachetat, etichetele și tot felul de panglici viu colorate, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se uita la Adam din când în când, în timp ce împacheta fularul pentru Barbara, apoi mănușile groase de lână, alese pentru Irma. Jim îi observa în tăcere, temându-se parcă să nu cadă în capcană.

— Ce crezi de casca asta de football pentru Greg? întrebă ea deodată.

— Nu sînt expert în materie, răspunse Adam,

dar Jim este. Anul trecut a jucat în echipa școlii, ca fundaș.

Jim, care pînă atunci nu păruse interesat, deveni deodată atent. Adam îi întinse cascheta.

— Ce zici, Jim? îl încurajă el. E pentru un puști de 9 ani.

Jim o întoarse pe toate părțile.

— Nu e rea, admise el cu greutate, aruncînd o scurtă privire spre Iris.

E timid, constată ea cu surprindere.

— E pentru fiul tău?

— Nu, Grog e mai curînd fratele meu de singe. I-am cumpărat și o minge, continuă ea și o scoase dintr-un sac. Si, ca să fiu sinceră, habar n-am cum să le împachetez...

Spre marea ei surprindere, Jim îi luă mingea din mîini. Începu să se joace cu ea, în timp ce Iris se uita neliniștită la splendida pendulă de pe cămin. La locul lui, Adam oftă ușurat să-și vadă fiul reacționînd, în sfîrșit, într-un fel.

— Aș putea să încerc eu..., le propuse deodată Jim.

— Perfect! aprobă Iris veselă. Alege hîrtia care îți place.

Jim se așeză pe jos și, după cîteva clipe de gîndire, alese o coală de hîrtie. Măsură și decupă cu grijă după dimensiunile știute de el, apa-

rent fericit de a-și fi găsit o ocupație.

Își petrecură astfel o jumătate de oră și tocmai simteau că încrederea îi cuprindea încetul cu încetul, când sună telefonul și-i făcu să tresară.

— Trebuie să fie mama, zise Jim ridicînd imediat capul.

— Lasă-mă să vorbesc eu, propuse Adam.

— Va face o criză de isterie! prezise Jim, înfășurînd panglica pe al doilea pachet.

Era un elefant alb de pluș, ales de Adam pentru Joy.

— Am fugit, mărturisi el către Iris imediat ce Adam ieși din cameră.

Părea mîndru de isprava lui.

— Da? făcu Iris dînd impresia că-și vede de treabă.

— Pariez că tata o să mă trimită înapoi cu primul avion.

Iris nu era de acord cu ceea ce făcuse Jim, dar tăcerea ei îl încuraja pe Jim să se destăinuiească.

— Voiam să fac Crăciunul cu tata. Nu-mi place să schiez! Toată zăpada care îți intră în ghete și-ți îngheață sîngele în vine! Puah!

Jim se opri și încercă să asculte, dar din bucătărie nu se auzea decît un murmur nedeslușit.

Iris se pregătea tocmai să-i răspundă, cînd

apăru Adam cu un aer perplex

— Mama ta vrea să-ți vorbească

Jim se ridică în viteză. Sub privirea tatălui, roși ușor.

— Aș fi putut paria..., mormăi printre dinți.

Cînd trecu pe lîngă el, Adam îl încurajă punîndu-i mîna pe umăr.

— Ei bine? îl întrebă Iris cînd Adam se lăsă să cadă într-un fotoliu, oftînd din greu.

Arăta dintr-o dată foarte obosit.

— E mai rău decît îmi închipuisem, mărturisi el.

— Ce se întîmplă?

— Jamie... Jim. Are probleme, Iris. Cu poliția. Nu-i ceva serios, dar a fost prins în flagrant delict de degradare a bunurilor publice. A vărsat niște vopsele pe o alee...

— Ei!...

— Nu s-a plîns nimeni, dar Marcia l-a pedepsit. Nu i-a mai dat voie să iasă din casă și atunci el s-a revoltat. Ea recunoaște că nu poate să-i mai facă față. Crede că ar fi bine să rămîină aici pentru vacanță ca să mai stea departe de băieții cu care se întîlnește în ultimul timp.

— Și... ce-ai să faci?

Adam se gîndi cîteva clipe.

— Cred că ar fi momentul să vorbesc cu el

deschis.

— Ai să-l pedepsești?

Adam oftă profund, resemnat.

— Consider vizita asta neașteptată ca pe o șansă, Iris. O șansă ca să fiu, în sfârșit, tată. Aș vrea să ștergem tot trecutul și s-o luăm de la zero.

Ea îi întinse mîna ca să-l încurajeze. Adam o privi îndelung și deodată în priviri i se aprinse o lucire malițioasă.

— Eu sînt cel mai pedepsit în toată istoria asta, declară el aplecîndu-se spre ea. Trebuia să ne petrecem seara singuri, îți amintești?

El o luă de bărbie ușor și o sărută lung, pînă se auziră pași pe parchetul din hol. Se desprinsă repede unul de altul.

— Pot să rămîn, anunță Jim surprins și fericit totodată.

La aceste cuvinte, Adam sări în picioare.

— Mă bucur, Jim!

— Crăciun fericit! le ură Jim dintr-o dată.

— Crăciun fericit! răspunse Adam, înțelegînd pentru prima dată semnificația celor două cuvinte.

Era entuziasmat să vadă strînse împreună, în aceeași cameră ființele pe care le iubea cel mai mult pe lume...

— Crăciun fericit! repetă el ca pentru a se convinge.

* * *

— Jim e cu adevărat formidabil! șopti Barbara la urechea lui Iris în timp ce scoteau cutiile cu ghirlande.

Iris își șterse de pantaloni praful de pe mâini și se ridică în picioare.

— Cred că și el te place, îi mărturisi în șoaptă.

Familia se pregătea să împodobească pomul de Crăciun și Adam și Jim fuseseră invitați și ei.

Cînd bradul începu să strălucească în mii de luminițe, Iris scoase cu grijă steaua tradițională, îndepărtîndu-i învelitoarea de mătase.

— Cine o va agăța? vru să știe Greg, sprijinit într-un cot.

Privirea ei se opri imediat asupra lui Adam.

— Adam, anunță ea, dîndu-i steaua.

Emoționat, Adam urcă pe o scăriță ca s-o agățe în vîrfurile bradului și uralele care izbucniră în jur, îl tulburară și mai mult.

Apoi începu o goană nebună: Chuckie și Greg o fugăreau prin toată casa pe Susan Strayhorn. Irma nu reuși să-i potolească decît adunîndu-i în jurul unui platou cu prăjituri.

Adam se așeză jos, la picioarele lui Iris. Barbara și Jim, instalați pe canapeaua din sufragerie, erau supraveghetorii cu discreție. Cei doi adolescenți discutau cu însuflețire. Pe fereastră, Iris zări o mașină care trecu fără viteză, dar nu-i dădu atenție.

— Cum merge treaba cu Jim? îl întrebă ea.

Adam ridică din umeri.

— Învățăm să ne cunoaștem. l-am cerut de mai multe ori să-mi facă mici servicii — să ducă găleata cu gunoi, de exemplu — a făcut el mof-turi, dar eu am rămas ferm pe poziții. Încerc pe cît posibil să-i dau ocupație, ca să nu stea degeaba. Eu am mult de lucru la uzină și el nu cunoaște pe nimeni.

— Știi, Adam, de cînd l-am concediat pe Stanley, am nevoie de cineva la Kalmia Hill. Sînt gata să-l plătesc pe Jim dacă are chef să cîștige un ban de buzunar.

Înainte ca Adam să-i răspundă, Iris zări din nou mașina, trecînd de data aceasta în sens invers. Tresări, fiindcă recunoscuse caroseria verde metalizată. Așeză farfuria pe o mîsuță și se grăbi spre fereastră. O deschise cu un gest nervos și văzu o Toyota, același model ca al lui Karen McKenna, cînd venise s-o vadă pe Joy. Involuntar, Iris o privi pe fetiță, parcă verificînd

— Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? o întrebă Adam, venit și el la fereastră.

— Mașina asta...

Trase din nou perdeaua și încercă să lupte cu frigul care îi invadase ființa dintr-o dată.

— Poate e o prostie din partea mea, dar seamăna cu mașina lui Karen. Și a trecut de două ori.

Adam aflase de vizita soției lui Jeff. O cuprinsese de umeri, protector și Iris se uită cu dragoste spre Joy care se chinuia să-și ștergă de la gură firmiturile de prăjitură.

— Lui Jim i-ar plăcea să facă revelionul cu voi, declară Adam ca schimbă subiectul discuției. S-a hotărât chiar să cumpere câteva cadouri și doar știi ce relucrant era acum câteva zile.

Iris aprobă, în tăcere, cu o mișcare a capului.

— Și cred că va fi fericit să lucreze pentru tine. Biletul de avion i-a înghițit toate economiile și eu n-am de gând să i le decontez. E destul de mare ca să înțeleagă că trebuie să-și asume consecințele unei hotărâri, oricare ar fi ea.

— Mi se pare rezonabil.

Tocmai se așezaseră la locurile lor, când Iris văzu din nou fasciculul de lumină al unor faruri și se repezi din nou la fereastră. Surprinse mași-

na trecînd drept prin fața casei și zări la volan o femeie blondă.

- E Karen! șopti ea uluită.
- Ești sigură?
- Sigură!

Adam ar fi vrut să-i spună ceva care să o liniștească. Faptul că această Karen trecuse cu mașina de trei ori prin fața casei, nu însemna neapărat că Joy e în pericol. Sigur, atitudinea lui Karen era cam neobișnuită, dar nu, în mod obligatoriu, și amenințătoare. Înainte de a putea spune un cuvînt, Iris o și luase pe Joy în brațe.

- E ora de culcare, scumpa mea!

Dacă Adam n-ar fi știut despre ce era vorba, nici nu si-ar fi dat seama de panica din vocea ei.

A doua zi, Adam avu prima dispută cu Jim. Totul începuse de la Lamborghini. Jim îi ceruse voie lui Adam să-i dăa mașina lui ca s-o ducă pe Barbara la cinema. Adam acceptă cu plăcere, dar îi ceru lui Jim să plătească el benzina. La aceste cuvînt, Jim izbucni:

- Mi-am consumat toate economiile ca să vin să te văd! N-ai bani nici de benzină și nici de cadouri pentru Crăciun!

Vrea să mă pună la încercare, gîndi Adam. Dacă cețuț, salut cu respectul lui pentru mine!

- Ascultă, Jim. Am de vînt de la Betty a pe

care
descu
Oct
—
pe pe
—
și pos
un tor
Mar
—
Tu eș
—
Jim
în urn
zări p
pentr
Kalmi
În c
casă
nu se
pe Jim
uzină
La
Văzin
tîmpir
—
umăru

care ți-o propune Iris ți-ar da posibilitatea să te descurci cu cheltuielile de benzină și altele.

Ochii lui Jim se aprinseră de mînie.

— Refuz să-mi petrec timpul răzuind varul de pe pereți. Sînt în vacanță!

— Dacă vrei să folosești mașina, trebuie să ai și posibilitatea de a o face! răspunse Adam pe un ton categoric.

Marcia avea dreptate. Jim era un copil dificil.

— Nu ești mai bun decît mama, îi aruncă el. Tu ești bogat, ai putea să m-ajuti!

— Îmi pare rău, Jim. Dar nu pot.

Jim înjură și ieși furios din cameră, trîntind ușa în urma lui. Cîteva minute mai tîrziu, Adam îl zări plimbîndu-se nervos pe marginea lacului și, pentru prima dată, se bucură că Iris nu era la Kalmia Hill.

În dimineața aceea, era plecată să viziteze o casă de vînzare în Beauregard Street. Stîind că nu se va întoarce prea repede și ca să-l lase și pe Jim să se liniștească, Adam hotărî să plece la uzină pentru o oră sau două.

La întoarcere, o găsi pe Iris la etajul al doilea. Văzîndu-l, ea coborî imediat de pe scară și îl întîmpină călduros.

— Merge repede, făcu el, uitîndu-se peste umărul ei.

Încercase deja să dezlipască tapetul și o grămadă de hirtie dorcojită se strânsese lângă ușă.

— Să desprindă aproape singurul îi explica ea. Făcu o mică nauza și apoi continuă.

— Aproape, dar o refuzai oferta mea.

Adam încrunță. Ai sprincene și îi strânse încreștător buzele. Băiatul.

— A fost nepotul. Nu vru el să știe.

Iris pogă din cap.

— Nu m-ai curind, brusc.

Adam îi explică tot ce se petrecuse între ei.

— Ai avut dreptate, Adam, îl lăisai ea.

La parter se auzi ușă.

— E Jim, muntă la noi, cu un aer opusit. Mă duc să mă schimb.

Dispăru repede în camera lui, de parcă nu ar fi vrut să dea ochii în urmă.

Iris se apucă din nou de lucru. Băiatul urcă treptele fără zgomot și Iris nu-l observă intrând. Zărindu-l brusc tresări și scara pe care stătea se clătină. Jim o susținu cu putere.

— Mulțumesc, Jim.

— Iris... începutu el, ezitând.

Nu tia cum să-i spună. Îi părea rău că-i refuzase oferta. După ce se gândise mai mult, munca pe care trebuia să o facă aici îi se părea un chilipir. Așa că, în sfârșit, să-i dovedească

tatălui său că se putea achita de responsabilități și se putea reabilita în ochii lui în privința tuturor incidentelor de la Hartford. Voia slujba asta!

Iris își coborî privirea spre el. Stătea lângă scaun, în picioare, cu un aer ezitant și nesigur.

— Da, Jim... ?

— As... aș vrea să lucrez pentru... Dacă în sfârșit... dacă nu e prea târziu.

Iris îi zîmbi fericită. Semăna atât de mult cu Adam!

— Cu plăcere, acceptă ea entuziasmată. Când vrei să începi?

— Imediat, răspunse el, bucuros că nu-l întrebase de ce se răzgîndise brusc.

— Atunci, du-te și te schimbă. Am să te învăț cum să desprinzi tapetul cu ajutorul vaporilor.

Jim clătină din cap satisfăcut și se grăbi spre cameră.

Ce surpriză! gîndi Iris, nerăbdătoare să-i dea vestea cea bună lui Adam.

Capitolul 13

În seara dè Crăciun, în timp ce Jim și Barbara plecaseră în Lamborghini-ul lui Adam, cu acordul său, dar cu benzina lui Jim, Iris și Adam făcură dragoste în fața căminului, îndelung, apoi se întinseră leneși, mînă în mînă, pe cuvertura groasă, de blană, complet destinși.

— Lui Joy i-a plăcut elefantul de pluș, îl anunță ea. A ținut neapărat să doarmă cu el, în seara asta. Poate că ursulețul Otto va fi, în sfîrșit, înlocuit.

Adam îi surise.

— Sînt fericiți! Sărbătorile au fost formidabile.
Cele mai frumoase pe care le-am trăit eu!

Cu gesturi leneșe, el adună pătura sub capul
ei ca să stea mai bine.

— Oh, Adam ... murmură ea gîtușă de emoție.

Nu va uita niciodată sosirea lui Adam și a lui
Jim în ajun, încălcați de cadouri. Prașul scînteia
de luminițe și pachetele multicolore erau lăsate
pe jos. Sub efectul surprizei, Adam făcuse ochii
mari, ca un copil.

— Iar tu, reluă el, tu ai fost nemaipomenită!
Draga mea doamnă decoratoare, știi cum să
ungi mecanismele unei familii ca să meargă
perfect!

— Mă supra-apreciezi, obiectă ea.

— Nu, nu. Și nu știu dacă membrii familiei tale
pricop cît de mult din fericirea lor îți datorează
ție!

Ea îi reduse la tăcere cu un sărut tandru, apoi
se ghemui mai bine în brațele lui.

— Mă întreb ce oră poate să fie, spuse ea
sommoroasă.

Capul lui Adam îi ascundea pendula de pe
cămin și n-ar fi vrut ca, la întoarcere, Jim și
Barbara să-i găsească îmbrățișați.

— Excelentă întrebare! îi șopti Adam la ure-

— Te-ai gândit ai să te vii pe canapea?

— Pe canapea?

— Cu ridică imediat capul, apoi, scuturându-l, ridică ochii și descoperă în pachetel plin de panglici, în mijloc o privire întrebătoare.

— E pentru mine?

— Da. Deschide-l!

— Oor mi-am primit deja cadoul! protestă ea.

— Trimise de la ei, în ajun, un pallover de casă, un de o culoare fantastică, migdală verde, și ea îl făcuse cadou un suport pentru sigle, finisat cu pedurile ei mini.

— După câte știu, nu scrie nicăieri că un singur cadou art. s'ar accepta...

— Învinșă de acești argumenti, Iris trase de o panglică argintie și descoperi o cutiuță albă. Ridică cu grijă capacul și zări așezat pe un suport de catifea albastră un ceas de aur splendid! Un Piaget! Ca al lui.

— Adam! E nemaipomenit!

Era uimită. Bijuteria aceasta costa cîteva mii de dolari.

— Am crezut că n-ai să mă mai întrebi nicio-dată cît e ceasul! zise el, mulțumit de surpriza pe care i-o făcuse.

— Dar... nu pot să-l accept!

— Ba da, nici nu mai discutăm! E o amintire

pentru ziua cînd ne-am întîlnit..., declară el hotărît, luîndu-i cutia din mînă.

Cu un gest sigur îi prinse brătara în jurul mîinii stîngi și o ridică apoi în lumina flăcărilor, s-o facă să scînteieze.

— Ce frumos e! exclamă ea, luîndu-l în brațe.

El îi acoperi buzele cu atîta pasiune, încît ea își lăsă cu totul capul pe spate. În ciuda greutății corpului bărbatului, Iris se simțea atît de ușoară și de liberă, încît ar fi putut oricînd să-și ia zborul, precum scînteile roșii ale căminului. Cînd focul lui o pătrunse, ca o lavă incandescentă, împînzindu-și în corpul ei căldura, Iris îl strigă pe nume, cu glasul ars de plăcerea intensă ce o simțea.

Nu află decît tîrziu, mult mai tîrziu, ce oră era...

* * *

Jim hotărîse să rămînă la Willore și de Anul Nou.

Iris și Irma aranjaseră un bufet în sufragerie, unde, pe lîngă *Hopin John*, mîncarea tradițională din Carolina de Sud, despre care se zice că aduce fericire tot anul, mai erau tripturi reci și tot felul de salate pentru eventualii musafiri.

Dragoste în satin alb

Fuseseră multe vizite, printre care și cea a lui Helen și Ed Sheedy. Ed arăta bine și Helen își regăsise entuziasmul de altădată.

— Sînt fericită să-l văd pe Ed că arată așa de bine, îi spuse Iris lui Helen, retrăgîndu-se amîndouă în salon, cu tot cu farfurii și cu ceștile de cafea.

— Ar cam vrea să se apuce din nou de lucru, o anunță Helen, încrunțind din sprîncene.

— Medicii îi dau voie?

— Nu încă, dar eu as vrea să se retragă. Dacă am găsi un cumpărător pentru *Polybags*...

Helen oftă.

— Ați primit propuneri?

— Una sau două, dar nimic serios. Așteaptă rezultatele înainte de a investi și eu îi înțeleg. Totuși, mi-ar plăcea ca vînzarea să se facă înainte de a apuca Ed să se întoarcă la lucru. Și, dacă s-ar reface complet, am putea — în sîrbii — să mergem prin Europa. E călătoria la care am visat dintotdeauna.

— Adam mi-a spus că *Polybags* va realiza un profit în trimestrul acesta.

— Nici nu știu ce formidabil e omul ăsta, Iris! Îți cunoaște perfect meseria și toți muncitorii îi respectă.

În cea de-a treia zi de mînire a lui Adam, Helen...

— Într-o zi, după ce am fost la serviciu, am
întâlnit-o pe mama. Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită. — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— Mama? — Am spus-o pe scurt
despre toate. Ea mi-a spus că mama era foarte
măgărită.

— E adevărat? — întreabă Barbara din pragul

ușii.

Își aranjă nervoasă gulerul dantelat al bluzei, de parcă se temea ca totul să nu fie decît o glumă proastă.

— Adevărat, confirmă încă o dată Jim, fericit de zîmbetul care se ivise pe chipul fetei.

— Hai să-mi povestești! îi propuse Barbara, întinzîndu-i mîna.

Se retraseră împreună în colțul lor favorit, lângă fereastra sufrageriei, în timp ce Adam, cu Joy în brațe, o urmă pe Iris în salon, unde se instalară pe canapea.

— Cum s-a întîmplat? îl întrebă ea.

Fericirea lui Adam era molipsitoare.

— Jim era așa de deprimat la gîndul reîntoarcerii la Hartford încît am sunat-o pe Marcia. Și așa am hotărît totul. După vacanță, va merge la Colegiul din Willoree.

— Cunosci pe cineva care se va bucura mult, spuse Iris, uitîndu-se în direcția Barbarei.

— Și mai am o surpriză, declară brusc Adam.

— O surpriză? repetă Joy.

— Da. Așteaptă-mă puțin. Numai o secundă.

Cînd se întoarse, Adam ținea în mînă vioara. Iris era cu adevărat uimită.

— Adam..., murmură ea și Adam o privi întrebător. Știu ce poate să însemne asta pentru

line...

O clipă se priviră lung. Noaptea aceea lungă și dureroasă în care Adam își dezvăluise trecutul nu se ștersese încă din sufletul ei. Nici teama lui că nu se va putea elibera niciodată de trecut... Dar acum...

— E timpul să uit..., zise el hotărât.

Își potrivi vioara sub bărbie și o serenadă veselă invadă imediat încăperea. Melodia ritmată a lui Adam o antrenă imediat pe Joy într-un dans frenetic, în timp ce Gregory, Chuckie și Susan își făcură apariția din trei colțuri diferite ale casei. Mergând în șir indian, îl urmară pe violonist în sufragerie, unde li se alăturară Barbara și Jim, apoi în bucătărie, de unde o culeseră pe Irma, care lăsă baltă orice altă preocupare. Porniră spre verandă, convingându-i pe Papy și pe Bulgăre de Zăpadă să li se alăture. Trecură triumfători prin salon și se opriră în sfârșit în sufrageria imensă.

Când toată lumea se așeză în jurul lui, Adam le cântă cântecul popular. Arcușul mîngîia corzile fără efort și degetele lui lungi convingeau instrumentul să scoată sunetele cele mai melodioase pe care ei le auziseră vreodată.

O privea ținta pe Iris și, deși fără vorbe, comunicau, simțind amîndoi că se află pe aceeași

lungime de
vraja care
sfîrșitul a
bucuria, d
șită nu va

Adam
nînd gam
toți, inclus

— Adam
din toate p
de o muzi
aici cvarter

— E or
și, urcînd
Adam un

În sear
tîrziu.

— Noa
conduse

Jim și E
mulțumi c

— Noa
mos An M

El își c
același tir

— Sin
viațe mea

lungime de undă. Scăpînd o secundă de sub vraja care îi unea, Iris se gîndi cu durere că la sfîrșitul anului se va termina totul. Din toată bucuria, din toată fericirea, din iubirea ei nesfîrșită nu va mai rămîne nimic... Se întristă.

Adam își termină concertul improvizat întorcînd gama notelor muzicale, la care participară toți, inclusiv Bulgăre de Zăpadă.

— Adam! strigă Irma, gîfîind, după ce cîntase din toate puterile. Adam, Willoree n-a avut parte de o muzică mai bună de prin 1968, cînd a venit aici cvartetul *Gospel*!

— E ora de somn! șopti Iris la urechea fetei și, urcînd încet treptele spre etaj îi trimise lui Adam un zîmbet complice.

În seara aceea, Jim și Adam rămaseră pînă tîrziu.

— Noapte bună, Iris! îi ură Adam cînd ea îl conduse pînă la mașină.

Jim și Barbara îl urmau îndeaproape și ea se mulțumi cu un sărut zgomotos pe obraz.

— Noapte bună, Adam! șopti. E cel mai frumos An Nou pe care l-am petrecut vreodată...

El își coborî ochii spre ea, fericit și visător, în același timp.

— Sînt că acest an va fi cel mai frumos din viața mea... îi mărturisi el pe un ton misterios.

Avea un aer atît de mulțumit! Era cu totul alt bărbat, față de acel Adam pe care-l cunoscuse Iris cu cîteva luni înainte. Acum părea împăcat cu sine însuși.

— Cel mai frumos an..., repetă el cu voce scăzută.

Iris îi surîse sceptic.

* * *

Șantierul de la Kalmia Hill făcea progrese mari. Iris cumpăraseră, în sfîrșit, și casa de pe Beauregard. Necesita reparații mici și ea nutrea speranța să o revîndă repede, realizînd un beneficiu substanțial. Cu asistentul ei Ben și Jim cu jumătate de normă, lipsa lui Stanley nu se mai simțea.

Stanley! Într-o după-amiază de ianuarie, Iris tocmai se pregătea să vopsească lemnăria etajului doi de la Kalmia Hill, cînd ochii îi căzură pe articolul unui ziar aruncat pe jos. Stanley Garth, explica *Times Courier* din Willoree, fusese surprins sub influența alcoolului la volanul mașinii sale, în seara de Anul Nou. Ea își reprimă o grimasă de dezgust. Nu regreta deloc că-l dăduse afară.

Întinzînd cu pensula un strat de vopsea pe o

— Deci zăreau că era înălțat, apoi cel al unei
măști care se înălțase. Deci, înălțat ea. Era trei
zeci de ani, căci era în vârstă de obicei
când se făcea înălțat. Ea să pregătească
canta vorbii scurte și sărute de la numeroa-
rea bănușilor ocare.

— Jim?

— Mă gândesc la tine.

— Ce faci de ieri dimineață? o întreabă ea surprinsă.
— Dimineață, m-am dus la jumătatea scării.

— Dar cum ai fost ajut pe Jim. Pot?

— Sigur. Tu să te ai plătesc. Nu prea mult,
dar să ai ceva. Dacă cola ai să vrei!

— Mă gândesc una din salopetele tale vechi.
— Mă gândesc la schimb?

— Mă gândesc să mergem spre șirul de uși de pe
scări.

— Mă gândesc, chiar prima la dreapta. Acolo
am fost, astăzi.

— Mă gândesc la Barbara. Sase camere la același
etaj. Casa asta e imensă!

— Da și ar fi trebuit să-o vezi înainte de a în-
terioare recitarea. Avea un aer trist și părăsit.
Cred că am făcut o treabă bună.

În adâncul sufletului ei, era foarte mândră.

— Acum înțeleg eu de ce țineai așa de mult
să o cumperi, observă Barbara.

Iris îi surîse, continuînd să vopsească.

— Da, numai că n-am să locuiesc aici niciodată. Visele noastre cele mai scumpe nu se realizează întotdeauna.

— Ești absolut sigură că nu te deranjez? insistă Barbara, neliniștită.

— Nu, du-te repede și te schimbă.

Barbara dispăru în spatele unei uși și ieși mai târziu îmbrăcată cu o salopetă albă. Jim ajunse în capătul palierului chiar în momentul în care ieșea Barbara.

— Ia uite! exclamă el, înghițind ultima gură de sandwich.

Ochii lui se plimbară de la Barbara la Iris, amîndouă turnate parcă în același tipar.

— Semănați ca două picături de apă, zise el.

Privirea lui strălucea malițioasă ca și cea a lui Adam cînd făcea o glumă. Izbucniră cu toții în rîs. Jim cunoștea istoria familiei lui Iris și tînăra femeie cu ochi de chihlimbar era departe de a semăna cu adolescenta bruneă.

— Cum îți merge la liceu? îl întrebă Barbara.

— Merge, răspunse el.

— Avem două cursuri comune, preciză ea.

— Asta chiar îmi place, făcu Jim zîmbind.

După ce-și termină sandwich-ul, Jim întrebă:

— Iris, poți să mă duci astăzi la casa lui

Dragoste în satin alb

Beauregard? Aș putea să verific încuietorele de la ferestre.

Săptămîna trecută, Ben îl învățase să le repare și era mîndru de noua lui îndemînare.

— Nu, Jim. Aș prefera să pregătești cercevelele de la verandă ca să încep mîine vopsitul lor.

— Ah!

Părea cu totul decepționat.

— O'să-mi ia cîteva ore întregi! protestă el.

În doar cîteva secunde, buna dispoziție îi dispăruse.

Iris nu dădu atenție schimbării lui bruște. Pînă atunci, Jim nu-i crease nici o problemă, dar îl știa impulsiv și n-avea încredere deplină în el.

— Hai, Jim! Îl încurajă Barbara care îi observase supărarea.

Iris continuă să vopsească, dar surprinse privirea încărcată de reproșuri a băiatului. Știa că era nerăbdător să-i arate Barbarei de ce era în stare, dar, după părerea ei, Jim trebuia încă supavegheat la lucru.

Auza în depărtare, vocile celor doi: cea entuziastă a fetei și răspunsurile lui Jim, mormăite surd și neclar. Ascultînd cu mai multă atenție, Iris înțelege repede că Barbara voia să-l înveselească pe cel îmbufnat. De altfel, Barbara știa totul despre Jim, chiar și faptul că acum se afla

în perioada de «probe». Discutase cu Iris în
ajun, în timp ce ștergea vasele.

— Mă surprinde că ți-a spus, se mirase Iris.

Barbara ridicase din umeri.

— Are și el nevoie să se destăinuiască cuiva,
răspunse ea.

— Ți-a explicat și ce-a făcut la Hartford?

— Da, admise ea. Se împrietenise cu băieți
mai mari decât el. Unul dintre ei avea un dinte
împotriva unui vecin care îl interzisese să se
plimbe cu bicicleta pe aleea lui. Și atunci, ca să
se răzbune, l-a turnat vopsea în fața casei. Iar
pe Jim l-au amenințat că, dacă nu va participa și
el, îl vor denunța la poliție drept autorul fetei...
Dar acum e fericit că se află la Willore.

— E mai bine așa, concluzionase Iris înainte
de a schimba subiectul.

Spre sfârșitul după-amiezii, grație eforturilor
conjugate ale celor doi adolescenți, toate cerce-
velele erau șlefuite.

Iris își tot găsea câte ceva de făcut, sperînd
să-l vadă pe Adam întorcîndu-se de la uzină,
dar el o sună pe la cinci să-i spună că întârzie.
Se hotărî atunci să plece acasă să-și mai pe-
treacă timpul liber cu Joy, care iradia efectiv de
fericire de cînd mergea la grădiniță.

Noaptea căzuse repede și Iris conducea în-

cet, cu prudență, din cauza ceții. Drumul era alunecos și la radio se anunțase ploaie pentru a doua zi.

O lăsă pe Barbara în fața casei, întoarse mașina pînă la garaj și apoi intră în casă prin spate. Luminile de la ferestre străpungeau ceața și formau o aură îmbietoare de jur împrejurul casei victoriene. Cum intră în bucătărie, Joy îi ieși în întâmpinare.

— Ai văzut desenul meu? Întrebă ea cu mîndrie arătîndu-și «opera» prinsă de frigider cu magneti.

— E grozav! îi răspunse Iris.

Cîteva minute mai tîrziu, se auziră notele cristaline ale unui studiu de Chopin. Era Barbara, la pian, încercînd să acopere țipetele lui Greg și Chuckle Malone, veșnic în alergare pe urma sârmaneî Susan Strayhorn.

Iris se retrase cu Joy în salon, unde îl găsiră pe Papy instalat confortabil în fața televizorului. Se jucară împreună cu cuburile și, încetul cu încetul, toți se adunară acasă, ca de obicei după o zi de lucru. Iris auzi pașii grei ai lui Ralph care intră în atelierul lui, apoi vocea Irmei, veselă și călduroasă, răzbătu din bucătărie, unde, supra-veghînd grătarul, îi povestea soțului ei ultimele evenimente din Willoreë. Greg își luă rămas bun

de la prieteni și se refugie într-un colț al salo-
nului pentru a-și face temele și a repeta cu voce
scăzută tabla înmulțirii. Era o seară obișnuită,
una din numeroasele seri obișnuite pe care Iris
le iubea așa de mult. Auzea toate sunetele fa-
miliare și liniștitoare cu care se obișnuise și se
simțea bine.

N-avea de unde să știe că-și va aminti de
această seară, atât de obișnuită în aparență, ca
de ultima zi fericită, înaintea precipitării eveni-
mentelor.

Capitolul 14

A doua zi dimineață, o sîmbătă ploiasă, Iris se trezi la ora opt și plecă imediat la Kalmia Hill. Trebuia să vopsească cercevelele de la ferestrele verandei și conta și pe ajutorul lui Jim, sigur, dacă era bine dispus!

Adam o anunțase că va pleca devreme la *Polybags* ca să stabilească echipa de lucru pentru week-end. Comenzile deveniseră brusc așa de numeroase, încît pentru prima oară în istoria *Industriilor Polybags*, fură necesare ore de lucru

suplimentare. Cînd se va întoarce la Kalmia Hill vor bea împreună o ceașcă de cafea și vor discuta îndelung. Noul avînt al uzinei încănta pe toată lumea: și pe Adam, dar și pe toți locuitorii din Wiltoree.

Cînd coborî din mașină, vîntul tăios o izbi drept în față. Floara îi biciuia obrajii și trebui să clipască de mai multe ori cînd urcă somptuoasa scară a Kalmiei Hill.

Spre marea ei surprindere, găsi ușa deschisă. Surprinsă, o împinse ușor, feliicîndu-se în gînd de a nu fi rămas în ploaie să-și caute cheile. Apoi, deodată, mîrarea i se transformă în șoc și apoi în greață violentă.

Băli de vopsea groasă și vîscoasă se întindeau pe magnificul parchet de stejar lăcuit. Bunzi de hîrtie și de tapet, din cele desprinse de pe pereții etajului doi, erau împrăștiate pe jos. Pe balustrada scării, fusese vărsată o cutie de clei care pătrunsese în arabescurile fine. Săptămîni întregi de muncă pierdute! În fața unui asemenea spectacol de vandalism, ochii ei se umplură de lacrimi.

Își mușcă buzele și-l zări deodată pe Jim la capătul holului. Își pusese deja salopeta și o privea aiurit, cu o cutie desfăcută de vopsea în mînă. Avea un aer vinovat. Iris nu se îndoi nici o

— Căvințele îi izbucniră de pe frunte, spre-
luc.

— Jim! Cum ai știu...?

— Nu ştiu din ce, dar nu ştiu nimic.

— Măi, lasă-mă să-ţi suport pe mine, ad întoar-
ce-te din nou din încăperea. Voile vopselile
pe care de le vopsise la înfrumuseţirea acelei
era erau răpindile pe jos, ca singurul scap de
a înfrumuseţire. Nu era doar vândut, era luată în
bătăie de joc munca ei şi era mai mult decât pu-
tea să suporte. Se simţea frântă de neputinţă şi
de greaţă.

— Jim... eu... băgău Jim.

— La aceeaşi clipă, se auzi închizându-se uşa şi
poş, răpind răsunare dinspre bucatărie. Adam
şedea în spatele lui Jim şi rămase în prag nemiş-
cat, că înţelegea nimic.

— Dumnezeu! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

— Întrebă-i mai bine pe Jim, făcu Iris cu o
voce încordată.

— Adam, se uită neîncrezător spre fiul lui.

— Jim?

Vocea lui izbucni, dură şi stridentă.

— N-am făcut-o eu! tipă el atât de violent, încât
Iris se dădu cu un pas înapoi.

— Jim, reluă Adam cu o voce caldă. Dacă lu-
ai făcut aşa ceva...

Jim se întoarce spre tatăl lui.

— N-am făcut-o eu, repetă el, încâpăținat. Iar tu... nu ești mai bună decît ea! rosti el aspru îndreptînd un deget tremurător către Iris.

— Jim...

— Lasă-mă-n pace! strigă el și părăsi repede camera.

Umerii lui Adam căzură, deznădăduiți.

— Nu cred c-a făcut-o el, Iris.

— Atunci cine? ripostă ea în pragul lacrimilor. Jim are antecedente...

— N-avea nici un motiv să-ți facă așa ceva. Nici unul.

— Da, just, se apără ea. I-am interzis să se ducă ieri la casa din Beauregard și, în ciuda protestelor lui, n-am cedat. A reacționat neașteptat, să știi.

— Nu, Iris, insistă Adam. Îmi cunosc fiul.

Lacrimile îi alunecau pe obraji și ea le șterse cu furie. Era absolut convinsă că Jim distrusese totul. Îi văzuse doar expresia vinovată a feței. Dintr-un impuls nefericit, hotărî brusc că Jim nu mai avea ce căuta în această casă.

— Trebuie să plece!

— Să plece?!

— Cum să am încredere în el? izbucni ea. Care va fi următorul obiectiv? Zugrăveala în

calciu din salon? Plafonul din sala de masă?

— Iris, ești nervoasă. Nu se va întâmpla nimic din toate astea. Ți-am promis!

Adam nu putea să creadă că Iris voia ca fiul lui să plece. Înconjură cu precauție bălțile de vopsea și veni lângă ea. Încercă să-i cuprindă umerii, dar ea se scutură brusc. Atunci se aplecă spre ea și-i atinse ușor buzele. La sărutul lui, buzele ei rămaseră reci, ca de marmură. O statuie s-ar fi comportat la fel. Brațele lui căzură neputincioase pe lângă corp.

— Iris, încercă el din nou. Vrei să vorbim?

— Nu mai e nimic de zis, răspunse ea cu vocea îndurerată.

— Voi avea grijă ca totul să fie curățat repede...

Vocea lui părea să vină de undeva, foarte departe de ea.

— Voi chema și echipele de curățenie de la *Polybags*, urmă el, uitându-se în jur ca pentru a evalua stricăciunile.

Părea sincer preocupat, dar Iris nu-i răspunse. Voia să fie singură, să reflecteze ce avea de făcut cu Jim. Vaporii de vopsea care, de obicei, îi-o deranjau, acum îi făceau greață. Își lăsă capul în piept și-și croi drum pînă la ușă, strîngîndu-și mai bine impermeabilul pe lângă corp.

leŃi Ńn vŃnt Ńi Ńn ploaie, fŃrŃ sŃ se uite Ńnapoi.

Ńn acel moment, Adam fu convins cŃ ea nu-l iubeste. AltŃdatŃ, s-ar fi simŃit uŃurat. Dar asta s-ar fi ŃntŃmplat altŃdatŃ...

* * *

Barbara fu prima care o contrazise.

— Nu e Jim, insistŃ ea, cu ochii Ńn lacrimi, cŃnd Iris se Ńntoarse seara, epuizatŃ de lucrul de la casa din Beauregard.

Sperase Ńn van sŃ-Ńi alunge din minte Kalmia Hill.

— Barbara, Ńtiu ce simt pentru Jim, rŃspunse ea, agŃŃlŃndu-Ńi impermeabilul Ńntr-un cuier. Dar nu-Ńi dau voie sŃ-l aperi. Aproape cŃ l-am prins asupra faptului.

— Ce s-a ŃntŃmplat? vru sŃ Ńtie Irma intrŃnd brusc Ńn camerŃ.

Printre suspine, Barbara Ńi povesti toatŃ istoria, Ńn timp ce Iris, cu inima grea, se duse s-o caute pe Joy.

Ńnainte de cinŃ, toatŃ familia era la curent.

— Nu cred c-a fŃcut-o el! afirmŃ Greg, fidel idolului sŃu, care-l fascinasese cu talentul lui de pe terenul de fotbal.

— De ce nu? replicŃ Papy, gŃnditor. Nu Ńtii

niciodată de ce sînt în stare tinerii din ziua de azi!

Se lăsă o tăcere grea, fiecare mestecîndu-și rețras cîna, care-și pierduse orice savoare.

Mai tîrziu, Ralph o luase pe Iris deoparte.

— Să nu fii așa de sigură, Iris, o sfătui el, trăgînd conștiincios din pipa primită cadou de Crăciun de la Adam. Adam face și el tot ce poate în privința băiatului său, iar tu ar trebui să-i acorzi o șansă.

Ralph credea înainte de toate în moderație.

— Dar aproape că l-am prins asupra faptului! repetă Iris înciudată și se grăbi spre camera ei unde se trînti în pat.

În liniștea care urmă retragerii ei bruște, se auziră deodată voci ridicate.

— N-a făcut-o el!

— Ascultă, Greg nu fi așa de categoric! îl potoli Papy.

— Jim n-ar face niciodată așa ceva!

— Poate că da. Nu poți să știi ce i-a trecut prin cap!

Vocea gravă și autoritară a lui Papy o surprinse.

— Nu, nu! Te urăsc!

Din camera ei, Iris auzi pașii grăbiți ai lui Greg și apoi o ușă care se trînti cu putere.

De cînd locuiau împreună, era pentru prima oară cînd se certau...

Șiroaie de lacrimi îi inundau obrajii. Actul ne-cugetat al lui Jim lovise nu numai Kalmia Hill: o îndepărtase de Adam și îi destrăma familia. Cum să-l ierte?

* * *

În tot timpul week-end-ului, nimeni nu făcu nici cea mai mică aluzie la Adam. Duminică dimineață, Iris o duse pe Joy la biserică și, pentru prima oară, Barbara refuză să le însoțească. În după-amiaza aceleiași zile, demoralizată, Iris își îmbracă șalopeta și plecă la casa din strada Beauregard ca să termine dulapurile. Munci din răspuțeri și zgomotul zvîcnitor al mașinii de șlefuit o făcuse să uite o clipă imensa durere care o copleșea. Seara, cînd ajunse acasă, se simțea ceva mai bine.

În camera ei, pe pat, găsi un bilet. Recunoscă imediat scrisul rotund al Barbarei. «Adam îți transmite că cel mai târziu miercuri Kalmia Hill va fi refăcută și parchetul șlefuit în întregime». Era semnat simplu: B. Barbara fusese cu siguranță să-l vadă pe Jim. Nu-i putea reproșa nimic ei personal, dar atitudinea față de Jim...

Cină singură în bucătărie împreună cu Joy și urcă imediat s-o culce. Ar fi dat orice ca să poată adormi și ea, dar era atât de epuizată, și fizic, și emoțional, încît nu reușea sub nici o formă să își găsească odihna.

Trecuse abia o zi fără să-l vadă pe Adam și se simțea pierdută. Îi era dor de brațele lui puternice, cuprinzîndu-i umerii, de trăsăturile armonioase ale feței lui cînd făceau dragoste... Știa că aceste clipe rare de fericire nu vor mai exista niciodată și, la acest gînd, inima i se strînse dureros. Ura clipa în care hotărîse să-l angajeze pe Jim... Ajunsese chiar să regrete și că-l concediasse pe amărîtul acela de Stanley... De ce i se lua înapoi și această puțină fericire care i se dăduse?

Va mai putea ea să trăiască fără Adam?

* * *

Luni dimineată, afară încă ploua. În ziua aceea, Joy insistă mult să-și ia cu ea elefantul primit de la Adam pe care îl denumise, surprinzător Roz. Iris deduse că ea asociase în mod spontan culoarea cu Adam.

— Nu, scumpa mea, Roz vrea să stea acasă, îi explică ea.

- Vrea să vină cu mine.
- Nu! repetă Iris pe un ton hotărât.
- Mami, îl vreau pe Roz! scînci Joy.
- Iris oftă din greu

— Uite, îl așezăm aici pe pat și ai să vezi ce fericit o să fie cînd te întorci de la grădiniță...

Joy continua să plîngă încetîșor și Iris îi puse deodată mîna pe frunte să vadă dacă nu avea febră. Era fierbinte și umedă, dar își spuse că era consecința plînsului și nu avea nici un simptom de boală. Mai liniștită, îi scoase din dulap mantoul gros de lînă roșie.

— Nu..., sughiță Joy. Îl vreau pe Roz...

Exasperată, Iris aruncă o scurtă privire afară. Ploua. Ar fi trebuit să insiste, dar, pentru prima dată, cedă în fața capriciului fetei.

Cînd o instalează în mașină, Joy își regăsise buna dispoziție și atunci Iris caută la radio un post cu muzică bună care să-i mai schimbe starea de spirit. Găsi o melodie country și Joy se instalează comod pe banchetă, însoțind ritmul muzicii cu mișcări scurte ale picioarelor.

Iris o urmărea pe furiș. Era așa de dulce cu obrăjorii rotunzi și cu buclele blonde ieșind rebele, de sub căciuliță. Opri mașina în fața grădiniței și Joy alunecă sprintenă spre mama ei s-o sărute.

— Pa, mami! zise ea și dispăru printre copii.

În timp ce ștergătoarele îi dansau în fața ochilor, Iris reflectă la ce avea de făcut. Lucrul era singurul mijloc de a-i alunga pe Adam și pe Jim din gândurile ei. Decise să înceapă cu lăcuitul dulapurilor casei de pe Beauregard. Când ajunse acolo, Ben se apucase deja de lucru. Astfel, dimineața trecu repede, prea repede pentru cât îi propusese ea să facă. Era departe de a fi terminat, când constată că se făcuse aproape ora de a o lua pe Joy de la grădiniță.

— Ar trebui s-o sun pe Irma! zise ea cu voce tare.

Dar la telefon răspunse Papy.

— Irma e acasă? se informă Iris.

— Nu, e la familia Strayhorn, face croitorie.

— Bine. Când vine, spune-i, te rog, să treacă s-o ia pe Joy.

— Am înțeles, aprobă Papy.

O oră mai târziu, Iris ofta ușurată, așteptând cutia cu lac.

— În sfârșit, suspină ea.

Luă telefonul și sună încă o dată acasă.

— Ah, Iris! răspunse imediat Irma. Tocmai voiam să te sun.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Tonul Irmei o alarmă pe loc.

— Joy a răcit, cred. A adormit fără să mănânce.

— Are temperatură?

— Pare fierbinte, admise Irma.

— Am terminat! Vin imediat!

— Nu te grăbi. Acum doarme.

Dar Iris nu ținu cont de sfat. Conduse ca vîntul spre casă și urcă în vîrfurile picioarelor sus, în camera lui Joy. Dormea profund, dar respira greu. O mai privi o clipă, apoi plecă la bucătărie s-o găsească pe Irma.

— Nu vreau să te îngrijorez, începu ea, dar...

— Ai făcut foarte bine.

— Ai timp să bei o cafea? Aș vrea să-ți spun ceva, zise Irma.

— Despre ce-i vorba? întrebă Iris cu un fior de teamă.

Se așeză pe un taburet, în timp ce Irma turna două cești cu cafea fierbinte.

— Voiam să te previn, începu ea ezitînd, că am văzut o Toyota verde parcată în fața grădiniței lui Joy. Am văzut-o încă de ieri.

— E soția lui Jeff! strigă Iris cu un nod în gît.

— O femeie blondă. Dar dacă e într-adevăr Karen, ce caută, ce vrea?

— Nu știu, nu știu, repetă Iris încercînd să se gîndească la o soluție.

Îi reveni în gând imaginea patetică a lui Karen, mărturisindu-i că nu putea avea copii.

— Trebuie să-l sun pe Donald Tate, se hotărî ea dintr-o dată.

Îl cunoștea bine pe polițistul orașului și putea să conteze pe el.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Irma.

Înnebunită, Iris sări de pe taburet și se grăbi spre salon. Căuta numărul Poliției, când tresări, auzind telefonul. Ridică receptorul cu un gest nerăbdător.

— Iris, eu sînt, Adam.

Fu atît de surprinsă, că trebui să se sprijine de perete.

— Adam?

De ce, de ce o suna tocmai într-un moment cînd avea atîtea altele pe cap?

— Trebuie să te vîd, Iris. Pot să trec pe la tine?

— Dar...

— E important. Jim e cu mine.

— Jim? Nu e la școală la ora asta?

— Nu, nu azi. Ajungem în zece minute, o pre-veni el.

Închisese, înainte ca ea să mai poată spune ceva. Era așa de zăpăcită, că avu nevoie de cîteva minute să se dezmeticească. Nu știa că,

În clipa în care suna la Poliție, Adam era chiar acolo. Cereă noutăți despre progresele anchetei pe care o lansase în vederea clarificării afacerii de la Kalmia Hill.

Donald Tate îl întâmpină pe Adam, făcându-i cu ochiul.

— Sînt al dumneavoastră, în două minute, șopti el acoperind cu palma receptorul, înainte de a relua convorbirea cu Iris.

— Karen McKenna? Întrebă Donald, uimit.

Ca toată lumea din Willoree, Donald cunoștea situația dintre Iris și Jeff.

— De ce v-ar hărțui?

Iris îi povesti pe scurt dorința femeii de a o avea în week-end pe Joy și Donald lăsă să-i scape un fluierat.

— Bine, nu vă neliniștiți. O patrulă va fi în fiecare zi în jurul grădiniței și, dacă e nevoie, va îndepărta persoanele nedorite.

— Mulțumesc, Donald, răspunse Iris și închise ceva mai ușurată telefonul.

Donald își lua în serios responsabilitățile în acest orașel de abia 800 de suflete.

— Am înțeles fără să vreau, declară Adam de îndată ce Donald închise telefonul.

Auzind numele lui Karen McKenna, știuse că la celălalt capăt al firului se află Iris.

— V
in prea
Don
— N
la mă
Ada
nase p
adevăr
Spre
preocu
care v
astia c
Hrace
treabă
lină ce
că Sta
mchis
Kalmi

Iris
filă, c
Cobo
Inir
lala s
cul u

— V-a spus că am văzut-o dînd țircoale casei în preajma Crăciunului.

Donald Tate se răsturnă în fotoliu.

— Nu, zise el încet... Dar nu vă faceți griji. Am să mă ocup eu de asta.

Adam dădu din cap satisfăcut. Dacă Iris îl sunase pe Donald înseamnă că era neliniștită... cu adevărat neliniștită.

Spre marea surprindere a lui Donald, Adam, preocupat, nu mai așteptă să audă veștile după care venise. Polițistul nu-i înțelegea pe oamenii astia din Nord. Erau tot timpul grăbiți și Adam Hracek nu făcea excepție de la regulă. Un tip de licabă, sigur, dar ar fi putut să stea mai mult să-și facă companie... Ar fi avut astfel ocazia să afle că Stanley Garth dormea într-una din celulele închisorii și că era bănuit de vandalismul de la Kalmia Hill.

* * *

Iris tocmai verificase dacă Joy dormea liniștită, cînd auzi portiera unei mașini trîntindu-se. Coborî repede, aranjîndu-și părul.

Inima îi tresări în piept, văzîndu-i pe amîndoi, tată și fiu, atît de asemănători, nemișcați în pragul ușii. Îi era atît de dor de el și avea atît de

multă nevoie de el acum, că ar fi fost în stare să uite totul numai pentru a se ghemui în brațele lui. Dar ce rost avea, când el venise doar s-o convingă de nevinovăția fiului său și nicidecum pentru că ea i-ar fi lipsit?

— Trebuie să-ți vorbesc, Iris, zise Adam imediat ce intră înăuntru.

— Ssst...! răspunse ea, încercînd să-și ascundă emoțiile contradictorii, Joy doarme.

Îi conduse în salon și, împotriva voinței sale, se întoarse spre ei, să-i asculte. Jim își frămînta șapca între degete și părea foarte stînjedit. Cu tot răul pe care i-l făcuse, simțea totuși multă afecțiune pentru el. Jim tuși ca să-și dreagă glasul.

— Eu...

Dar cuvintele îi rămaseră în gît.

— Hai..., îl încurajă tatăl.

— Iris..., îți promit că totul va fi refăcut la Kalmia Hill, rosti el cu greutate.

Iris ridică privirea spre Adam.

— Da, confirmă el. Jim conduce echipa de curățenie de la *Polybags*.

— Vreau să fie totul ca înainte..., adăugă Jim.

În sufletul ei, încolți îndoiala. Ar fi vrut atît ca Jim să nu o mintă... Brusc, realizează că nu e decît un copil, puțin mai mare și că are nevoie ca

ceilalți să aibă încredere în el. Și apoi, dacă Jim ar fi făcut prostia asta, n-ar mai sta acum amîndoi aici, unul lîngă altul, căutîndu-și cuvintele. Se simți deodată sfîrșită de oboseală.

— Să ne așezăm, le propuse.

— As prefera... să plec, zise Jim. Am... spus ce aveam de spus. Mă duc la lucru acum.

— Dar...

— Lasă-l, Iris.

Jim păru că ezită o clipă, apoi se întoarse și ieși în tăcere.

Acum, că erau singuri, Adam nu mai știu ce să spună. Prezența ei îl tulbura. O iubea alît de mult, încît ar fi făcut orice pentru ea. Dar venise să-i vorbească și trebuia s-o facă.

— Iris, trebuie să plec pentru un timp.

Tresări vîzînd-o negînd din cap. Se înșelase nare?

Era așa de convins că ea nu-l iubea, de cînd plecase de la Kalmia Hill fără să se uite o clipă înapoi... Dar, în fața tristeții ei, simți ivindu-i-se în suflet o licărire de speranță. Dacă-i rămîne măcar o singură șansă, trebuie să n-o piardă... Își schimbă repede planurile.

— Plec pentru o săptămînă, adăugă el repede. Trebuie să merg în Florida ca să studiez un sistem special pentru a îmbunătăți imaginea fir-

mei. Directorul uzinei din Jacksonville îmi împrumută cabana lui de pescuit pe malul râului St Johns.

Își făcu curaj, respirînd profund.

— Iris, vrei să mă mergi cu mine împreună cu Joy?

Amețită, ea îl privi, fără să scoată un sunet. Era posibil ca și ea să-i fi lipsit lui...

— Te rog, Iris! insistă el.

— Joy e bolnavă, zise ea fără să-și ascundă părerea de rău.

— Plec de-abia la sfîrșitul săptămînii. Poate că Joy se va însănătoși. Cu un gest nervos, Iris își așază o buclă care-i căzuse pe frunte.

— Nu, Adam, răspunse ea încercînd să-și controleze inflexiunile vocii. Nu putem să venim.

Adam observă cît de obosită era. Cearcane adînci i se adînciseră sub ochii aurii și chipul i se făcuse palid. Știa că suferă s-o știe bolnavă pe Joy.

— Mami?

Vocea lui Joy ajunsese pînă la ei, subțire și neliniștită.

— Vin!

Iris se ridică repede, scuzîndu-se în fața lui Adam.

Drageste în satin alb

— Trebuie să mă ocup de ea. Și nu pot să accept invitația ta. Îmi pare rău.

Aruncînd o ultimă privire disperată în urma ei, Iris începu să urce treptele, două cîte două, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Dacă această săptămînă la munte era ca o recompensă pentru durerea pe care i-o provocase devastarea casei, atunci nu avea de ce să-i pară rău.

Capitolul 15

— Mami, sînt bolnavă.

Iris se aplecă spre ea și-i așeză mîna pe frunte.

— Are febră, confirmă Iris. Vrei să-l sun pe doctorul Hargraves?

— Da, te rog.

Iris o luă pe Joy pe genunchi și începu s-o le-gea ușor.

Cînd ridică ochii, Adam se afla în pragul ușii. Nu-l auzise urcînd.

— Ah! M-ai speriat.

El o privi îndelung, așa cum stătea cu micuța în brațe. Părea o Madonă, coborâtă dintr-un tablou.

— Nu puteam să plec, pur și simplu, știind-o pe Joy bolnavă.

Adam îl observă tăcut pe doctorul Hargraves inspectând cu răbdare gâtul lui Joy, apoi urechile. Îl încercau sentimente diferite: teamă, tristețe, neputință. Poate din cauza faptului că nu fusese niciodată martor la nici una din bolile fiului său...

— După câte pot să-mi dau seama, Joy are o ușoară răceală la plămâni. Dar, în câteva zile, se va face bine, îi liniști doctorul pregătindu-se de plecare.

O bătu amical pe spate pe Iris.

— Nu vă neliniștiți!

Ea îl conduse pînă la ușă și, câteva minute mai târziu, Adam pleca și el.

— Am să te sun mâine ca să aflu vești. Iar invitația în Florida rămîne valabilă.

— Știi că nu pot, începu ea, dar Adam o întrerupse.

— Hargraves spuse că se va însănătoși repede, îi aminti el.

— Dar...

— Nici un dar! răspunse el ferm.

Îi strînse blînd mîna și dispăru repede.

* * *

Cîteva zile mai tîrziu, Joy era din nou pe picioare, la fel de vioale și de agitată ca de obicei, deși încă mai tusea.

Doctorul Hargraves reveni s-o revadă joi. Era o zi ploioasă și întunecată, una din acele zile în care ți se pare că ploaia nu se va mai termina niciodată.

După consult, doctorul se declară satisfăcut.

— Nu există pericolul nici unei complicații.

— Și tusea?

— Cîteva raze de soare ar vindeca-o, declară el, sceptic, aruncînd o privire spre perdeaua de ploaie care întuneca peisajul.

— Adam ne-a propus să mergem împreună cu el în Florida... pentru o săptămînă, explică ea cu voce tremurătoare. Credeți că ar fi o idee bună s-o duc acolo pe Joy?

Așteptînd răspunsul, aproape că își ținu respirația. De acest răspuns depindea fericirea ei timp de o săptămînă. Și s-ar fi simțit mult mai bine să știe că o face pentru Joy și abia în al doilea rînd pentru ea.

— Draga mea, mi se pare o idee excelentă!

Dacă poți petrece câteva zile la soare, nu ezitați!

— Atunci... vom merge! confirmă Iris, surprinsă de această întorsătură a lucrurilor.

După plecarea doctorului, se lăsă în voia bucuriei care o stăpînea. O săptămînă întreagă cu Adam și Joy!

...

Casa din Florida era exact așa cum i-o descriesese: un pavilion modest de pescuit, cu două camere, o bucătărie, un salon și o verandă de sticlă.

— Uite, mami! strigase Joy entuziasmată, zărind la capătul pontonului de lemn o barcă cu motor, legănată de valurile riului St. Johns.

— Mergem la pescuit într-o zi, îi promise Adam. Vrei?

— La pescuit? Eu?

— Da, tu! confirmă el, ridicînd-o în brațe. Și mama va curăța peștele pe care îl prindem noi.

— Să curăț pește?! Eu?!

Surpriza lui Iris era la fel de mare ca și cea a lui Joy.

— Bineînțeles. Dacă ești capabilă să repari un acoperiș, trebuie să știi să cureți și un pește,

explică Adam cu o logică foarte personală.

Ea îi zîmbi și i se agătă de braț.

- Deducție încheiată!

Dar, pe măsură ce se lăsa seara, Iris devenea tot mai nervoasă. Trecuse atîta timp de cînd nu mai rămăsese singură cu Adam. Nu făcuse nici un comentariu cînd el lăsase valizele în aceeași cameră. Natural, vor dormi împreună...

Seara si-o petrecură în salon. Adam răsfoia distrat o revistă, în timp ce Iris se chinuia în van să urmărească la televizor o comedie insipidă. Joy dormea deja de o oră în camera mai mică. Adam lăsă revista și se apropie de Iris.

— Hai să ne plimbăm! îi propuse el cu un suris fermecător.

Ea se conformă imediat și rămaseră mult timp pe verandă, vrăjiți de clarul de lună care dădea nopții reflexe argintii. Deasupra lor, cerul era spuzit de stele.

— Se aud cosașii cîntînd, observă Iris.

- Ce auzi tu nu sînt cosași, o corectă Adam, ci broaște. Privește!

Arătă cu degetul un punct întunecat lîngă treapta de jos a scării de afară. Trei broscuțe cenușii se strîngeau una în alta.

Broaștele vîghează noaptea tîrziu ca să pîndă insectele atrase de lumină, explică el. Hai

să mergem în pădure!

— Ții neapărat? întrebă Iris aruncînd o privire peste umăr. I se păruse că o aude pe Joy tușind.

— Nu-ți fă griji pentru ea. Nu ne îndepărtăm prea mult, o liniști el.

Porniră pe o cărare ce ducea spre pădure.

— Nu-mi plac pădurile! declară Iris deodată, tremurînd. Să ne întoarcem!

Fără să-l aștepte, se întoarse și o porni spre casă

— Iris! Ce se întîmplă?

— Nimic... Nimic. E așa de pustiu pe aici..., explică ea cu o voce slabă.

Adam răsufală ușurat.

— Înțeleg, zise el cuprinzîndu-i umerii. Nu-ți place singurătatea...

— Nu prea..., admise ea. Prefer să trăiesc în vacarmul unei familii.

— Și eu la fel, declară Adam, surprins de propriile lui cuvinte.

Nu se gîndise niciodată cu adevărat la asta, dar era convins de ceea ce spusese, de cînd cunoscuse familia lui Iris.

În fața lor, apele negre ale rîului St. Johns străluceau ca niște cioburi sparte, în lumina lunii.

O dată ajunși în cameră, ea își ridică ochii

apre el. Îi citi pe față aceeași dorință care o stăpînea și pe ea. Se lăsă în brațele lui, la fel de emoționată ca prima dată.

— A trecut așa de mult timp! șopti ea.

Făcură dragoste flămînzi unul de altul, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut niciodată între ei, de parcă incidentul cu Jim nici n-ar fi existat. Erau doi adulți, care își ascultau sufletul și trupul. Cu mîinile flămînde, regăseau contururile cunoscute ale corpurilor lor, alunecînd încet în beția satisfacției împlinite.

Mai tîrziu, cu capul sprijinit de umărul lui, Iris privea în întuneric cu ochii mari, strălucitori. Îl iubea și, în clipa aceea, era fericită. Și, dacă atît îi era dat să trăiască, va fi mulțumită cu atît.

* * *

A doua zi dimineață, Iris se trezi sub degetele mîngîietoare ale lui Adam. Surprinsă, tresări și îl văzu îngenunchiat la picioarele patului.

— Ssst! șopti el, așezîndu-i un deget pe buze. N-o trezi pe Joy. Doarme ca un înger. Vino cu mine!

Trase de cearșafuri pînă căzură pe jos, dezvelind-o pe Iris.

— Dacă mă gîndesc bine, declară el mîngî-

indu-i coapsele, am putea rămîne aici...

Ea mormăi ceva, cu o voce somnoroasă.

— Sau, mai bine, vino să-ți arăt ceva!

— Ce?

— Răsăritul în toată splendoarea lui... Deși tu ești o concurență bună!

Iris se ridică, întinzîndu-se lenesă.

— Mulțumesc pentru compliment. Numai că s-ar putea să nu mai avem prea mult timp pînă se trezește Joy. Așa că arată-mi minunea, se resemnă ea.

El îmbracă repede un jeans și acoperi umerii goi ai femeii cu halatul lui de cameră. Ieșiră pe verandă.

— Nu-i miraculos? îi șopti el la ureche.

Soarele se ridica încet, în spatele frunzișului. Apele erau liniștite, atît de liniștite și de clare, încît tresărirea unui pește era ușor de observat.

Așa cum stăteau nemișcați, zănră aprnape de mal o broască țestoasă care-și scosese capul de sub carapace și-i privea cu ochi bănuitori.

Ne-a simțit, remarcă Iris. S-ar putea spune că i-am violat teritoriul!

— Atunci să-i dăm înapoi! zise Adam intrînd în salon. Mi-e foame!

— Asta înseamnă cumva că ai să pregătești dejunul? îl întrebă ea.

- Bineînțeles. Ochiurile și jumările sînt specialitatea mea!

- Mami! strigă Joy cu o voce somnoroasă.

Iris împinse ușa cu un gest hotărît și o întîmpină pe fetiță cu un zîmbet strălucitor.

O să ne facem toaleta, o să ne îmbrăcăm, apoi o să luăm micul dejun.

- Vreau să mă ajute Adam...

Încurcată, Iris se uită peste umăr și-l văzu pe Adam în pragul ușii.

- Cu plăcere, acceptă el.

- Cred că aș fi mai bună pentru ouă prăjite...

- Exact!

Mîncînd, Iris se gîndea la atitudinea surprinzătoare a lui Joy față de Adam. Joy accepta s-o ajute Irma, Barbara sau Papy, dacă ea nu era dispusă. Altfel, o prefera pe mama... Era efectiv tulburată de cererea fetei. Dar, în fond, era ceva normal, erau prieteni deja...

Imediat ce ultima înbucătură fu înghițită și Joy spalată pe dinți cu ajutorul lui Adam, bărbatul se pregăti să plece la Jacksonville pentru a vizita imprimăria.

Sper să nu vă plictisiți prea tare, le zise el mîndruindu-se la volan.

După plecarea lui, Iris ascultă distrată știrile transmise la televizor, fără să le acorde prea

mare importanță. Dar buletinul meteorologic reuși s-o facă atentă.

— Un vînt rece dinspre Canada se îndreaptă spre noi, anunța prezentatorul. Nu vă uitați puloverele de lînă!

— Cînd va ajunge pe coasta noastră? întrebă speakerul.

— Temperatura va începe să scadă în cursul după-amezii și va atinge cote minime seara.

Iris închise televizorul, apoi aruncă o privire neliniștită pe fereastră. Soarele scînteia pe suprafața calmă a râului. Aparent, nu exista nici un semn care să anunțe o viitoare furtună. Se hotărî să iasă cu Joy la plimbare ca să profite de vremea frumoasă atît cît se mai putea. În zilele următoare, se părea că vor trebui să rămînă închiși în casă.

Făcu un pachet cu pui rece, sandwich-uri cu unt de alune și cîteva cutii de *Coca-cola*.

— Putem să prînzim pe ponton, sugeră Iris.

— Nu, răspunse Joy. Roz vrea la pădure.

— Scumpa mea, nu-l putem lua cu noi.

Cu un gest blind, luă elefantul din mîinile fetei.

— Hai, să-l culcăm!

Ascultătoare, Joy tropăi din piciorușe pînă în cameră, unde îl așeză pe Roz sub cuvertură.

Dragoste în satin alb

- Uite... face siesta, zise ea serioasă.

- Exact, se bucură Iris. Ești sigură că nu vrei să prinzim pe ponton? o întrebă ea, văzînd-o pe fetiță îndepărtîndu-se cu hotărîre spre pădure.

Iris o urmă printre stejarii groși, acoperiți de mușchi, cu crengile atîrnînd pînă la pămînt. O liană îi atinse ușor umerii goi și ea se înfioră fără să vrea. Joy țopăia înainte. Razele soarelui îi mîngîiau buclele blonde și, deși pădurea îi inspirase întotdeauna un fel de teamă, Iris se simți ușurată s-o vadă pe Joy așa de fericită. Fetiței îi plăcea natura.

— Mamă, uite, o veveriță!

— O veveriță, o corectă Iris. Nu te duce prea departe, Joy! strigă ea după micuța care voia să urmărească animalul.

— Mamă, nu putem să mîncăm aici?

Joy alesese un loc la umbra unui stejar bătrîn. Pe jos era un strat moale de frunze și mușchi.

— Ca o căsuță! se bucură copilul.

Iris așternu o pătură și scoase proviziile.

— Vrei un sandwich cu unt de alune?

— Da, acceptă Joy.

De-abia mîncă jumătate, că pleoapele i se făcură grele.

— Ți-e somn?

— Da.

— Așteaptă puțin, să strâng tartinele.

Joy, obosită de aerul atât de proaspăt, căzu imediat într-un somn profund.

Micuța mea marmotă, o alintă Iris în gând, mângîindu-i obraji cu vârful degetelor. Sprijinită de trunchiul copacului, putea să o privească în voie. Se refăcuse complet, era viaie, ca orice alt copil normal la vîrsta ei.

Se uită apoi spre frunzișul copacilor, foșnitor la fiecare adiere a brizei. Se simțea complet relaxată. Această mică vacanță cu Joy și Adam venise la timp. Adam... I se păru că aude numele lui șoptit de tremurul frunzelor. Închise fericită ochii, ca să păstreze mai bine în gând chipul lui Adam, atât de iubit...

Se trezi brusc, tresărind. Nu se gîndise că o să adoarmă.

Joy... Pe pătură nu mai era nimeni.

Se ridică brusc și-și umezi buzele.

— Joy?

Înnebunită se uită de jur împrejur. Nimeni... Dumnezeu, unde era?

Între timp, cerul se acoperise de nori negri, amenințători. Cît dormise oare? Se uită la ceas. Două ore! Era de necrezut...

Iris își duse degetele la temple, încercînd astfel să-și oprească zvîcnirile ca de clopot ale

vingelui în tot trupul ei. De obicei, Joy dormea o oră, poate o oră și jumătate. Ceea ce însemna că dispăruse de o oră sau de jumătate de oră. Ce distanță putea să parcurgă o fetiță de patru ani în acest interval?

— Joy! strigă ea.

Nu-i răspunse nimeni. Încercă și mai tare.

— Joy?

Cuprinsă de panică, alerga în neștire, căutând cel mai mic semn al trecerii fetei. Dar nu văzu și nu auzi nimic. Numai vântul printre copaci se strecura nepăsător.

Capitolul 16

Anunțat de șerif, Adam conducea nebunește, lăsînd în urma lui un nor gros de praf. Era îngrozit la gîndul că Joy se pierduse! Și nu era greu de imaginat în ce stare se afla Iris... Blestemă strada și mașina veche ce refuza să se urnească mai repede, și pădurea, și norii care se îngrămădeau pe cer. Joy dispăruse! Cum fusese posibil așa ceva?

Pavilionul era înconjurat de mașinile poliției. Iris avea pe umeri o manta veche, cu semnele

Marinei militare, împrumutată probabil de la cineva. O vedea agitându-se la liziera pădurii, cu capul în piept și umerii căzuți. Avea obraji roșii de frig și, în ciuda caschetei care îi acoperea buclele și a veșmîntului prea larg, i se păru minunată

— Iris, o chemă el, oprindu-se la cîțiva metri.

Ea tresări violent și se grăbi spre el.

În momentul cînd o luă în brațe, avu pentru prima dată certitudinea că și ea îl iubea. Cam trist momentul pentru o astfel de descoperire, își spuse în gînd. Probabil că și pe ea această dragoste o luase pe neașteptate, dar acum, oricît de mult ar fi vrut să ascundă aceste sentimente, ele erau mai puternice decît ea... În acea clipă, vorbele erau de prisos. Privirile lor spuneau mai mult decît orice cuvînt.

— O vom găsi, Iris, scumpa mea, o vom găsi! o încurajă el, strîngînd-o și mai tare în brațe.

— Adam, mi-e teamă... Totul e din vina mea...

Apoi cu o voce întrelăiată, îi povesti cum Joy dispăruse în timp ce ea dormea. Părea epuizată. Avea ochii roșii și umflați, dar el simți că prezența lui îi făcea bine.

Iris își ascunse fața la pieptul lui. Reproșurile pe care si le făcea, îl dureau... Suferise deja destul... Fiecare încercare mai distrusese ceva

din puterea ei, dar ea se ridicase din nou, mai curajoasă decât înainte. Nu merita așa ceva.

O rafală de vânt îi lovi drept în față și ploaia începu să cadă rece și deasă.

- Să intrăm! zise el în sfârșit.

Deși n-ar fi vrut, Iris îl urmă în casă și, cum intrară în casă, coșmarul reîncepu.

- Doamnă McKenna, puteți să-mi descrieți încă o dată cum era îmbrăcată fetița dumneavoastră?

Clyde Harris, șeriful, avea o figură gravă, care îi făcea să ghicești în el un adevărat profesionist.

Iris îl strânse pe Adam de mână de parcă ar fi vrut să prindă curaj.

- O salopetă de blugi și un tricou bleu, murmură ea.

- Repetați, vă rog, ceru Harris impenetrabil.

- O salopetă și un tricou bleu, repetă Adam cu voce tare. N-ai răspuns deja la toate astea, Iris? vnu el să știe

Femeia confirmă tăcută din cap.

- Domnule Harris, vă rog să înțelegeți, interveni Adam. Doamna McKenna are mare nevoie de odihnă.

Noi organizăm căutarea. Participă toți... poliția, voluntarii, cîinii... și vremea e în defavoarea

noastră. Trebuie s-o facem repede. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Scuzați-mă, răspunse Adam, pe un ton coborât. Dar nu-i mai puneți întrebări inutile.

Între timp, Iris căzuse pe gânduri. Unde se afla Joy în acea clipă? Îi era foame? Îi era frig? Îi era teamă? Animalele din pădure puteau s-o înspăimînte...

Porni spre camera în care dormise Joy. Nu mai erau nici jucării prin colțuri, nici hăinuțe împrăștiate, dar nu era nici ea cu obraji roșii și cu zîmbetul ei de îngeraș.

Iris privi spre fereastra bățulă de ploaie și apoi se întoarse spre patul gol. Pe pernute, Roz își aștepta răbdător stăpîna. Iris regreta din toată inima că n-o lăsase pe Joy să-l ia cu ea dimineață. Era undeva, singură, fără Otto, fără Roz al ei, fără familie, fără un suflet lîngă ea...

Se așeză la picioarele patului fetitei, strînse elefantul la piept, izbucnind într-un plîns nervos, dureros.

* * *

Orele se scurgeau greu. Cineva le pregătise o masă caldă, dar nici Iris, nici Adam nu se atinseseră de ea.

— Vrei să-i anunț pe cei de acasă? sugeră Adam prin jurul orelor zece ale serii.

— Nu, șopti ea, s-ar neliniști.

— Dar, Irma, Ralph și Papy trebuie să știe, insistă el blînd.

— Lasă-i să doarmă. Îi putem suna înainte dimineată, dacă nu...

Cuvintele îi rămaseră suspendate. Simțea în gît un nod mare, ca o gheară... Cei care veniseră să ajute la căutat continuau să intre, se schimbau de hainele ude și plecau din nou, în alt sector.

Toți se întorceau înfrigurați, deși purtau impermeabile și pulovere groase. Iar Joy era așa de dezbrăcată... Ce șanse avea să supraviețuiască acestei nopți de infern?

În zori, Iris ațipi pe scaun. Cînd se trezi, afară nu mai ploua, dar nu se știa încă nimic de Joy. Sunaseră acasă. Răspunsese Irma și Iris o auzi alipîindu-și un strigăt de groază la aflarea teribilei vești.

— Iris vrei să vin acolo? Pot pleca imediat împreună cu Ralph.

— Nu, Irma, îi mulțumi ea cu o voce liniștită, dar hotărîtă. Spune-le și celorlalți: rămîneți împreună! Și... și rugați-vă pentru Joy!

— Parcă a înghițit-o pămîntul! făcu șeriful,

nervos.

În fața descurajării lui, Adam își imagină deja ce putea fi mai rău. La ora aceea, era posibil ca Joy să fi murit deja. Dar această eventualitate nu trebuia menționată... Iris trebuia să spere.

Stătea singură, fără să spună absolut nimic gîndindu-se la destinul tragic al ființei căreia îi dăduse viață. Spre sfîrșitul după-amiezii, Adam o găsi pe ponton, cu fața scaldată de lacrimi. Joy era pentru Iris singurul scop în viață, de neclintit. Singurul lucru pe care nu-l putea pierde. Și, totuși, îl pierduse...

Cum putea să se revolte în fața destinului? Îi părea rău că nu-i mărturisise pînă acum că o iubea. Poate că iubirea lui ar fi ajutat-o într-o încercare atît de grea... De ce-i fusese teamă? Și acum era prea tîrziu... Vorbele lui i s-ar fi părut un gest de milă, iar povestea cu Jim nu fusese încă uitată și avea să-i chinuie pînă cînd vinovatul va fi găsit. Trebuia să aștepte.

În a treia zi, cînd Iris renunțase la orice speranță, Harris bătui la ușa camerei ei, apoi intră. Silueta lui Adam se profila în spatele lui.

— Adam..., bîngui ea.

Înțelese de pe figurile lor grave și serioase că aveau vești nu tocmai bune.

— Sînt aici, Iris, o liniști Adam luîndu-i mîna.

Dragoste în satîn alb

— E...? Întrebă ea îngrozită.

— Doamnă McKenna, am găsit-o.

Pentru o fracțiune de secundă, inima lui Iris încetă să mai bată. Închise ochii, așteptând nenorocirea...

Harris tăcuse și, când ea redeschise ochii, își dădu seama că polițistul nu avea curajul să-i spună adevărul.

— Unde e? Întrebă ea.

— În drum spre spital. Într-o ambulanță...

Spre spital! Trăia... Iris își adună toate forțele.

— Și?

— E bolnavă, e foarte bolnavă, Iris, o anunță Adam. Are convulsii!

— Convulsii?

— Veniți! Vă duc la Jacksonville cu mașina patrului, îi propuse Harris nelăsînd-o să-și vină în fire.

Nu știa cum ajunsese afară, cine avusese grija să-i pună pe umeri o haină. Mergea în neștire, fără să se gîndească la nimic.

— Roz! își aminti ea deodată.

Cineva i-l întinse și ea îl strînse la piept, apoi căută brațului lui Adam.

— Am găsit-o într-o colibă de pescari, pe jumătate îngropată. Coliba era ascunsă de un hațis, îi explică el în mașină. De asta nici nu am

găsit-o când am trecut prima dată pe acolo. Era umed și frig înăuntru, dar nu ca afară. Se învelese cu niște haine vechi și mîncase ceva, fiindcă erau firmituri în jur...

— Sandwich-ul cu unt de alune! Își aminti Iris.

— În orice caz, n-a stat în ploaie și a mîncat ceva, repetă Adam ca să fie sigur că Iris a înțeles bine ceea ce i s-a spus.

— Da, dar e bolnavă!

Iris era în pragul lacrimilor. Drumul pînă la spital i se păru nesfîrșit, în ciuda sirenei care le deschidea drumul. Nu se gîndea decît la Joy. O va recunoaște?

În sfîrșit, ajunseră și șeriful Harris îi conduse într-un salon izolat, unde Iris fu primită de doctorul Morrison. El o însoți pînă la un birou micuț, dîndu-i tot timpul detalii despre starea fetei.

— Fiica dumneavoastră suferă de pneumonie, îi spuse el pe un ton grav. Trebuie să rămîna mai multe zile izolată. Cînd a venit, avea febră foarte mare, ceea ce explică și convulsiile.

— Pneumonie? Anul trecut era să moară de pneumonie! Ce șanse sînt?

— Multe. E deja sub perfuzie și-i dăm oxigen, ca s-o ajutăm să respire.

— Vreau s-o văd, ceru Iris categorică.

— Da, dar singură. E o formă de boală foarte

contagioasă.

Adam o îmbrățișă tandru.

— Le dau telefon celor de acasă, șopti ei.

Ea aprobă încet din cap.

O infirmieră vioaie, care răspundea la numele de doamna Milles, o ajută să-și pună halatul și să-și fixeze masca din plastic. Primi și mănuși, dar n-avea voie s-o atingă pe Joy. Doar s-o privească.

Pătrunse în cameră cu inima bătându-i nebunește.

Joy avea ochii închiși. Fața ei mică era așa de palidă și de străvezie, încât Iris îi vedea la temple venele albastrii. Avea buzele crăpate și acele de perfuzie îi înțepau antebratul. În ciuda fragilității ei aparente, pieptul i se mișca în mod regulat deasupra cerșafului de un alb imaculat. Doamna Milles îi arătă lui Iris un fotoliu unde putea să se așeze, fără să o părăsească nici o clipă din ochi pe Joy. Ar fi vrut s-o mângâie și se abținea cu greu să nu întindă mîna. Într-un târziu, Joy își ridică pleoapele și privirea i se fixă asupra lui Iris. Părea o privire albă, lipsită de expresie și de puterea de a percepe. Dar, deodată, buzele ei schițară un zîmbet. O recunoscuse. Apoi, învinsă de oboseală, își lăsă pleoapele să cadă grele și se cufundă într-un vis nedeslușit. În aceeași clipă, Iris

Își lăsă fața în blânița albă a lui Roz și dădu voie lacrimilor să curgă.

• • •

— Mami?

Iris deschise brusc ochii. Ațipise în fotoliu.

— Joy! Scumpa mea! exclamă ea ingenunchind lângă pat.

— Cău-tam... cău-tam veve-rița, explică Joy mișcînd cu greu buzele.

— Nu-i nimic, Joy... Totul e bine acum.

— Și Roz?

— E aici, zise ea ridicînd elefantul ca felița să îl poată vedea.

— Puteți să-i dați o jucărie, preciză infirmiera înainte de a strecura elefanțelul în patul lui Joy.

În ciuda perfuziilor, Joy îl strînse în brațe și adormi cu obrazul lângă jucăria ei preferată.

Tîrziu, obosită, Iris își scoase cu stîngăcie masca, halatul și mănușile. Adam o aștepta pe o bancă, de partea cealaltă a ușii. Nu-l mai văzuse de aproape 48 de ore.

— Febra scade și nu mai are convulsii, îl anunță ea. Oh, Adam cred că se va face bine.

— Și tu?

O cuprinse în brațe, cu blîndețe și pasiune.

sau privirile curioase ale personalului din spital.

Mi-e bine, răspunse ea, ghemuită la pieptul lui, mi-e bine...

Cu coada ochiului, văzu pe cineva în apropiere mișcându-se și-l descoperi, tresărind, pe Jeff.

Eu l-am anunțat, îi zise Adam calm. M-am gândit că tatăl lui Joy trebuie să știe.

Lui Iris i se făcu rușine că nu se gândise ea la asta. Fostul ei soț se apropie de ea cu pași ezitanți. Avea părul zburlit și hainele mototolite, de parcă nu dormise de câteva zile. Surprinsă, Iris nu dădu seama că fusese cu adevărat îngrijorat pentru fetiță.

- Iris, sînt dezolat, mormăi el. Pentru tot...

- Joy... e ceva mai bine.

- Mă bucur, sincer...

Se simți dintr-o dată obosită și tristă.

Îți mulțumesc că ai venit, zise ea în sfîrșit. Karen e cu tine?

Nu, răspunse el, oarecum supărat. Karen are nevoie de un psihiatru. A făcut o depresiune nervoasă. Îmi pare rău... de toate neplăcerile pe care ți le-a pricinuit. Donald Tate mi-a zis că se tunșea prin jurul casei. N-o să se mai întîmple.

Iris dădu gînditoare din cap. Știa ce efort trebuia să fi făcut Jeff ca să vină la spital și să-i facă o asemenea mărturisire.

Jeff rămase o clipă nemișcat, cu o expresie absentă, de parcă evenimentele îl depășeau puterea de înțelegere. Apoi, fără un cuvânt, se întoarse cu spatele și se îndepărtă pe coridor.

După nouă zile, Joy fu lăsată să iasă din spital și se întoarse cu toți la Willoree. Sosirea fetei era așteptată cu emoție. Barbara decorase ușa de la intrare în culorile favorite ale micuței, în timp ce Greg, Chuckie și Susan Strayhorn strânseseră toate pălăriile de hirtie și coifurile folosite de Anul Nou ca să-i facă o primire în stilul lor.

În brațele lui Adam, Joy privea spectacolul cu gura căscată și ochii măriți de surpriză. Prezida pe o ardoare a prietesei pe orecera, o cină formată doar din sandwich-uri cu unt de alune și prăjituri cu fructe preferate ale fetei.

Apoi, în patul ei, Joy adormi imediat și de abia atunci Adam o invită pe Iris la Kalmia Hill.

Deși o sprijinise atât de mult în această perioadă teribilă, ea nu uitase problemele pe care le avea încă în ultima vreme.

— Nu pot, Adam. Nu în seara asta.

— Vino să vezi holul, insistă el.

— Nu m-am mai gândit de mult timp la tot ce a făcut Jim...

— N-a făcut-o el, o corectă Adam categoric.

Iris își întoarse privirea jenată. De ce să mai deschidă acest subiect dureros? Nu se putea să rămână lângă ea în ultimele douăsprezece zile, numai ca să o poată șantaja sentimental în toată problema cu Jim... Dar atunci de ce? Ca să-i fie recunoscătoare? Nu putea să-i lase un răgaz să se refacă și apoi să găsească o soluție?

— Te rog, Iris, fă-o pentru mine!

O rugase atât de frumos, că nu putea să-i reziste. Îi era ciudă că ea niciodată nu reușea să-l convingă să facă ceea ce voia ea, în timp ce Adam nu dăduse greș pînă acum niciodată în efortul de încercări.

Ajunși la Kelmia Hill, Iris aștepta nervoasă ca Adam să deschidă ușa. Deși făcuse eforturi, nu reușise să-și scoată din minte imaginea holului devastat. Adam împinse ușa și-i făcu semn să intre prima.

Iris înaintă și-și făcu respirația. Holul vast era complet curățat. Păreții fuseseră din nou zugrăviti în aceeași nuanță aurie pe care o alesese ea, iar parchetul strălucea, reflectînd orice umbră sau pată de lumină. Pe o masuță joasă, chiar lângă ușă, cineva aranjase într-un vas de aură, un buchet splendid de trandafiri roșii.

— Mi se pare... frumos, Adam...

— Jim a făcut aproape totul, o anunță el.

— Jim? A vopsit? A lăcuit?

— Barbara l-a ajutat și Ben la fel, dar el a insistat să fie gata când te întorci.

Iris era sincer impresionată.

— A lucrat... grozav, zise ea în sfârșit.

— Ești satisfăcută?

Ea dădu din cap în tăcere, fără să știe ce să mai spună. Îi evită cu grijă privirea, pînă cînd el o prinse ușor de braț.

— Am aprins focul în cămin. Ne-am putea așeza o clipă să discutăm... ca înainte. Și apoi... vreau să-ți arăt ceva. E important!

Ea își aruncă involuntar ochii spre scară.

— Jim?

— E la un prieten, învață împreună, o anunță el. Se întoarce pe la zece seara. Vino!

Iris se așeză în fața căminului și-l privi pe Adam întinzînd focul. Fusese atît de îngrijorată pentru Joy, încît nu se mai gîndise la el altfel, decît ca la un sprijin. Avea nevoie de forța lui, ca să prindă curaj...

Realiză deodată că îi fusese tot timpul aproape, fără să-și piardă răbdarea, fără să obosească nici măcar o clipă. Cum ar fi rezistat fără el?

Gînditoare, îi privi degetele lungi și mușchii puternici care se ghiceau sub puloverul de lînă. Adam se apropie de ea și îi întinse o pagină de

ziar împăturit.

Citește!

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

Hai, citește! o încurajă el cu un surâs.

Îi despătură pagina de ziar.

Un vandal a fost arestat de poliție, anunța titlul cu caractere îngroșate. Era numărul din săptămîna trecută a ziarului Times Courier din Willore.

* * *

«Stanley Garth, 47 de ani, a fost arestat ieri și acuzat de acte de vandalism pe proprietatea de la Kalmia Hill. Fostul angajat al doamnei Iris McKenna, Stanley Garth și-a recunoscut fapta și a declarat că a făcut-o din răzbunare, pentru că fusese concediat cu puțin timp în urmă.» Era semnat: Donald Tate.

Ius ridică ochii spre Adam care încă zîmbea.

Deci... n-a fost Jim? murmură ea uluită.

Nu.

Și eu... eu l-am acuzat pe nedrept, zise ea mînd în panică. Credeam... el avea aerul atît de vinovat...

Mi-a mărturisit, că se simțea într-adevăr vinovat că lăsase ușa de la intrare deschisă. Îți

amintești de cutia cu vopsea pe care o ținea în mână?

Iris aprobă în tăcere din cap.

— Voia să-ți facă o surpriză și să înceapă vopsitul cercevelor, ca să-ți dovedească de ce e în stare... Ca să ai încredere în el. A coborât în magazie ca să-și pregătească materialele și a lăsat ușa deschisă...

— Oh, Adam...

Era consternată de greeșala pe care o făcuse. Nu dăduse nici o clipă atenție amenințelor lui Stanley din ziua când îl concediase.

— Jim o să înțeleagă, o liniști el. Dar... mai am o veste de anunțat.

Iris se simți amețită. Totul se întâmpla prea repede. Nu mai avea când să se gândească... Iar Adam zîmbea întruna de parcă s-ar fi felicitat singur. Ce avea să mai aște?

Adam zâmbia. Pentru el, viața intrase în cursul ei firesc. Iris îl împăcase cu sine însuși și cu col-larii. Se simțea diferit de acel Adam Hradek, celibatar inflexibil, care ajunsese la Willorce într-o dimineață, de toamnă, la volanul unui Lamborghini. Iris îl salvase dintr-o continuă rătăcire. Și ea trebuia să aște de făcuse pentru el.

— Am găsit un cumpărător pentru *Polybags*, o

amună pe neașteptate.

Oh, nu! gîndi Iris fulgerător. Cînd credea că totul va intra în normal, vestea de care se temea cel mai mult îi spulbera toate șansele de fîndire.

Și ce ai de gînd? întrebă Iris și vocea începu să-i tremure.

Rămîn la Wilmore, articolă el clar, luîndu-i mîinile într-ale sale.

La Wilmore? Pentru cît timp?

Pentru totdeauna!

Nu părea să glumească! Ochii lui străluceau, luminați de o fericire lăuntrică intensă.

Iris dădu din cap neghiv.

Nu... nu înțeleg, se bîlbîia ea.

Rămîn pentru totdeauna, Iris. Cu tine! Cu tine, cu Jim și cu toată familia. Apoi am de gînd să mă căsătoresc cu Loe.

I a înghiți greu, temîndu-se parcă să nu se trezască din vis.

Nu știam..., articolă ea.

Accepți, Iris? Te iubesc, Iris... din prima zi, din mîină de atîta fîndire, Iris reuși cu greu să-și revină.

Și eu te iubesc... Oh, Adam...

Dar nu mi-ai spus-o nici dată!

Nici tu, replică ea.

Sandra Brown

— Am admis-o cu greu, recunosc eu el. Nu suportam gândul că te voi pierde. Nu voiam să te iubesc știind că la sfârșitul contractului cu *Polybags* totul se va sfârși. Dar lucrurile s-au schimbat. Vreau să am o casă, o soție, o familie. Și nu orice soție... Te vreau pe tine! Și nu orice familie! Vreau familia ta!

— Accept! șopti ea și-l strînse în brațe fericită.

— Vom avea alți copii, Iris. Câți ai să vrei tu, urmă el. Și vreau o căsătorie în familie. Barbara ne va cânta marșul nupțial, Joy va fi domnișoara ta de onoare, iar Jim, marțorul meu.

Iris reușea să își imagineze scena perfect. O căsătorie primăvăratecă, toată lumea adunată în jurul lor și după tradiționalul pumn de orez aducător de fericire, vor fugi de toți în Lamborghini.

— Ai uitat-o pe Irma, spuse ea deodată. Va insista să ne interpreteze un jazz, din repertoriul formației *Gospel*...

Adam tresări ușor.

— Muzica asta nu-mi place, mărturisi el.

— Nici mie, adăugă ea, izbucnind în râs.

— Și, după ceremonie..., reluă el.

— Te-ai gândit la toate!

Nu era chiar o surpriză. De obicei, el lua totul asupra lui.

— Da, vom locui aici, Iris. Cu Joy și Jim.

Dragoste în satin alb

Visul ei devenea realitate... Zîmbi la gîndul că meritase această casă după cîte eforturi făcuse pentru ea.

— Nu m-ai lăsat deci să hotărîsc nimic? Întrebă ea uimită.

— Ba da. Culoarea rochiei de mîreasă și destinația lunii noastre de miere. Ah, era să uit... Trebuie să schimb numele de *Polybags* cu cel de *Hracek*!

Iris era din ce în ce mai surprinsă.

— Adam, tu ai cumpărat uzina?

El confirmă, dînd din cap.

— N-am găsit o investiție mai bună decît asta, pentru averea lăsată de Tony... Iris, ar fi trebuit să-ți spun de mult timp că m-am îndrăgostit de tine nebunește și că vreau să fim fericiți, trăind la Willoree...

— Dar chiar că va trebui să-ți schimbi numele fabricii, șopti ea gînditoare. Pariez că nimeni nu ar ști să-ți silabisească numele...

— E un argument bun, recunosc eu. Mă voi mulțumi să-ți schimbi tu numele de pe cartea de vizită: *Iris Hracek. Reparații de toate tipurile*.

Ea acceptă cu plăcere și Adam îi surîse. Adora expresia șireată a chipului său, dar se gîndi fericită, că acum îl cunoștea destul de bine pentru a nu se lăsa niciodată păcălită.

Lîngă ei, focul din cămin părea de nestîns. În clipa aceea, Iris își dori din tot sufletul ca și dragostea lor să fie la fel.

După atît de multă durere, simțea că acum le venise și lor rîndul la fericire. O cîștigaseră atît de greu, că era hotărîtă să nu o mai piardă pentru nimic în lume.

Sfîrșit